

VYDÁVÁ MATICE CYRILLO-METH. V OLOMOUCI

ROČNÍK I.

ČÍSLO 1.

Poslední večeře.

MĚSÍČNÍK KATOLICKÉ MLÁDEŽE, VĚNOVANÝ ÚCTĚ
NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI.

Číslo za 2 haléře.

❁ Pán přichází... ❁

Pořádá P. Em. Soukup, domi ikán v Olomouci.
Schváleno nejd. k. a. konsistoři v Olomouci dne 6./VIII. 1913. čís. 9927.

Ročník I.

Ríjen 1913.

1. číslo.

František Střížovský :

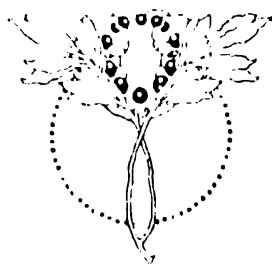
Ježíši, králi můj.

Ježíši, králi můj,
miluji Tebe,
duši mou opatruj,
dojit dej nebe!

Ty jsi můj Spasitel,
já Tvoje dítě,
nedej, by nepřítel
lapil mě v síť.

Nedej, bych zapomněl,
jak mě máš rád,
že's pro mě v mukách pněl,
že's byl můj brat.

Nedej, bych vinou svou
ztratil kdy Tebe,
sil duši ochablou,
nebeský Chlebe!

Pán přichází.

Otec i matka odejeli, dívky zůstaly doma a toužebně očekávají příchod rodičů. Vyhlížejí stále a když konečně v dáli uzí postavy svých nejdražších, s výkřikem: Již jdou! Tatínek a maminka jdou!, chystají se, aby je uvítaly, radostně běží jim vstříc. Dlouhým zdál se jim býti ten den a nyní jako po dlouhém odloučení tulí se k rodičům co kuřátka.

Proč tak těžce nese dítě odloučení od svých rodičů, proč tak radostně vítá jejich návrat? Snadná odpověď! Vždyť jsou to rodiče! Tím jest pověděno vše. Jsou to rodiče, kteří dali svému miláčku vše, co mohli dáti. Chránili ho, na rukou nosili, za ruku vodili, by nic jemu neublížilo, co nejdražší poklad ho chovali. A za tu jejich lásku, již není rovné na zemi, za ní dává jim hodné dítě první místo ve svém srděčku. Když otec, matka přichází, odhazuje dítě vše a vztahuje ruce po nich, aby je objalo, aby políbilo tu ustaranou tvář, tu upracovanou ruku. Že jest tak, milé dítě? Než, hleď, jest někdo, jenž více ti dal a více dává než rodiče, jenž více ti chce dáti, k tobě když přichází. V jeho srdci jest větší láska k tobě, než ve vřelém srdci otce, matky. Kdo jest to? Snad uhodneš dříve než ti vše o něm vypovím.

Nuže: Byl jednou jeden král mocný a měl služebníka, jehož si velmi zamiloval. Tak si ho oblíbil, že chtěl ho učiniti spoluvládce ve své říši. Jenom chtěl, aby sluha se ukázal hodným tak velikého vyznamenání a proto mu uložil malou zkoušku poslušnosti. Než, služebník neobstál. Zkouška, kterou mu pán uložil, zdála se mu nespravedlivou a on jednal proti zákazu velitelovu. I rozhněval se pán velice a za trest vypudil sluhu i jeho rodinu na osamělý ostrov. Avšak jediný syn králův miloval též vypuzeného sluhu, a prosil otce, aby dovolil, že přivede ho zpět kajícího. Opustil tedy syn královský nádherný palác otcův, odebral se k ubohým vyhnancům, pracoval, namáhal se, aby je pohnul k lítosti nad spáchaným bezprávím a konečně sám dobrovolně podstoupil děsná muka, i život svůj obětoval, by otce svého pohnul k odpuštění. Král pro takovou velikou obětavost a lásku odpustil sluhovi nevěrnému, zabezpečil mu opět místo ve svém království. Měl však král a proto i syn jeho moc nad životem i smrtí: syn královský, když život položil za sluhu, vlastní mocí zase ožil, vrátil se opět k těm, jimž získal odpuštění, aby je vedl a chránil před opětným pádem do neposlušnosti a nemilosti u krále.

Pravda — veliká byla láska pánova i jeho syna ku služebníku! A víš již, kdo jest ten mocný král a jeho přelaskavý syn, kdo jest jejich služebník? Ano, uhodlo jsi, milé dítě: Král, to jest náš velký Bůh, syn královský jest Ježíš Kristus, jeden Bůh s Otcem; služebník — to jsou lidé, ty i já. A vše, co jsme řekli o králi a služebníku, to platí o nás a našem velkém, dobrém Bohu. Bůh láskou nesmírnou miloval člověka, chtěl, aby bez bolesti žil

a věčně byl spoluvládce Boha. Ale člověk v ráji zpyšněl, nechtěl poslechnouti Boha, když mu na zkoušku zakazoval jísti ovoce se stromu jednoho. Proto vyhnal ho Bůh z ráje na zemi, daleko od nebe. Než i nyní smiloval se nad člověkem Bůh a nezavrhil ho navždy. Syn Boží stal se člověkem, aby za nás smířil Otce nebeského. Protože zůstal Bohem, měly vždycky jeho skutky nesmírnou cenu a tak svojí smrtí zaplašil úplně hněv Boží, a člověk stal se opět miláčkem Božím. Ježíš Kristus jest naším Spasitelem, Vykupitelem, on nás z čisté lásky zachránil, vykoupil z otroctví kletby Boha všemohoucího.

Tak miloval nás dobrý Bůh, tak miloval a miluje i tebe, jak sám řekl v Písmě svatém: Láskou věčnou, která nezná konce, miloval jsem tě, a proto smiloval jsem se nad tebou a přivedl jsem tě zpět k sobě. O, milé dítě, to byl veliký dar, který nám dal Pán Ježíš, když za nás se obětoval! To byl větší dar než nejbohatší poklady, které může dáti člověk!

Když otec, živitel rodiny, umírá, pláče dítě, matka, kdo že bude dále tak pečlivě se o ně starati, kdo bude nad nimi bdíti. Otec dává jim na památku co má nejdražšího, aby tak si na něho vzpomněli, jak on byl zbožný, svědomitý, pracovitý, aby tak se posilovali v krutém boji se životem. A hleď, dítě moje, když Pán Ježíš nám ukázal cestu do nebe a měl odejít k Otci, zanechal nám také co měl nejdražšího — sebe sama. Sebe sama, své nejsvětější Tělo, svoji předrahou Krev zanechal nám co pokrm a nápoj, co posilu na cestě do nebe. Tehdy, když přišla hodina, aby odešel k Otci — ó slyš a klaněj se — tehdy proměnil chléb a víno ve své Tělo a svoji Krev.

Chápeš nyní? Na oltáři, v malém svatostánku jest ten, jenž více tě miluje a děle, než otec a matka tvoje. Jest tam tvůj Spasitel Ježíš Kristus, jenž z veliké lásky k tobě vše to vykonal, co jsi nyní četlo, i poslední krve krůpěj vycedil, aby ti jí poznačil cestu do nebe, do velikého dědictví u věčného Boha. Svátí tři králové viděli v Betlémě malé děťátko, jako jsou všechna dítky lidských rodičů — a přece se tomu dítěti klaněli jako Bohu! Věděli, že to dětské tělíčko jest jenom jako hustý závoj, jenž zakrývá jim Božskou velebnost. A také tobě se zdá, že na oltáři vidíš chléb běloučký, ale víš, že to, co zdá se tvým očím chlebem, jest jenom jako hustý, bělostný závoj, jenž ukrývá ti milou tvář Ježíškovu. Ano, tam jest ten, jehož srdce celé tobě náleží.

A nyní slyš! Pán přichází! Ten milý, dobrý Pán, tvůj Vykupitel, jenž tě tolik má rád. — Nechce býti na oltáři sám, opuštěn, chce přijít k tobě, chce tebe za ruku vzít, býti tvým vůdcem, abys bezpečně dosáhlo krásného nebe. Chce býti tvou silou, chce tě živiti, abys překonalo všechny nepřátele, jako malý David zničil obra Goliáše.

Pán přichází! Ó spěchej Jemu vstříc! Otevři Jemu své srdéčko dokořán! Udržuj je v pořádku, v čistotě, aby rád u tebe přebýval!

Pán přichází! Připravuj mu cestu do srdce! To budiž tvojí přední starostí! A v této práci nabízí se ti v těchto listech, dítě moje, upřímný přítel a rádce! Každý měsíc přijde k tobě — tvůj časopisek, poví ti mnoho nového a krásného. Ale — nyní, poprvé přichází trochu se strachem! Nevyženeš ho? Nebo se jenom naň podíváš, a řekneš: s tebou nic není, ty jsi mi příliš nudný, nevykládáš pohádky, ani nic takového! — To by tvého nového přítele velmi bolelo, možná, že by i bolestí nad tím zemřel! Ale vím, že tak neučiniš. Vím, že raději si každý měsíc odepřeš ty dva haléře, nekoupiš si zbytečné věci, abys mohlo sejít se s novým přítelem. Věř mi, nebudeš toho želeť. Přines každý měsíc ty dva haléře svému velebnému pánu, a pros, aby ti dal tento časopis. Pověz o něm také svým přátelům a přítelkám, aby se také přidružili k novému kamarádu.

Přijď, milé dítě, každý měsíc a budeme si vykládati o tom nejkrásnějším, o nebi na zemi, o Ježíškovi v Nejsvětější Svátosti. Povím ti vzkazy od Něho, povím ti, jak jinde hodné děti s Ním se scházejí, jak bys mu radost způsobilo. Budu k tobě volati každý měsíc: Pán přichází! Přijmeš-li mne, těš se, On přijde k tobě, a zaplesá tvoje srdéčko, až spočine na Jeho Božském srdci! Přijmi mne, a zůstaň mi věrným, dítě Ježíškovo!

Sv. Otec Pius X. a děti.

Než dáte se do čtení, moji malí a milí čtenáři, prohlédněte si dobře obrázek v tomto článku. Co na něm vidíte? — Ano: Sv. Otce našeho, papeže Pia X., jak podává ve své domácí kapli první sv. přijímání římským dětkám, hošíkům a dívkám. Tak jest vytištěno pod obrázkem.

Ale, ještě více můžete viděti na obrázku. Ovšem, to není pod obrázkem vytištěno; září to z celého obrázku: Co jest to? Jest to veliká láska sv. Otce Pia X. k dětkám.

Ano, děti milé, sv. Otec vás má rád! A jak by neměl? Vždyť zastupuje v církvi svaté místo Pána Ježíše. Pán Ježíš když ještě byl viditelným způsobem na zemi, mluvil velmi krásně o dětkách, volal je k sobě, žehnal jim, sliboval jim to nejlepší, totiž nebe. Pán Ježíš chránil děti před zlými lidmi, hrozil těm, kteří dětkám ubližují a dávají jim špatný příklad; řekl: „Kdo dá špatný příklad dítěti, pro toho by lépe bývalo, aby se vůbec nenarodil.“

Nyní jest zase Pán Ježíš mezi námi — chce mít zase děti kolem sebe, aby je chránil od zlých lidí, aby jim dal své požehnání. Sv. Otec, papež Pius X. zná toto vroucí přání božského Spasitele, a proto umínil si, že povede sám děti k Pánu Ježíši. Napsal velké psaní všem pánům biskupům, ve kterém stálo: Řekněte všem velebným pánům, že já, zástupce Pána Ježíše,

si přeji jménem téhož Pána Ježíše, aby od nynějška dívky chodily ku sv. přijímání mnohem dříve než chodily dosud, a také mnohem častěji.

Hned, jak malá hlavička dovede pochopiti, že ve svatém přijímání se nepodává obyčejný pokrm, ale že ve svatém přijímání

Sv. otec Pius X. podává dítkám první sv. přijímání.

přichází do duše sám Pán náš a Spasitel, Ježíš Kristus — již smí přistoupiti ke stolu Páně. Ovšem, napřed musí dobře svoji duši dítko prohlédnouti, zdali jest pěkně čistá; musí ji ve svaté zpovědi očistiti ode všech nehezkých skvrn hříchu, aby Pánu Ježíši se v duši líbilo.

To však jest snadná a radostná práce pro hodné dítě! Vždyť připravuje pokojíček pro Boha nejkrásnějšího a nejvyššího! Proto ozval se veliký jásot v dětském světě, když rozšířila se tato zpráva. Není také divu! Když pozná dětské srdéčko všecku lásku a dobrotu Srdce Pána Ježíše, zahoří láskou k Ježíškovi, hned by chtělo k Němu běžeti, jako dívky ve Svaté Zemi, v Palestině za dob Pána Ježíše. A nyní mohou, často mohou položit hlavičku na přelaskavé srdce svého božského Přítel!

Nejdříve tedy dívky vyplnily tuto touhu svého srdce, spěchaly s radostí ku svaté zповědi, a pak ku Ježíškovi. Potom ale s velikou vděčností vzpomněly na sv. Otce, který jim takovou radost udělal. Dívky z krajů blízkých Římu chvátaly do Říma poděkovati sv. Otcovi Pioví X., dívky z krajů vzdálenějších posílaly sv. Otcovi psaní s vroucími díky. Tak z Francie dívky obstaraly si velkou knihu, a do ní se podepsalo mnoho tisíc dítek, děkující sv. Otcovi za lásku jeho k nim. Z Irska psaly dívky: Milý svatý Otče! My děti ze školy sv. Finbara společně děkujeme Pánu Bohu, který Ti vnukl vydati nařízení o prvním svatém přijímání. Nikdy nepřestaneme za Tebe se modliti a budeme prositi Pána Boha, aby Tě pojal v nejsvětější srdce Svoje. — Jak podivuhodný dar učinil jsi nám maličkým! Že smíme v tak útlém věku sv. přijímání se účastniti, jest pro nás zdrojem takové radosti, že se odvažujeme psáti Tvé Svátosti toto psaníčko díky. V duchu klekáme k nohám Tvé Svátosti a prosíme o Tvé zvláštní požehnaní pro všechny děti v Irsku a pro celou zemi.“

Ba i z Francie vydaly se dívky na pouť do Říma, aby samy svatému Otcovi poděkovaly. Sv. Otec nedal si vzíti, aby jim nepodal sám svaté přijímání. Potom, když poděkovaly dívky Pánu Ježíši, zavolal je svatý Otec k sobě, všech se tázal, jak se jmenují, odkud jsou, a každému řekl laskavá slova. Na konec dal jim na památku obrázky a růženečky, a požehnal jim na zpáteční cestu do vlasti.

Mojí milí čtenáři, jste vy také vděční svatému Otcovi za jeho lásku k Vám? Modlíváte se také za něho, jako ony dívky z Irska, jako všechny hodné a vděčné dívky? Dobře máte. Vděčnost velmi dobře sluší dětské dušičce!

A nyní si ještě prohlédněte obrázek. Všimněte si těch dvou dítek, které odcházejí, když přijaly Pána Ježíše. Ten první je hošík; očka pěkně sklopená, a pro samou radost a štěstí zapomněl i ručky sepjati na prsa — ale z jeho tvářičky vidíte, že dobře ví, kdo nyní s ním jde, jak vzácný host. A ta dívěnka za ním ručky sepjaté drží na srdéčku, jakoby pohladiti chtěla nebeského hosta, a modlí se vroucně. Jsou oblečeny ty dívky ve kroje prvních křesťanů — a jistě, také s takovou zbožností přistupovali první, svatí křesťané ke stolu Páně.

Mojí malí přátelé, prohlédněte si dobře ta dvě dítky, a pak si vzpomeňte, zda vy také tak krásně, zbožně se chováte při svatém přijímání. Učte se tomu z toho obrázku, neumíte-li to ještě dobře!

Každodenní svatě přijímání u dětí indických.

Poslyšte, drahé dítky, co vám vypravuje veledůstojný kněz — missionář o našich žluto-snědých bratříčcích ve východní Indii, v Maduře.

Jednoho dne — tak píše — předčítal jsem ve chrámu Páně výnos svatého Otce, papeže Pia X. o častém a každodenním svatém přijímání. Po službách Božích, vidím, jak se dítky ke mně sbíhají. Obklopivše mne, naléhají na mne s rozličnými otázkami a prosí, abych jim to a ono ještě vyložil.

„My tedy“ říkaly, „budoucně smíme *každý den* choditi ku svatému přijímání, není-liž pravda?“

„Ano tak jest!“ odpovídám.

„A jest to dovoleno *také našim menším spolužákům*?“

„Beze vši pochybnosti. Rozhodnutí svatého Otce pro děti obzvláště má platnost.“ Děti plesaly radostí: začaly i vesele poskakovati a při tom opakovaly: „Sláva! teď smíme každý den ku svatému přijímání!“

„Ano, ale co potom“, poznamenal jeden z větších, „když *„sámi“* (kněz) půjde do jiných dědin, aby tam uděloval svatě svátosti, a nebude u nás sloužiti mše svatě?“

„I což!, pak poběžíme za ním“, živě odvětily druží.

„To můžete vy“, ozývá se smutně malý Antonín, „ale co mám dělat já, když jsem nebyl ještě ani u prvního sv. přijímání?“

„Já tě připustím co nejdříve k prvnímu svatému přijímání“, jal jsem se jej těšiti; „jen nauč se dobře katechismus a dobře se připravuj.“ Tu vděčně pohlédl na mne hošík. A nedal mi již více pokoje, dokud jsem jemu nedovolil jíti ku prvnímu svatému přijímání. A od toho dne, kdy se mu té radosti dostalo, *nevynechal již ani jediného dne*, aby nebyl drahého Ježíše přijal do svého nevinného srdce.

V ony dny, kdy mi bylo třeba odebrati se do okolních osad, abych tam konal služby Boží, bylo u mých maličkých plno zármutku. Vidouce, že se chystá povoz, aby mne odvezl, hlasitě nařikali: „Ó jej! Škoda! Zítرا *se budeme muset postiti*. (Musíme býti bez sv. přijímání!)“ Slyšíte? Postem nazvaly *den bez sv. přijímání!*

Milé dítky! Zda by to nebylo pro vás zahanbující, kdyby indické dítky Pána Ježíše více milovaly, než vy; kdyby více než vy toužily po svatém přijímání? Jděte, chodívejte ku sv. přijímání tak často, jak jen můžete, a snažte se státi se a zůstati této veliké milosti vždy hodnými! Proste svého velebného pána, jako ony dítky! [Dle chorvatského Glasníka Presvetoga Srca Isusova (Hlasatele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova r. 1911 č. 6.)]

Zprávy z království božího.

(Noviny mají zprávy ze všech konců světa, z nejsevernějších měst Ameriky a nejj jižnějších míst Austrálie, z Číny a z království Španělského. Ale náš časopis bude mít zprávy z království božího. Kde jest to království boží, ze kterého vám budu podávat zprávy? — Pán Ježíš mluvil často svým posluchačům, aby hledali království božího, že království boží jest blízko. Jednou se tázali netrpěliví posluchači: „Kdy přijde to království boží?“ A Kristus Pán jim odpověděl: „Království boží již jest mezi vámi“. Tak, milé děti. Království boží, o kterém mluvíme, není kdesi daleko, ale jest mezi námi. Máme mocného krále Ježíše Krista. Jeho paláce jsou naše chrámy, jeho trůn jest oltář se svatostánkem. Zde ve dne v noci přebývá a my jsme jeho poddanými. Chce nás vésti v tomto svém království Pán náš ku velmi velikému blahobytu, o jakém ani tušení nemáme; chce nás převésti z království božího na zemi do království božího v nebi. A má božský král náš ve svém království na zemi hodné poddané, kteří mu věrně slouží a tak přispívají ku rozšíření tohoto království. Má však i poddané méně hodné, kteří jsou jenom na hanbu v tom království, nebo jako výstražný příklad. O těch i o druhých budu podávat vám zprávy, děti boží, abyste z jedněch si vzali naučení a dobrý příklad, abyste se nechovali tak jako ti nehodní. — Nyní budete rozuměti nadpisu, „Zprávy z království božího“. Zde jsou tedy pro tento měsíc.)

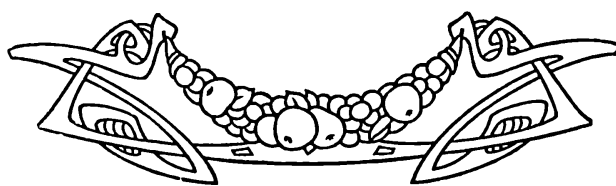
Chci Ježíška! V jednom velkém městě podával kněz svaté přijímání. Když došel na konec řady, ohlédl se, zda ještě někdo čeká u mřížky, ale neviděl nikoho. V tom zpozoroval jak u mřížky klečí děvčátko, takové maličké, že je nebylo přes mřížku ani viděti. Děvčátko natahovalo hlavičku a toužebně pohlíželo na kalich se svatými hostiemi. Kněz jde k němu a táže se: „Co zde chceš, maličká?“ „Já chci Ježíška“, odpovědělo dítě. „A byla jsi již u svaté zpovědi?“ „Ano, pane faráři, a chci Ježíška.“ Farář bez prodlení podal maličké božského Přítele dítek, který přivedl sám malou, horlivou křesťanku.

Vzdej králi čest! Očitý svědek vypravuje: Vyšel jsem z jednoho kostela v Praze. Zastavil jsem se před kostelem a viděl jsem, jak právě šel kolem chrámu Páně krásně oděný pán s hošíkem asi sedmiletým. Otec smekl uctivě klobouk před kostelem, ale hošík prohlížel si žádostivě mlsky v cukrářském krámu, k němuž přicházeli — nepozdravil a předběhl otce ke krámu. Otec však synáčka hned dohonil a přísně naň pohlédl. Synáček porozuměl otcovu káravému pohledu — rozběhl se zpět před vchod do chrámu Páně, smekl uctivě klobouček a ještě přidal hezkou poklonu směrem k hlavnímu oltáři, aby napravil svoji nepozornost. Pak zase vesele odběhl k otci. — Pamatuj. I když jsou dvěře chrámu zavřeny, tvůj král ve svatostánku vidí tě! A když nepozdravíš Jeho velebnost, když

skotačíš u chrámu Páně nebo snad i v něm, zarmucuješ ho ; i On pak přísně, bolestně na tebe pohlíží!

Malý apoštol. Hodný hoch, ministrant, s bolestí pozoroval, že jeho otec již dlouho nebyl ani u svatě zpovědi, ani u svatého přijímání. Jednou když byly právě svatě missie, zdála se hochu vhodná příležitost. Dodal si odvahy zbožnou modlitbou, předstoupil před otce a řekl: „Tatínku, prosím Vás, jděte také se vyzpovídati! Uděláte mi velikou radost.“ — „Dej mi pokoj s tvým zpovídáním“ odbyl ho otec. „Dobře tedy, tatínku. Budu se postiti o chlebě a vodě, dokud mi neslíbiš, že přijmeš svatě svátosti.“ — „Uvidíme!“, dal se otec do smíchu. Při večeři vzal si náš malý apoštol kus chleba, jiného nechtěl. „Dětské vrtochy“, řekl otec a nevšímal si syna. Druhého dne při obědě opakovalo se totéž. Otec domlouval, hrozil, ale marně. Večer spokojil se hoch zase suchým chlebem. Tato horlivá tvrdošijnost dojala konečně otce, že od té doby jest zase hodným křesťanem.

Sv. přijímání v kapli sv. Otce Pia X. Jeden kněz vypravuje ze své zkušenosti v Římě. Jednou k nám přišel na návštěvu vážený pán a mezi řečí pravil „Když si vzpomenu, že moje tři dítky ve stáří od sedmi do desíti let ještě nebyly u svatého přijímání, ačkoliv jsou tak hodné a zbožné, a když si pomyslím, já že smím choditi, vždycky se mi zdá, že ty dítky toho stokrát více zaslouží než jejich otec, aby přijaly Pána Ježíše, a že srdéčko těch dítek jest Pánu Ježíši mnohem milejší, nežli srdce jejich otce“. Tento hodný, křesťanský otec prozradil nám, že chce požádati přímo sv. Otce Pia X. aby sám ráčil dítkám podati svatě přijímání. Ač jsme byli přesvědčeni o veliké laskavosti a blahosklonnosti sv. Otce, přece jsme neočekávali, že se otci a dítkám to veliké přání splní. Jak veliká byla naše radost, když přišla příznivá odpověď a hned za ní druhá, v níž byl otec obšírně poučen, jak má se první svatě přijímání vykonati v domácí kapli sv. Otce. Za krátký čas potom podal sv. Otec dvěma bratříčkům a jejich sestřičce Tělo Páně nejsvětější. Ale to nejkrásnější teprv přijde: Za rok potom psal mi otec: „Ačkoliv již rok uplynul od prvního sv. přijímání, vzpomínáme všichni stále na onen veliký, šťastný den. *Moje dítky od té doby jsou jako andělci, a vícekrát v týdnu jdou ku svatému přijímání, touží po sv. přijímání, a těší se na ně. Jest radost podívati se na ně ve chrámu Páně.* — A jak ty, můj přítelíčku? Jest také radostí pro Boha, pro svatě anděly i pro svatě lidi, pohlížeti na tebe, když jsi ve chrámu Páně? Jsi ty také od svého svatého přijímání jako andělíček? Ci jsi již ztratil křídélka? Běž k Ježíškovi, pros, aby ti je zase dal!

P. T.

Předkládáme tímto první číslo měsíčníku „PÁN PŘICHÁZÍ“. – Jak časovou potřebou jest toto dílo, dokazují jednak nadšené přípisy, jednak útoky nepřátel, jež se ozvaly hned po prvním svolání o časopisu.

Program náš jest:

Časopis jest věnován šíření úcty nejmocnějšího a nejdražšího tajemství víry, Nejsvětější Svátosti. Nechce býti hračkou ani sladkou prázdnotou, ale chce u naší mládeže pěstovati porozumění pro význam Spasitelovy přítomnosti mezi námi, chce srozumitelným a vážným slovem pomoci ve výchově náboženské. Jeho slova mají rozvésti a doplniti co jen stručně mohlo se podati ve škole.

Tím dán jest obsah těchto listů. — Poučné články eucharistické a estetické, vypravování ze života svatých a z náboženského žití křesťana. I o básnickou ozdobu jest postaráno: v redakčním stolku jsou vroucí eucharistické básně od předního z našich duchovních básníků; jsou jako stvořené pro dětskou duši, modlitbičky hodné učení napamět.

Časopis není dílem vypočítaným na výdělek. Osm až dvanácte tiskových stran velké osmerky za 2 haléře bez poštovního, 30 čísel poštou za osm korun ročně. Doufáme, že ideální toto dílo dojde plného porozumění a že ne ve stech, ale v desetitisících bude putovati po našich vlastech.

Objednávky vyřizuje: Sekretariát Matice Cyrillo-Methodějské v Olomouci, Dolní nám. čís. 17.

Pro úsporu na poštovním bylo by nejlépe, kdyby se vždy více odběratelů seskupilo a pod jednou adresou objednávali.

Sekretariát Matice C. M.   Redakce.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Nechte malých přijít ke mně!

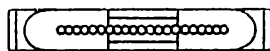
*Nechte malých přijít ke mně,
jejich nebeská je říše!
Dítě milé, znáš ta slova?
Svatý Lukáš ti je píše.*

*„Nechte malých přijít ke mně!“
K tobě volá Ježíš milý,
„jejich nebeská je říše“
ó tak snadno přijdeš k cíli!*

*K Ježíši chod' často tedy,
rád Jej v srdce vitez svoje,
pomůže ti vítěziti,
prchnou hříchů černé roje.*

*Jako kdysi, dokud chodil
po zemi a učil lidi,
podnes dítky nejrači má,
u sebe je nejrač vidí.*

*„Srdce svoje dej mi, dítě,
v svatostánku k tobě praví,
„já v ně vložím nebe celé,
choré duši vrátím zdraví.“ —*

Čím budeš?

Kdybch tak se tázal vás všech, kteří čtete ty řádky: Čím budeš? — všechny stavy světa a povolání byste mi vypočetly; ten by chtěl býti hodně velkým pánem, ta zase bohatou selkou, všechna řemesla byste mi jmenovaly, co cíle svých přání. A kdybch se vás dále tázal, proč si takový nebo jiný stav vybíráte, bystré hlavičky by mi odpověděly: Aby se nám dobře dařilo, abychom byli spokojeni.

Dejte však pozor! Povím vám, čím všechny *musíte býti*, chcete-li, aby se vám dobře dařilo, abyste byly šťastny a spokojeny. — Chceš-li, dítě milé, aby se ti vždy dobře dařilo, abys vždy bylo spokojeným a šťastným, *musíš zůstatí dítěm!*

To jest divná řeč, že ano? Již slyším ze všech konců: „Já nechci zůstatí dítětem, já již jsem velký a budu ještě větší, já již dovedu v ledačem matičce pomoci, a ona stále říká, až budu velkou, že budu její pravou rukou! Proč tedy praviš, že musím zůstatí dítěm?“

Pravdu máte, moji malí přátelé — ale já také!

Vy jste se právem ozvaly, protože nesmíte ani v mládí zaháletí, sotva dovedete nějakou práci, již se v ní máte tužiti, abyste byly pracovitými a dovednými, až budete velcí lidé. Ale — pamatujte na to — *při tom musíte zůstatí dítkami.*

Kdo že mi to řekl? Náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus to řekl a sv. Matouš to zaznamenal. To jednou učeníci Pána Ježíše chtěli věděti, kdo bude na nejvyšším místě v nebi. Pán zavolal dítě, postavil je mezi učeníky a pravil: „Řeknu vám jistou pravdu: Nebudete-li jako dítky, nevejdete do království nebeského“. Jindy zase řekl: „Nechte dítky přijíti ke mně, neboť jejich jest království nebeské“. Nikdy však, dítě drahé, nikdy nebude se ti dobře dařiti, nikdy nebudeš spokojeno a šťastno, když nebe bude pro tebe zavřeno. A protože nebe jest jenom dítkám otevřeno, musíš zůstatí dítěm, aby se ti vždy dobře dařilo, abys vždycky bylo spokojeným a šťastným.

A proč že bys nebylo nikdy šťastným a spokojeným, kdybys nemělo naděje, že přijdeš do nebe, kdyby nebe bylo pro tebe zavřeno? To ti krátce napřed povím, abys pak mi lépe rozumělo.

Otec poslal dítě svoje, aby obstaralo cosi u strýčka a slíbil, že dostane odměnu, když dobře věc vyřídí. Dítě ale na cestě uvidělo spolužáčky při veselé hře. Zapomnělo na vzkaz, hrálo si tak dlouho, až již nemohlo dojíti ke strýčkovi a muselo se vraceti domu. Skákalo sice se svými druhy, ale ta veselost nebyla upřímná. Stále cosi v duši šeptalo: „Přestaň hráti! Jdi, kam máš jíti!“ Tak při hře nebylo dítě spokojeným. A což teprve doma! Nejenom že nedostalo odměny, ale i metlička skočila se zdi dolů, a nešťastnou náhodou zrovna na nedbalečka. —

Hleď — tebe poslal tvůj nejlepší Otec, Bůh. Poslal tě na svět, aby tvoje duše nasbírala zde dobrých skutků a vrátila se zpět k Bohu; tam měla v nebi dosáhnouti veliké odměny, radosti trvajících na věky. A kdybys ty zapomnělo, dítě moje, kdybys zapomnělo na toto poslání, kdybys si hrálo se zlým pokušelem a s hříchem ani tobě nebylo by volno. Stále by ti svědomí vyčítalo: „Ty nevděčníku, ty nevděčná! Nevíš co ti Pán Bůh poručil? Proč neposlechněš? Tak nedostaneš odměny, ale ještě místo věčné radosti budeš na věky trestán!“ Ó, kdybys mělo všechny poklady, kdybys mělo ještě více zlata než měli králové ve tvých pohádkách, nikdy bys nebylo spokojeno, když by ti svědomí vyčítalo: „Pro tebe jest nebe zavřeno“.

Aby však ti svědomí nikdy nic nevyčítalo, musíš zůstatí dítětem, stále, i když ti bude padesát let! Neboť Kristus Pán řekl: Nebudete-li jako děti, nevejdete do království nebeského. I když již nebudeš malé dítě dle těla, musíš mítí stále takovou milou, čistou dětskou duši. A protože duše činí člověka způsobilým pro nebe, proto jsem i já měl pravdu, když jsem řekl: chceš-li zůstatí vždy spokojeným a šťastným, dítě, musíš zůstatí dítětem.

A nyní ti povím, jaká jest taková dětská duše, kterou si máš zachovati.

Dětská duše jest jako ráj. Ráj byl nejvzácnějšími dary božími vyzdoben; v ráji byl Bůh stále blízko našich prarodičů, rozmlouval s nimi, stále nové dary jim dával. Bůh byl otec, Adam a Eva děti boží. A z ráje měli přímo přejítí do nebe. Tak i v duši dítěte složil Bůh nejkrásnější dary svoje, duši dítěte jest Bůh stále blízko, žehná jí, kráslí jí ustavičně. Vzpomeň jen na milost křtu svatého. Na celém světě žije asi 1300 milionů lidí; z těch mnoho jich neví docela nic o Pánu Bohu; ti ubožáci neznají ani trojjediného Boha, ani Ježíše Krista, našeho Spasitele. Ale dítě, jehož duše jest na křtu svatém očištěna od každé skvrny hříchu, to dítě může v pravdě říci: Svatým křtem jsem milené dítě nebeského Otce. Věčný, neskončeně dobrý a všemocný Bůh přijal mne za své dítě. Poznamenal duši moji, že Jemu patří, dal duši svoji lásku, která činí jí svatou, čistou; tak skoro, jako dobrá matka, protože miluje dítě svoje, drží je v čistotě, šatí je čistě a krásně. Křtem svatým stala se duše dítěte chrámem Boha, Ducha sv., chrámem nejsvětější Trojice.

Tak jako v ráji Bůh byl blízko prvních lidí, tak i takové duši jest blízko. Jako ráj byl prarodičům našim zárukou radosti v nebi, tak i takové duši nebe jest otevřeno!

O, jak jest krásná duše dítěte, v níž přebývá Bůh svojí láskou posvěcující! Bůh jest nejdokonalejší bytostí a proto nejkrásnější! Ten Bůh jest tak blízkým duši hodného dítěte, a jako paprsky slunce vycházejícího zlatí květinou zarosené, činí je pohádkově krásnými, tak blízkost Boha kráslí duši dítěte, zrosenou svatou rosou z vody křtu svatého. Všemi barvami hraje kvítka

sluncem ozářené, a všemi ctnostmi, dobrými, krásnými vlastnostmi září duše dítěte. Tam uložena jest ctnost svaté víry v Pána Boha, pevná naděje, svatá láska k dobrému Bohu. Tam spravedlivost, pobožnost — dlouho bychom museli počítati, dítěte Boží, než bychom vypsalí celou krásu dětské duše.

Taková jest duše dítěte, tak krásnou dušičku musíš si zachovati, dítěte Boží; to znamenají slova, že musíš zůstatí dítětem!

Chceš si jí zachovati? Ó, docela nic nepochybuji! Víím, že chceš! Nebylo bys hodným krásného názvu „Křesťanské dítěte“, kdybys nechtělo! Víím, že chceš — ale víím také, jak těžko jest zůstatí dítětem, kolik nástrah na tebe číhá, aby tobě ukradena byla ta dětská, čistá, krásná dušička. Číhá na tebe zlý pokušitel, číhají na tebe zlí soudruzi, soudružky, kteří dávají ti svým nehodným životem špatný příklad. Proto jest třeba, abys vědělo, jak si tu dětskou duši zachováš, jest třeba, abys dobře si zapamatovalo, kam máš jítí si pro pomoc.

V Palestině narodilo se zbožným rodičům děťátko, hošík. Příbuzní se sešli, a přáli všecko dobré tomuto dítěte; když tak na hošíka pohlíželi, pravili k sobě navzájem: Co asi z toho dítěte bude? Vííš, co se z něho stalo? Stal se z toho dítěte *svatý* Jan Křtítel. Stal se *svatým* Janem Křtítelem proto, že si také zachoval čistou, dětskou duši — a jak? Tak, že pamatoval na Vykupitele, na Pána Ježíše. Na Pána Ježíše stále myslil, jemu byl stále na blízku a přiváděl k němu jiné. Že byl stále blízku Pána Ježíše, že Jemu sloužil, stal se takovým *svatým*, že o něm praví sám Pán Ježíš: Mezi lidskými syny není většího nad Jana Křtitele.

A ještě jeden Jan měl takovou dětskou duši, sv. Jan Evangelista. Proto byl nejmilejším Pánu Ježíši ze všech apoštolů; tak byl božskému Spasiteli drahým, že dal ho Pán Ježíš za syna Panně Marii místo sebe; když na kříži umíral, řekl Marii Panně: „Hle syn tvůj“, a Janovi řekl: „Hle matka tvá“. A zase se táží: jak zachoval si tuto krásnou dětskou duši? Tím, že byl stále blízku Ježíše, s ním a za ním chodil, často na nejsvětější srdce Pána Ježíše sklonil svoji hlavu, a Pán Ježíš dal mu sílu, aby zůstal dítětem, aby si zachoval čistou, neposkvrněnou duši.

Hleď, tak musíš i ty jednatí! Chceš-li býti vždy šťastno a spokojeno, dítěte drahé, musíš si zachovati čistou dětskou dušičku; chceš-li si jí zachovati, zůstaň u Pána Ježíše, jako sv. Jan. Tvůj Spasitel jest ve chrámu Páně, na oltáři ve svatostánku. Tam na tebe čeká, že k němu přijdeš, že jej s radostí přijmeš do srdéčka.

Ó, jdi ku svému Spasiteli! Král David, když šel do chrámu židovského ve Starém Zákoně, těšil se vždycky, a říkal: „Půjdu k oltáři Hospodinovu, k Bohu, který obveseluje mladost moji“ — a v tom chrámě nebyl Bůh tak jako ve tvém kostelíčku, tam nebyl Pán Ježíš skutečně přítomen.

Jak tedy máš ty s radostí spěchatí do chrámu, před svatostánek, k Ježíškovi Bohu, jenž jest radostí tvé mladosti,

jenž zachová ti vždy svěží, čistou, nevinnou dětskou dušičku!
Jdi k Ježíškovi! Když přijdeš před oltář, pokloň se a řekni:
„Přijď, Pane Ježíši, buď mým hostem! Zachovej mi dětskou duši.“
Pak budeš jako sv. Jan, budeš miláčkem Pána Ježíše. Máš
ještě dětskou dušičku?

J. Ocetek.

Chudáci za hrobem.

V Zadní Indii v městě Malace a jeho okolí usazeno jest také asi jeden million čínských vystěhovalců. Je mezi nimi mnoho křesťanů víře věrně oddaných, velmi horlivých.

V osadě Tronoh přicházel pravidelně každou neděli zcela chudobný křesťan k missionáři a donášel mu vždy na několik mší sv. z výdělku pracně a tvrdě zaslouženého. Za duše v očištcích měly ty mše sv. býti obětovány. Jednoho dne navštívil ho kněz v jeho chatrči a viděl, že je velmi chatrná.

„Pročpak si neuděláš novou střechu, vždyť ti sem prší?“ tázal se missionář.

„Nemám peněz“, odvětil chudák.

„Ale když nemáš peněz, pročpak si vždycky poroučíš mše sv.? Starej se napřed o sebe, Pán Bůh takových obětí nežádá!“

„Otče“, odvětil on, co já trpím, když prší, není nic proti tomu, co musí vystát duše v očištcích. Třeba tedy napřed starati se o ně.“

Missionář mu nedovedl jinak odpověděti, než: „Jen tak dělej dál, Pán Bůh je s tebou spokojen, duše v očištcích ti budou vděčné.“

Z každého téměř domu jsou duše v očištcích. „Uloženof jest lidem zemřítí, a po tom bude soud.“ (Žid. 9. 27.) A od toho soudu málo která duše odchází přímo do nebe. Veliká většina těch, kdož smíření s Bohem odcházejí na věčnost, ubírají se po soudu soukromém do očištců, aby tam odkáli časné tresty za hříchy pozemského života. Trpí tam ohněm. A už zde na světě muka způsobená ohněm jsou největší z muk pozemských. Ale oheň očištcův mnohem žíravější je než oheň pozemský: oheň pozemský stvořil Bůh lidem k užitku, oheň očištcův jen na trestání jich. A duše ubohé tam trpí a nemohou sobě zkrátiti muk, tam již žádných zásluh na ukrácení muk získávají nemohou: pomáhati jim mohou jenom přímluvy svatých v nebi a věřících na zemi. A ony v těch plamenech bolestí sténají a vzpomínají na své milé doma a volají k nim z místa muk: Smilujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji, neboť ruka Páně dotkla se mne! (Job 19. 27.)

Z každého téměř domu jsou takoví chudáci za hrobem, jsou duše v očišči. Jsou tam duše otce, matky, bratra, sestry, nebo jiná duše drahá. Když skonali, toliko slzami skropena jejich mrtvola, světnice, kde shasli, ba celý dům. A když o pohřbu duněla na rakev jejich hlína házená do hrobu rukama jejich milých, s tou hlínou se mísily slzy lásky, kanoucí do té hluboké, chladné jámy z očí jejich věrných. A kdykoli jest pohřeb, rozcházejí se lidé od hrobu nového po hřbitově a vyhledávají hroby svých milých a opět kanou slzy lásky na hroby a ta suchá země dychtivě je pije, jakoby chtěla provoditi je až dolů do hrobu, až k těm srdcím zpráchnivělým, aby ty slzy pověděly jim, jak je milují ti, kdož tam nahoře na rově klečí a za ně se modlí. A zvláště v den dušiček vlhne země hřbitovů slzami lásky.

Důkazem lásky jsou slzy ty a dobrá jest modlitba za zemřelé, která je provází.

Ale jest prostředek, hojivý lék, který více pomáhá duším trpícím nežli potok hořkých slz a nežli všeliká modlitba. Je to mše svatá a svaté přijímání. Když ony obětovány jsou za zemřelé, tu krev samého Syna božího stéká do ohně očišcového a mírní a hasí plameny, které souží duše ubohé. Po tomto léku nebeském nejvíce touží duše trápené.

Já, kněz, jenž denně u oltáře stojím, musím býti zvláštním přítelem těch duší trpících, sám jim denně musím pomáhati, ale jsem také k tomu povolán, abych i jiných za pomoc pro ně prosil. A prosím dnes za tu pomoc zvláště vás, milé děti. Modlitba a pomoc srdce nevinného nejvíce duším v očišči pomáhá.

Vy můžete ve prospěch jejich divy lásky konati. Vy máte kdy, často, ba denně můžete jíti na mši svatou, obětujte jí za duše v očišči, zvláště za duše svých zemřelých domácích. Mnohé už od 7 let máte milost, že můžete k sv. přijímání; často vás k němu kněz povzbuzuje, poslechněte, nevyhýbejte se Kristu Pánu. Každou neděli můžete jíti ke stolu Páně, ba i denně. A je dost takových dětí hodných, které skutečně denně chodí. Tak mne to dojímá, když těm drobátkům při mši sv. podávám Tělo Páně, a oni z kostela jdou do školy, a k snídani tam mají kousek chleba, suchého, který si donesli v kabelce. Ale to jsou duše zvláště vyvolené, takových obětí nelze žádati ode všech. Ale i ostatní mohou denně konati skutky lásky. Každý týden jest jeden den prázdno (obyčejně ve čtvrtek); v ten den děti, které přijímaly v neděli mohly by také přijíti ke stolu Páně, nebyla by to oběť veliká ale přece záslužná pro ně i pro duše v očišči.

A jsou mezi vámi také sirotky, bez otce, bez matky, ba i bez obou. A cizí lidé k vám snad lásky nemají, kolik ústrků je vám trpěti od nich! Ach, jak vzpomínáte na ně, slabýma ručkama byste je ze země vyhrabali, jak to osiřelé dítě v písni. Ale modlíváte se přece: „Věřím ve svatých obcování“. Nejste od nich odloučeni, spojuje vás s nimi láska. Prokazujte jim tu lásku nejen

bolnými vzpomínkami, nejen slzami, obětujte za ně často mši sv. a sv. přijímání, aby Pán Bůh jich tam vysvobodil ze žaláře očistcového.

A za tu lásku dostane se vám jiného Otce, jiné Matky, mnohem milejších, a laskavějších, nežli byli vaši: sám Kristus Pán, kterého přijímati budete v srdce své bude vám milým otcem a Maria Panna Matka boží bude vám dobrou matkou a nad vámi bude držeti ochrannou ruku svou. Řikává se: Na úrok Pánu Bohu dává, kdo se nad chudým smilovává; nejchudší, nejbídnější ze všech ubohých jsou duše v očistci; účinná láska k nim jest Pánu Bohu zvláště milá. Bůh vám tu lásku k zemřelým, prokazovanou zvláště před oltářem, hojně odmění, zde i na věčnosti.

Proto vás všech dnes snažně prosím: Jen k oltáři, na Srdce Krista Pána, v něm se všichni shledáme, živí i mrtví.

Zprávy z království božího.

Dívali jste se již někdy s vysoké věže dolů, nebo aspoň z oken v prvním poschodí? To byl docela jiný pohled, než když jste stáli na zemi! Dole viděli jste jenom to, co bylo právě před vámi, ničeho více. Ale s výšky jste viděli nejenom ty, kteří pod vámi stáli, ale i ty, co již daleko odešli, i ty, co teprve přicházeli — všecko jedním pohledem bylo před vaším zrakem! Tak také náš věčný Bůh vidí, jako s nesmírně vysoké věže celý svět najednou a všechny lidi v něm: ty, co již dávno zemřeli i ty, kteří teprve přijdou na svět. Jsou všichni členové jeho království, a vždy jimi zůstanou, třeba tisíce let přešlo. V království božím se nepočítá na roky; to by bylo asi tak, jako kdybychom my počítali život na vteřiny, jichž jest za hodinu tři tisíce šest set! Království boží trvá na věky, v něm nikdo neumírá; když o některém poddaném království božího se řekne, že umřel, není to vlastně správná řeč. Neumřel, jenom se vystěhoval ze slzavého údolí do nádherného města; jak praví sv. Jan, odejde do nebeského města Jerusalema, kde čeká v preveliké radosti na ty, kteří ještě musí nějaký čas zůstatí na zemi. V království božím nikdo neumírá, tam nepočítá se na roky. Proto, když si vypravujeme o poddaných království božího, nemusíme také se starati, kdy ten neb onen žil — protože neumřel, jest ještě živ; jen jest šťastnější než my. — To jsem vám musel vyložiti, abyste se nedivili, když budu časem vypravovati o malých poddaných z království božího, kteří již před mnoha sty let odešli na onen krásný nebeský svět. Nyní vám hned o jednom povím:

„*Dominiček*“. Ve městě Saragose ve Španělsku narodil se roku 1243 notáři Sanchez de Val hošík. Otec dal mu jméno sv. Dominika, Španěla, jenž r. 1234 byl prohlášen za svatého. Malý Dominik prospíval na těle i na duši a v sedmém roce stal se ministrantem při biskupském chrámu Páně. Jako ministrant dobře věděl, jak vznešený úřad zastává; že místo andělů smí sloužiti Pánu Ježíši, že může každý den

býti blízko u Pána Krista. V kostele při ministrování tak se choval skroušeně, nábožně, že všichni měli nad ním radost. A mnozí, kteří nebyli hodnými křesťany, když viděli, s jakou svatou horlivostí slouží Dominiček Pánu Ježíši, sami také se vraceli k horlivému křesťanskému životu. Než to bylo solí v očích nepřítelům katolické církve. Proto

nenáviděli Dominička. A když jednou v ministrantském rouchu vyšel z kostela, uchopili ho, odvěkli do odlehlé ulice a tam ho přibili na zeď, jako Krista Pána Židé na kříž — a nejzvrhivější i srdéčko mu probodl. Tak malý mučedník skončil jako Pán Ježíš, jemuž tak rád sloužil. — U jeho hrobu udály se velké divy a ctěn jest co patron ministrantů. Vy malí ministranti, i vy velcí, dovedli byste také pro Ježíše Krista se dáti ukřižovati? Toho od vás Pán nežádá — ale žádá od vás, abyste nikdy nezapomněli, jak vznešený úřad zastáváte. — A ode všech vás žádá Pán Ježíš, abyste před jeho trůnem, v jeho paláci, totiž ve chrámu Páně, vždycky

pamatovali: Pán Ježíš, Bůh můj jest zde! Proto se mu pokloň, jenom s ním rozmlouvej v modlitbě, nestarej se o nic jiného. —

Předkládáme tímto druhé číslo měsíčníku „Pán přichází“. — Jak časovou potřebou jest toto dílo, dokazují jednak nadšené přípisy, jednak útoky nepřátel, jež se ozvaly hned po prvním svolání o něm.

Časopis není dílem vypočítaným na výdělek. Osm až dvanácte tiskových stran velké osmerky za 2 haléře bez poštovního, 30 čísel poštou za osm korun ročně.

Objednávky vyrizuje: Sekretariát Matice Cyrillo-Methodějské v Olomouci, Dolní náměstí čís. 17

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Vánoční.

*V jesličkách Ježíšek rozzmilý teží,
venku je sychravo, fičí a sněží.*

*Děťátko nebeské zimou se třese,
malíčkový pastýřek dárek Mu nese.*

*Chudý je tatíček, chudobná matka,
bratři pět živit má chudičká chatka.*

*Na zem si pastýřek k jesličkám kleká,
po líci slza mu radosti stéká.*

*Kožíšek teplý pak s ramen svých svléká:
„Přijmi jej, Ježíšku, srst je v něm měkká.“*

*Zahřej si ručky a promrzlé údy;
nemám víc, neboť jsem pastýř jen chudý!“ —*

*Z jesli se Ježíšek na něho směje:
„Láska tvá víc než ten kožíšek hřeje!“*

Zvěstuji vám radost velikou...

Byl prý jednou velmi učený muž, skoro jako mocní kouzelníci s vysokou čepicí v pohádce. Ten muž věděl vše, co se ve světě děje. Než, chtěl na vlastní oči viděti, co se stalo před mnoha sty let. Dlouho přemýšlel, až sestavil podivný přístroj. Když do něho sedl, hned vyletěl vysoko, vysoko nad oblaky a tam viděl všechno; bitvy, města ze starých časů, jakoby žil v těch dobách.

Kdybych byl tak chytrý jako on, sestavil bych podobný přístroj, a všechny bych vás pozval, abyste cestovaly se mnou, milé děti; letěly bychom daleko! Ale, ještě nedovedu takový přístroj sestavit. A přece bych vás rád zavedl do jedné daleké země, zpět do dávných časů. Však se tam dostaneme i bez přístroje. —

Veliká radost u jesliček.

Jedna, dvě, tři. — Již jsme u prvního cíle své cesty! Přišli jsme za tmy, v noci. Ničeho nevidíme. Než — slyš! — Tajemná hudba se nese krajinou — jakoby sta jemných strun se chvělo. „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle“, zní to v rajskej zvuky hudby. Pojednou jasní se krajina; až musíme na chvíli oči zavřítí — tak mocnou září se zastkvěla. Poznáváte krajinu, kde stojíme? Ó, ano, známe my ty domy a věže, jež v dálce se bělí — to jest Betlém. A tam několik kroků od nás se zdvihají ze země postavy mužů a hochů — to pastýři udiveně hledí kolem sebe, co že se děje nyní o půlnoci. Zašelestí křídla anděla, již sklání se k nim; a hlasem jako jásot stříbrného zvonku praví anděl: „Nebojte se! Zvěstuji vám radost velikou, které dostane se všem lidem. Narodil se nám dnes v městě Davidově Spasitel, to jest Kristus Pán. Poznáte ho snadno, neboť leží v jeslích co dítě, plénkami ovinut!“ — Anděl domluvil, zmizel, ale krajinou betlémskou zase zní radostný zpěv a hudba nebeských vojů andělských: „Sláva na výsostech Bohu!“ —

Pastýři se zamyslili při zvěsti o Spasiteli. Ale již se jasní jejich tváře. Vzpomněli si, jak kněží hlásali v modlitebnách i v chrámě Jerusalemském, že podle svatých knih prorockých má již brzy přijít Spasitel, Syn Boha živého, sám pravý Bůh; že má se narodit v Betlémě podle slov proroka Micheáše: „Aj, ty Betléme v území Judském, nejsi menší než knížecí města judská, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude spravovati můj lid israelský. — A nyní ta nebeská hudba, záře o půlnoci, světlé postavy andělů! To jistě Bůh sám oznamuje, že Syna svého poslal k nám! Uvěřili pastýři a praví k sobě vespolek: „Pojďme tedy do Betléma, abychom uviděli, co nám Pán oznámil!“ Již utíkají k městu! Pojďme s nimi!

Hle, zde jest jeskyně, jasná záře naplňuje ji, ač není tam lampy. Tam stojí jesličky, vystlané slamou, a z nich usmívá se miloučké děťátko, ovinuté plénkami. Padají pastýři na kolena,

skládají ruce přes prsa, klanějí se Spasiteli, Bohu svému, v něhož uvěřili. A když se potěšili, odcházejí ku svým stádům a dlouho si prozpěvují žalm, který často slyšali ve chrámě: „Alleluja! Chvalte Hospodina všichni národové; neboť nám zaručil své milosrdenství a co on řekl, jest pravdou na věky! — Narodil se nám Spasitel!“

Proč uvěřili pastýři, že to malé děťátko jest Spasitel, pravý Bůh? Protože věděli, že Bůh slíboval svého Syna a nyní zázračným světlem, andělskými zpěvy jim oznámil příchod Spasitele. Po zázracích těch poznali, že Bůh to mluvil; Bůh, který nikdy nelže, který jen pravdu svatou mluví. Pamatujte si to dobře!

Než, již musíme pokračovati ve své cestě. Přeletíme 33 roky a půjdeme do Jerusaléma. Cestou vám krátce povím osudy toho dítěte, jež jste viděly v jesličkách. Dejte pozor! Ježíšek rostl, byl radostí své matky, Panny Marie. Byl jí i sv. Josefa na slovo vždy poslušným, modlil se s nimi, chodil s nimi do modlitebny, pomáhal jim ve všech pracích. Když mu bylo třicet let, rozloučil se s domovem a šel, aby kázal lidem, aby je naučil lépe sloužiti Pánu Bohu; chtěl jim říci, že on sám jest Bůh, jejich Spasitel. Aby mu spíše uvěřili, konal veliké zázraky. Tak, když přinesli k němu zemřelého hochu, řekl jenom: „Mládenče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý hned vyskočil, živ a zdrav, děkoval vroucně Kristu Pánu. Jindy zase jenom vztáhl ruku nad konvemi s vodou, a hned se proměnila voda v nejlepší víno. Když měl kolem sebe mnoho tisíc posluchačů a viděl, že nemají chleba, ani si ho nemohou koupiti, dal přivésti hochu, jenž náhodou měl na prodej pouze 5 bochníčků chleba. Vzal od něho ten chléb, dělil ho na veliké krajíce a posílal své učedníky, aby dávali zástupům, které se zatím posadily. A div divoucí! Z těch pěti bochníčků dostal z pěti tisíc lidí každý takový kus, že se nasytíl a ještě zbylo 12 košů drobtů! Tak rozmnožil Ježíš zázračně chléb, beze slova, jenom si pomyslíl: „Tyto bochničky postačí, aby se z nich najedlo pět tisíc hladových lidí. A jiné ještě veliké zázraky činil, takže lidé o něm říkali, že jest mocnější než kdokoliv, až konečně svatý Petr poznal, že jest Pán Ježíš Bůh a říkal to ostatním.

Veliká radost při poslední večeři.

A nyní otevřte oči. Jsme v Jerusalémě! Vcházíme do prostranné místnosti. Hle, zde jest za stolem Pán Ježíš se svými apoštoly, svatý Jan sedí po jeho pravé straně. Pán Ježíš právě drží v ruku chléb, žehná ho a praví vážným hlasem: „Vezměte a jezte. To, co držím v ruku a co vám podám, toto jest tělo mé.“ Pak bere do svých svatých rukou kalich s vínem, žehná znovu a praví: „Pijte z toho všichni. Neboť v tomto kalichu jest krev má, jež pro vás a pro všechny bude vylita na odpuštění hříchů! — Dávám pak vám moc, abyste na moji památku totéž činili, co já jsem právě učinil!“ — —

Zvěstuji vám radost velikou! — Co se stalo? Podle toho, co Pán Ježíš nyní řekl, zase učinil nový, veliký zázrak, největší ze všech, jež dosud činil! Proměnil pouhým slovem chléb ve své vlastní Tělo a víno proměnil ve svoji Krev. A svatí apoštolové věří! Padají na kolena, s úctou přijímají, co jim Pán Ježíš podává. Zdá se jim, že mají na jazyku chléb, že pijí víno — ale věří, jsou pevně o tom přesvědčeni, že není to chléb ani víno — že jest to živé Tělo a živá, svatá krev Pána Ježíše! A jsou rozhodnuti, vždycky tak věřiti, raději zemřiti, než této víry se zřící! Radovali se, že budou míti svého drahého Krista vždy u sebe. Proč tak věří? —

Protože jim to jasně a zřetelně řekl Pán Ježíš. A Pán Ježíš nikdy nelhal! Pán Ježíš učinil pouhým slovem živého člověka z mrtvoly, pouhým slovem proměnil vodu ve víno, beze slova z pěti malých bochníčků chleba udělal tisíce velkých kusů. Proto má i moc, aby mrtvý chléb proměnil ve své vlastní, živé, svaté Tělo; proto má moc, aby toto jeho svaté Tělo bylo pokrmem pro duše tisíců lidí. Pán Ježíš kázal apoštolům, aby řekli nemocným: „Ve jménu Pána Ježíše vstaň a buď zdrav!“, a hned že bude každý zdrav. Apoštolové tak učinili a stalo se dle slov Páně. Proto vědí zcela jistě, když oni požehnají chléb a řeknou jménem Pána Ježíše: „Toto jest Tělo mé“, že promění chléb v Tělo Pána Ježíše. —

Veliká radost před svatostánkem.

Pán Ježíš dal svým apoštolům moc, proměnit malou hostii v Tělo Pána Ježíše. Rozkázal jim, aby tuto moc i jiným dali, kteří budou kněžími. A tak, milé děti, když při mši svaté, při pozdvihování, kněz, co nástupce svatých apoštolů vysloví nad hostií slova: „Toto jest Tělo mé“ a nad kalichem: „Toto jest kalich mé krve“ — není na oltáři více chleba ani vína, ale spočívá tam sám Pán Ježíš, Syn Boží. A když pak kněz dá svaté hostie ve zlaté nádobě do svatostánku na oltáři, jest tam Pán Ježíš, živý, jenž hledí na věřící kolem sebe shromážděné. Kolem něho pak jsou svatí andělé, kteří se jemu klanějí. Andělé i dobří lidé plesají radostí, že přebývá u lidí Ježíš, dobrý Bůh. —

Moje milé děti! Viděli jsme, jak Pán Ježíš proměnil chléb ve svaté Tělo a víno ve svoji předrahou Krev. Viděli jsme, jak svatí apoštolové uvěřili. — Oni znali Pána Ježíše, znali jeho svatost, jeho moc, jeho pravdomluvnost. A proto mu uvěřili. A vy — vy také věříte, že ve svaté hostii jest Pán Ježíš! Nuže, než opustíme místnost, kde Pán ustanovil nejsvětější Svátost oltářní, pojďte k Ježíškovi se mnou, poklekněme si před ním a řikejte se mnou: „Pane Ježíši Kriste, já věřím pevně, že jsi přítomen na oltáři. Věřím, že nejsvětější Svátost oltářní není chléb, ale že jsi to Ty, náš Pán Bůh, náš drahý Spasitel! Mám z toho velikou radost! Slibuji Tobě, že budu se Tobě v této Svátosti až do smrti

klaněti! Dej nám k tomu své požehnání!“ — Ježíš nám požehnal, a my se vrátíme domů. Aby vám po cestě nebyla dlouhá chvíle, povím vám, jak Pán Ježíš sám dosvědčil, že jest v nejsvětější Svátosti skutečně přítomen.

Dne 24. května roku 1608 byla vystavena nejsvětější Svátost celý den a celou noc v opatském chrámu Páně ve Faverney v biskupství Besanconském. Hlavní oltář byl samá svíce, byl ozdoben koberci a hedvábnými závoji a prapory. Když v noci již nebyl nikdo v kostele, zavřel kostel v 11 hodin bratr Dom. Garnier, nechal jenom několik svící hořeti na oltáři a odebral se na odpočinek. Když ráno ve 3 hodiny otevřel dvěře do kostela, div nezemřel leknutím: hustý kouř valil se chrámem a bratr viděl, jak poslední plaménky stravují ozdobený hlavní oltář. Běžel do kláštera, vyburcoval bratry na pomoc. Ale přišli již pozdě! Svatostánek zničen, kovové svícny se žářem roztavily, mramorová deska ohněm rozpraskaná, horká a pokrytá popelem. Jeden bratr pohlédl vzhůru a vykřikl úžasem. Nad oltářem vznášela se ve vzduchu neporušená monstrance se svatou hostií! Lid v zástupech hrnul se do kostela, aby uviděl ten div. Třicet tři hodiny vznášela se monstrance ve vzduchu a za ten čas prošlo kostelem na deset tisíc lidí z okolí. Teprve dne 27. května snesla se monstrance na roušku, kterou položil opat na oltář, lehce, zvolna, takže ani malý prášek se nezdvihl z popele na oltáři. Biskup z Besanconu sepsal pak úřední listinu o tomto zázraku a dal ji podepsati 50 váženým občanům, kteří byli svědky divu, aby se jeho památka zachovala budoucím pokolením. Dodnes jest zachována tato listina i monstrance se svatou hostií. Svätý Otec Pius IX. rozkázal roku 1864, aby listina ta byla poslána do Říma ku prozkoumání, zdali jest pravá; vyšetřeno bylo znovu všecko a dne 16. března 1864 slavnostně potvrdil Svätý Otec Pius IX. pravost zázraku! —

Když se Ježíšek narodil v Betlémě, radoval se celý svět. Vždyť přišel Vykupitel, aby zachránil svůj lid! — Když ustanovil Pán Ježíš nejsvětější Svátost oltární, zaradovali se všichni, kteří o tom věděli! Vždyť zůstal na světě mocný a sladký Ježíš! Ten Ježíš, jenž řekl: Pojdte ke mně všichni, kteří máte jakékoli trápení — já vás potěším! — Když hodné křesťanské dítě poklekne před oltářem, na němž jest Pán Ježíš ve zlatém domečku, tu má i jeho srdéčko zaplesati velikou radostí! Má míti právě tak velikou radost jako pastýři u jesliček. Vždyť v tom zlatém domečku, dítě milé, jest tvůj nejlepší přítel! Laskavě na tebe pohlíží, když k němu přicházíš. Ó, jdi často navštívit Ježíška! On udělal tobě velikou radost, že zůstal blízko tebe, aby ti mohl pomoci. Odměň se mu a učiň mu radost svojí častou návštěvou! —

Co je to: vánoce?

Kdysi jsem četl, jak mladý muž vypravoval vzpomínku ze svého útlého mládí. Velmi se mi zalíbilo to vypravování — hned jsem si na vás vzpomněl, že by se i vám líbilo, moji malí přátelé. Slyšte tedy: „Byl jsem ještě malý hošík. Bydleli jsme v krásném zámku. Na jedné straně plynul Dunaj a z druhé strany táhla se hluboký les. V mém rodném domě bylo mnoho krásných věcí. Obrazy a sochy, vyřezávané a zlaté ozdoby, a přicházelo k nám mnoho moudrých lidí, básníků

a malířů, učenců a mocných lidí v zemi — ale to nejkrásnější a nejmoudřejší ze všeho v domě byla moje matička. Jednou, když mi vypravovali moji starší bratři, že budou brzy vánoce, šel jsem k matičce a tázal jsem se: „Matičko, co je to vánoce?“ — Bylo to v jejím krásném pokoji, jenž měl veliká, klenutá okna, ukazující plnou krásu

zasněžené přírody a modré klenby oblohy. Matka posadila si mne na klín, ukázala velkým oknem ven, nahoru a řekla: „To jest nebe. Nad tím modrým a nad mraky, které vidíš, tam přebývá dobrý Bůh. On jest veliký, svatý duch. Nebe i zemi učinil, i tebe, mne a všechno co vidíš. On má tebe rád; má tě tisíckrát více rád nežli já. Já na tebe myslím a vzpomínám každý den, každou hodinu; ale Bůh tak často na tebe vzpomíná, jak často tluče tvoje srdéčko. Postavil svoje krásné nebe se zlatými komnatami a kvetoucími zahradami. Tam si máš jednou hráti a býti šťastným, bohatším, než císař pán, krásnějším nežli zlaté slunko. — Ale do nebe jest daleko. Vidíš, jak jest vysoko? I kdybys se vyšplhal až na vrcholek tam toho vysokého dubu, ani dost málo bys se nebi nepřiblížil; a pohleď na měsíc, který nad lesem právě vystupuje. Jest vysoko, nikdo by se až k němu nedostal; ale není ani z daleka tak vysoko jako jest nebe. — A dobrý Bůh si pomyslíl: Ach, jak by to bylo smutné, kdyby můj malý a milý Jiřík nenašel ke mně cestu; on jest hodný hoch a rád bych mu dal zlatou korunu na hlavičku. Přemýšlel dobrý Bůh, jak by to měl zařídit, aby malý Jiřík nezbloudil na cestě do nebe, a promlouval sám k sobě: Mám jediného syna, jmenuje se Ježíš. Ten jest moudřejší než nejchytřejší člověk na světě. A protože mohu činiti zázraky — proměním ho v malíčké děťátko a dám ho na svět pozemský jako jiné malé dítky. Napřed budu opatrným, jen několika hodným lidem povím, že jest to můj syn; až bude větší, promluví před celým světem a řekne: „Hleďte, já přišel jsem, abych vám ukázal cestu do nebe!“ Pak najdou cestu do nebe všichni, kteří jemu budou věřiti, a moje zlaté komnaty a kvetoucí zahrady budou naplněny šťastnými lidmi.“ Pak ještě přemýšlel dobrý Bůh, jak by nejlépe svého syna poslal na svět jako malé dítko: Kdybych poslal svého syna jako urozeného prince, zalekli by se chudí lidé a řekli by: Ach, to bude zase jeden, co chce daně a zavírá lidi a bije. — Tak to neudělám, řekl si dobrý Bůh. Pošlu ho jako syna docela chudé ženy: tak se ho nikdo nebude bát, pak řeknou: Ach ten — copak ten nám může udělat? Až ale vyroste, budou přece všichni jemu patřiti! Tak si to dobrý Bůh vymyslíl a tak učinil. Tenkrát žila na světě paní ze všech nejkrásnější a nejhodnější — jmenovala se Maria. Té poslal Pán Bůh svého Ježíška o vánocích. Ona však byla tak chudobna, že přenocovala ve stáji, kde byly ovce a kravičky — a přece byla daleko více než jest tvoje matka, více než paní císařovna. Maria vzala dítko, zavinula je v plenky a položila na lůžko ze sena a slámy. Pak sklonila se nad tím děťátkem a poklonila se jemu; věděla: to jest Ježíš, Syn Boha živého. A když to dítko dorostlo, ukázalo millionům a millionům lidí cestu do nebe.“ — — (P. Keller: Die Insel der Einsamen).

Co je to: vánoce? Víte již? Svatá noc, v níž dal nám velký, dobrý Bůh Ježíška. Všecko jest pravda, co ta zlatá matička prostinkým způsobem Jiříkovi vykládala. Moje milé dítko, až budou u vás v kostele jesličky, půjdeš se na ně podívati — že ano? Ale nechoď tam jen tak ze zvědavosti, abys uvidělo bělouňké ovečky, divně oblečené pastýře,

černocho a velblouda, abys mohlo hoditi krejcárek do pokladničky černoškovi, který kýve hlavou. Ne tak. Ale než půjdeš se podívat na jesličky, přečti si doma ještě jednou vypravování, jež jsi právě četlo, a dobře si je pamatuj. Pak jdi, podívej se na jesličky, na ovečky, na pastýře, na děfátka v jesličkách, na Pannu Marii, jak se sklání nad děfátkem, jak má ruce zbožně sepjaté. Vzpomeň si, že Ježíšek hledí na tebe ze svatostánku — poklekní hezky, udělej svatý kříž a řekni: Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen. Pane Ježíši, já také vím, že jsi Syn Boží. Víím, že jsi přišel k nám, abys nám ukázal cestu do nebe. Prosím tě, doved mne do zlatých komnat a krásných zahrad v nebi. Můj Ježíšku, mé srdéčko má tě velmi rádo. — A Ježíšek ve svatostánku také o tobě řekne: Ach, jaká by to byla škoda, aby toto dítka ztratilo cestu do nebe. Dám na ně pozor, dovedu si je k sobě do nebe. Dítka Ježíškovo — chceš býti Ježíškovo? — —

Fr. Pospíšil.

Marie a Zorka.

Milé dítka! Vypravoval jsem vám o dítkách v daleké Indii, s jakou radostí uvítaly zprávu, že svatý Otec Pius X. dovoluje, ano vroucně si přeje, aby přistupovaly i děti co nejčastěji, možno-li každodenně ku sv. přijímání. Slyšely jste, jak vážily sobě té milosti a velmi horlivě, ano denně přijímaly svatého Spasitele a jak jim bylo smutno, jak naříkaly, když pro nějakou překážku, bylo jim zůstatí bez svatého přijímání.

Poslyšte nyní opět jiný příklad. Tento není tak z daleka nýbrž dosti blízko vás a sice z naší milé vlasti rakouské, z krajiny jižní, kde žijí naši slovanští bratři.

Víte, že svatý Otec dovoluje nyní svaté přijímání dítkám již v jejich útlém mládí. Ano již tehdy, jakmile porozumějí, co jest svatá Hostie, co jest svaté přijímání a jak jen mohou svou pobožnost před sv. přijímáním a po něm vykonati; když vůbec jejich velební páni uznají, že jsou k tak velikému a svatému úkonu schopny, aby přistoupily ke stolu Páně z lásky k Pánu Ježíši a nikoli aby lidé o nich řekli, že jsou hodné a pobožné.

V jižních krajinách chodívaly již dříve mnohé dítka velmi záhy ku prvnímu sv. přijímání; někdy již v sedmém roku. Nyní, svatý Otec výslovně sobě přeje, aby všechny katolické dítka celého světa byly připuštěny dříve ku svatému přijímání než to bývalo na mnohých místech zvykem, a takto tím jistěji zachovaly sobě

nevinost a uchránily se zlého světa. — A nyní u našich bratří na jihu jdou ku sv. přijímání děti sedmileté ba i šestileté. Ano někdy i mladší, mnohem mladší dívky chtěly by již jíti ku sv. přijímání, ačkoli ještě ani do školy nepatří. Dá to práci je upokojiti, aby ještě nějaký čas čekaly, než k nim zavítá jejich nebeský Přítel, po němž tak velice touží. A nyní budete již rozuměti příkladu, který jsem vám slíbil.

Bylo to roku 1911 když školní dívky, mladičké žačky ústavu ctihodných sester Boží Lásky v městě Splitu (Spalato) se připravovaly ku prvnímu svatému přijímání. Mezi jinými chystala se k tomuto radostnému dni dívka teprv šestiletá, jménem *Zorka R.*

Malá *Marie*, děvčátko čítající asi čtyři léta, byla dobře známá se *Zorkou* a často s ní chodila, s ní sobě hrála; ale nejkrásnější jest to, že se od ní jako od starší a zbožné dívky i mnohemu dobrému naučila, zvláště pak znáti a milovati Pána Ježíše ve svátosti oltární.

Když milá *Marie* se dověděla a pozorovala, že její družka a ostatní dívky se připravují na první svaté přijímání, zatoužila po něm i ona. Neboť ač tak mladičká rozuměla přece již tolik, že ve svatém přijímání přichází onen drahý Ježíš, jehož již v tom útlém věku svým nevinným srdcem vroucně milovala. I prosila své rodiče, aby jí dovolili jíti ku svatému přijímání; když jí odpověděli, že to není možná, poněvadž jsou jí teprv čtyři léta, plakala usedavě, jsouc velmi zarmoucena nad tím, že jest jí taková radost odepřena. Opakovala znovu a opět svoji prosbu, že sobě přeje, že touží přijati drahého Ježíše. Poněvadž jí nikdo nemohl upokojiti, přišla k ní její družka *Zorka R.* Těšila ji laskavými slovy: *Marie*, neplač, vždyť můžeš ještě jinak vykonati svaté přijímání. *Já přijmu drahého Ježíše, a ty buď vedle mne a pros Pána Ježíše, a on potom skrze moje srdce přijde do tvého srděčka.* *Marie* se tím potěšila.

V neděli na to přišly všechny dívky do chrámu Páně, přišla tam též malá *Marie* a nespustila se *Zorky*. Zůstala těsně vedle ní a s velikou touhou svého dětského srdce čekala na onu chvíli, kdy nastane svaté přijímání, a její družka přijme andělský chléb. Mnozí z přítomných znali nevinnou Marii a věděli o její touze, kterou chovala ve svém malém srdci, a proto pozorovali ono malé dítě, aby viděli, co nyní ve své živé víře asi učiní.

Zorka nábožně přijala již milovaného Spasitele a vrátila se na své místo. Ale dříve než poklekla, aby děkovala Ježíškovi, obrátila se k malé Marii, objala ji a vtiskla na její nevinné čelo políbení pokoje. „*Pokoj s tebou*“, pravila *Zorka Marii*. „*Pokoj s tebou*“, pravil jistě též Pán Ježíš své bílé holubičce, které, ačkoliv jej nepřijala svátostně pod způsobou chleba, přijala jej přece duchovně, totiž živou touhou, aby se spojila s pramenem života. Proto se vroucně modlila a byla šťastna a vesela, neboť její miláček

tajemně k ní mluvil a ji ujistil, že dosáhla také milosti svatého přijímání. Později uměla mnoho toho vypravovati družkám o štěstí a radosti, jaké jí přinesl do srdce Král pokoje.

Zajisté nebylo jediného oka ve chrámu Páně, které při takovém výjevu by nebylo zaslzelo; četnému shromáždění věřících v kostele a zvláště rodičům dítek božského Spasitele ponejprv přijímajících, zdálo se, že jsou v ráji, že žijí v oněch blažených dobách před hříchem, kdy Bůh důvěrně mluvil se svými nevinnými tvory.

U nevinných dítek při prvním svatém přijímání bylo viděti, kterak Ježíš Kristus rád přichází do jejich srdce, kterak je osvěcuje a naplňuje nadšením. Proto jistý vznešený pán, který při slavnosti té byl přítomen, zvolal: „*To jest místo, kde se musí každý obrátiti. Kdo se chce obrátiti, at jest přítomen pobožnosti prvního svatého přijímání!*“

Na tomto příkladu slovanských dítek na jihu můžete se, milé dítky, učiti veliké lásce k božskému Spasiteli, které se ony dítky naučily. Můžete i vy následovati jich ve velké horlivosti při vyučování svatému náboženství a v ochotnosti s jakou se daly vésti k Pánu Ježíši od svých duchovních učitelů, od svých rodičů ano i od jiných zbožných dítek. Proto se jim dostalo té milosti a radosti, že směly tak záhy přijati svého božského Miláčka do nevinného, zbožného srdce.

František Střížovský.

Vyplněný sen.

(Vánoční povídka.)

Jeník byl hodný hoch. Chodil třetí rok do školy a pan učitel i pan katecheta měli jej rádi. Pan katecheta slíbil mu, že letos bude moci prvně přistoupiti ke Stolu Páně. Snažil se proto býti hodným, poslušným, pilným a mravným, aby Bůh, jeho rodiče a představení z něho radost měli.

Za odměnu slíbil mu otec, že až napadne sněhu, půjde s ním do města a tam se podívá na jesličky v kostele u Kapucínů a pomodlí se k Ježíškovi. Jeník se těšil na cestu velice. Neboť slyšel často o krásných těch jesličkách a srdce hořelo mu dychtivostí je spatřiti.

Leč do zimy a vánoc bylo ještě daleko a po sněhu dosud ani památky. Byl sychravý podzim a listí padalo se stromů. Jeník chodil přes pole do školy a těšil se z napadaného listí, jímž byla vystlána celá příkopa podél silnice, jako krásně malovaným kobercem.

Jednou, když se ráno probudil, uviděl oknem jabloně a hrušky obalené bílými, měkkými vločkami. V noci padal první sníh a celá ves i pole a luka, všecko bylo bílé. Jeník měl velikou radost. Ihned si vzpomněl na slib otcův, že až napadne sněhu, půjdou spolu do města podívat se na jesličky.

Vstal z postele, rychle se umyl, oblékl, zbožně pomodlil a ptal se maminky, kde je tatínek, zda je hotov už na cestu. Velmi se zarmoutil, když uslyšel, že otec již odešel před chvílí do města do práce.

Smutně kráčel dnes Jeník do školy. Stále myslel na otce a na jesličky. Ve škole byl tak roztržitý, že pan katecheta vážně kýval hlavou, co že se to náhle s Jeníkem stalo. Přes poledne zůstal s některými přespolními spolužáky ve škole a přemýšlel, jak by se dostal do města za otcem a splnil vroucí své přání: viděti jesličky a Jezulátko. Konečně mu napadlo, že je již dosti veliký, že do města najde cestu sám, tam se doptá na tatínka a půjdou do Kapucínského kostela. Nemohl se dočkat ani konce hodiny. Jakmile bylo po modlitbě, byl mezi prvními, kteří byli z třídy ven, ač nikdy jindy se nepředbíhal. Dnes pudila jej touha spatřiti Jezulátko.

Místo v levo silnicí k domovu, dal se v pravo k městu. Nebe, po němž se honily černé mraky, zatahovalo se víc a více, až konečně začal se sypati z temných oblak drobný pichlavý sníh. Jeník nedbaje sněhu ani vichru, který dul mu do tváře, spěchal, co mu síly stačily.

Sněhu přibývalo neustále, již nebyl tak štiplavý, nýbrž vlhký a lepil se po tváři, stékaje rozpustěn po skráních v malých potůčkách. Líce Jeníkovy jen hořely.

Brzy však cítil, že nohy se mu boří do sněhu až po kotníky a že cesta stává se velmi obtížnou. V nohách bolesti přibývalo a konečně nemohl dále. I myslil si, že nemusí tak spěchat, že do města dojde a raději si trochu odpočine. Sedl si na kámen u silnice, natáhl do příkopu zmalátnělé nohy, na nichž měl promoklé, těžké botečky. Rozpálenou hlavu opřel o strom a přemýšlel. Oči se mu znenáhla klížily až usnul docela. Měl krásný sen.

Zdalo se mu, že tatínek jej vede za ruku do Kapucínského kostela. Tak velikého chrámu ještě neviděl. Po stranách byly dvě kaple, v levé byly jesličky. Kolem zdí bylo plno zelených smrčků, které kostelem voněly a vzadu zapadalo slunce nad krásným městem na skále. To byl Betlém. Tu a tam rostly ze skály stromy bez haluzí s dlouhými a širokými listy, kterým se říká palmy, a kde jaká travička, všude se pásli beránci s ovečkami. Hlíдали je pastýři! Nejkrásnější však byla jeskyně.

Třpytila se celá, jako kdyby byla poseta drahým kamením. Na střeše zlatá sláma a kolem jeskyně plno pastýřů a oveček.

Přišli se Ježíškovi poklonit a přinesli mu dary. Jeden kohoutka, druhý beránka, třetí teplý kožíšek. Druzí k tomu pěkně hráli na dudy a píšťalky a jiné nástroje. Nad jeskyní se vznášel anděl a zvěstoval lidem radost velikou, že se narodil Kristus Pán.

V jeskyni bylo Jezulátko. Leželo v jesličkách vystlaných zeleným senem, pokrytým běloučkým šátkem. Pravou ruku mělo pozdvíženu a žehnal. Očka mělo tak krásná, jako dvě hvězdičky na nebi, a smálo se tak líbezně, jak matička, když Jeníku večer před spaním dělává křížek na čele.

Jeník poklekl vedle tatíčka, složil ruce a modlil se tiše za tatínka, za maminku, za sebe, aby zůstal vždy hodný. aby Ježíšek rád do jeho srdce zavítal na jaře před velikonoce, kdy půjde poprvé k sv. přijímání, a aby si jej kdysi vzal k sobě do nebe.

Bylo tu tak krásně u Ježíška, že se mu ani nechtělo vstáti. —

Však, co to? — Náhle otevřel oči a všechno pryč. Místo jesliček a Jezulátka vidí nad sebou tvář mamčinu, celou uplakanou, jako tenkrát, když umřel mladší bratříček. Velmi se zarazil a pohlédl kolem. U dveří stál tatínek a rozmlouval s panem doktorem, co k nim chodíval, když tatínek byl nemocen.

Kdo pak je as zas nemocen? Pomyslí si. V tom vykřikla maminka radostně: „Buď Pán Bůh pochválen! Už sebou pohnul, už otevřel oči!“ — Komu platí ta slova? Jemu? Nemohl nic ze všeho pochopiti. Náhle se mu zatmělo před očima a neviděl nikoho. —

Uplynulo několik neděl. Jeník stále ležel. Byl těžce nemocen. Cestou do města se tenkrát velmi nachladil a byl by býval ve sněhu zmrzl, kdyby jej otec, vracející se z práce, nebyl na silnici našel.

Blížily se vánoce a sníl už neroztál, Jeník dlouho nebyl ve škole a Bůh ví, kdy bude. Nejvíce jej mrzelo, že nyní neslyší ničeho z toho, co jim pan katecheta ve škole vypravovával. U lůžka jeho sedávala matinka ve dne a někdy i v noci. Už nebyla tolik uplakaná, ale přece byla velmi smutná. Vypravovala mu o Ježíškovi, že už brzy přijde na zem a přinese lidem radost, štěstí a svaté své požehnání. Jeník zase jí vykládal často svůj krásný sen, který měl tenkrát na silnici a litoval, že se mu nemůže splnit.

Byl štědrý večer. Tatínek s maminkou sedli po modlitbě k chudobné večeři. Maminka přinesla k lůžku nemocnému Jeníčkovi, co Bůh dnes jim nadělil. Náhle zaklepal někdo na dvěře. Otevřeli a do světnice vešla služka pana doktora z města, který Jeníčka léčil. Dala křesťanské pozdravení a odevzdala tatínkovi velikou škatuli. Pan doktor prý se pěkně poroučí a posílá Jeníčkovi k vánocům dárek od Ježíška. Po slovech těch chtěla odejít. Tatínek však ji prosil, aby zůstala, že se podívají, jaký dárek pan doktor posílá.

Třesoucíma se rukama rozvázala maminka růžovou stuhu, kterou byla škatule převázána a otevřevši víko, překvapením vykřikla. Jeník pozdvihl z podušek hlavu a uviděl ve škatuli krásné nové — jesličky. Jezulátko, sv. Josef, Panna Marie, pastýři, ovečky, andělé, všechno tu bylo pohromadě.

Sen se mu tedy přece vyplnil. Nyní měl své jesličky a mohl se těšiti s Jezulátkem do sytosti. Však také nezapomněl od té doby denně večer se pomodliti za hodného pana doktora. —

Jak malý čertík zničil velikého sedláka.

(Pohádka, která by mohla býti pravdivou.)

V jedné vesnici žil sedlák. Jednoho rána šel jako obyčejně do pole po své těžké práci. Na oběd neměl s sebou nic leč kousek suchého chleba a k němu vodu z blízkého pramene. Když přišel na pole, ukryl chléb pečlivě ve křoví, aby mu ho nikdo neukradl, a vesele dal se do práce, by co nejdříve byl hotov.

Zatím přišel k poli malý čertík s koňským kopýtkem a dlouhým ocáskem. Spatřiv chléb ve křoví, zasmál se tiše: „Tomu sedlákovi provedu kousek, aby se co nejvíce rozzlobil a hodně klel; tak ho nejspíše dostanu pro sebe a snad i pro peklo.“ Šel ke křoví, vzal chléb, skrčil se za jiný keř a čekal. Sedlák, unaven těžkou prací, chtěl si trochu v poledne odpočinouti a pojísti. Pustil koně na louku, aby se tam dle libosti nasýtil a sám šel si pro svůj chléb, protože i on měl hlad. Hledal, hledal, ale ovšem nenalezl. Než, nerozzlobil se, jak to čertík očekával, ani neklel, ale docela klidně řekl: „To asi vzal někdo, jenž měl velký hlad, a snad větší hlad než já.“ A s lehkým srdcem a prázdným žaludkem pokračoval v práci.

Čertík nyní sám dal se do klení, jak to jenom ďábel dovede, že se mu jeho kousek zlomyslný nepodařil. Rychle sjel do pekla ku svému mistru a vykládal jak se mu nedařilo. Sotva však mistr satan uslyšel zprávu, obořil se s děsným klením na svého učně: „Ty ničemo, jak mi do tří let nepřivedeš sedláka do pekla, utopím tě ve svěcené vodě!“

Čertík dostal hroznou úzkost. Svěcená voda! — brrr! — to je již pro dotek ďábla strašná věc, což teprve býti v ní utopen! Proto přemýšlel úsilovně, jak by spokojeného sedláka přivedl k Satanovi. Konečně našel to pravé.

Proměnil se v čeledína a dal se do služby k našemu sedlákovi. Věděl totiž čertík, že nastane velmi suchý rok. Poradil sedlákovi, aby zasal své žito na mokrá pole. Sedlák tak učinil. — Když pak opravdu přišlo sucho, uschlo všude osení, jenom náš sedlák se svým pacholkem měli znamenitou žeň. Ani nemohli všechno obilí směstnati ve stodole.

Tu řekl sedlák: „Škoda toho množství chleba, to nesním v celém svém životě!“ Čertík se radostně ušklíbl, řka: „Já vím, jak bychom toho krásného zrna využítkovali. Co nemůžeš snísti, musíš vypít. Dej mi jen dovolení a budeš mít velkou radost — a já též!“ dodal pro sebe, aby ta poslední slova sedlák neslyšel a mnul si při tom spokojeně pracky.

Čertík nyní ukázal sedlákovi, jak se vaří kořalka. Nasypali obilí ve stodole na hromadu, polili je trochu vodou a čekali, až se na něm ukázaly malé zelené špičky, t. j. ač začalo klíčiti. Zrní bylo nyní sladké. Pak dali toto klíčící zrní do železné pánve a pražili je, aby dostali tak zvaný slad. Ten polili vařící vodou. Cukr ve sladu obsažený se rozpustil a byla v pánvi sladká tekutina. Sedlák jí okusil a pravil, tato sladká, řízná tekutina že chutná znamenitě. „Ne, ne,“ smál se čertík, „to není nic pro muže. Počkej jen, dostaneš něco silnějšího.“

Vyšel ven a za chvíli přišel s nádobkou, v níž měl malinké, sotva viditelné rostlinky, totiž kvasnicové houby. Ty nasypal do tekutiny, která počala kysati. Tak se do ní dostal tak zvaný alkohol, čili lih. Pak zkysanou tekutinu postavili na silný oheň, potom ochlazenou slili do sudů. Čertík nalil ze sudu do sklenice a dal sedlákovi okusiti. Sedlák okoušel a zase a znova okoušel a pil a pil . . . Jako by oheň proudil jeho žilami. Ve spáncích mu proudila krev a tloukla jako v kovárně, zmocnila se ho divoká, zvířecí rozkoš. Najednou vyskočil, objal svého čeledína-čerta a volal: „Jak se ti mám odvděčiti? Žádej co chceš, dám ti všecko!“ Ale domnělý čeledín odpověděl: „Jen nech! Já už dostanu svoji odměnu!“ Sedlák zase uchoopil se sklenice a pil . . . Chytrý čertík spěchal zatím do pekla radostně k mistru satanovi, samou bujností udělal kotrmelec a volal: „Mistře, sedlák jest tvůj, navždy tvůj — on pije..!“

Mistr satan ale tomu nechtěl věřit, že by za rok dovedl takový mladý čertík chytiti starého a hodného sedláka. „Zajdu si tam sám,“ pravil „abych se přesvědčil; běda ti, obelhal-li jsi mne!“

Čertík dovedl mistra do domu sedlákova. Sedlák seděl s obecním radním za stolem, oba pili sklenku za sklenkou. — Manželka sedlákova nalívala jim se smutnou tváří. S počátku byl ještě klid; mistr Satan byl již pomalu zlý na učně, že svou věc dobře neprovedl. Ten však prosil, aby ještě chvíli počkal. Když manželka sedlákova znovu plnila sklenice, rozlila trochu kořalky. Sedlák vyskočil a rozzuřen křičel na svoji manželku: „Táhni pryč, pitomá osobo, sic tě naučím, jak se máš chovat! K ničemu nejsi — ani cítit tě nemohu s tvým věčným pláčem! Táhni, ať už tě nevidím!“ Satan smál se radostně. V tom zaklepal kdosi na dvěře a vešla chudá žena s bledým, špatně vyživeným dítkem na ruce. Tiše a bázlivě prosila o kousek chleba pro sebe a pro své dítko. Avšak sedlák se na ni rozkřikl: „Já nemohu všechny lenochy živiti! Pracuj a šetri!“ a přirazil za ubohou matkou dvěře. Satan nevěděl co má radostí dělati. Mnul si drápy, tancoval s jedné nohy na druhou.

Naši sedláci zatím pili dále. Začali se vychloubati svým dobyt-
kem ve stájích, svými penězi a hlavně svým rozumem. — Čertík
šeptal svému mistru: „Napřed byli beránci, nyní jsou lišáci, pak za
chvilku budou vlci draví!“ A stalo se tak. Z vychloubání přišli sedláci
ku škádlení. Náš sedlák totiž vyslovil pochybnost, zdali pan radní
mluví pravdu o svém majetku. Pan radní se rozzlobil, udeřil sedláka
pěstí do obličeje, až mu vytryskla krev z nosu i z úst a křičel: „Já
tě naučím, mne, obecního radního, podezřívati ze lži!“ Satan nyní
radostí objal učedníka. Než ten řekl: „Počkej jen, mistře! Byli nyní
vlci, ale za chvíli budou ušípané!“

Sedlák chtěl se za ránu pomstíti; uchopil láhev s kořalkou,
aby ji po radním hodil. Radní prchal, sedlák motal se za ním. Prcha-
jící upadl, sedlák padl přes něho. Oba váleli se jako ušípané v blátě
a zůstali již ležeti. Ty's znamenitý chlapík,“ pravil Satan k malému.
„Jak jsi jen takovou věc dokázal? Jistě jsi do toho nápoje namíchal
krve liščí, vlčí a vepřové!“ „O ne!“ šklebil se čertík pln radosti nad
takovou pochvalou; „ten nápoj jsem připravil sedlákovu z toho, co
mělo býti jeho denním chlebem. Krev liščí, vlčí a vepřová nejsou
v tom nápoji, ale v člověku. To jsou jeho zlé vášně. Člověk přemáhá
své vášně, neboť jest silným. Ale jakmile pije kořalku, stává se jeho
vůle slabou, jeho náruživosti jsou pak silnější než on, stanou se
volnými. Pak stává se z člověka lišák, vlk, vepř. A to nejlepší při
tom jest, že se lidé modlí k Bohu: Chléb náš vezdejší dej nám dnes!
Bůh dává jim obilí a oni místo co by z něho dělali chléb, dělají
z něho kořalku a jiné opojné nápoje a tak sebe i své bližní přivedou
do pekla! Jen veďme lidí k pití a naše žeň bude veliká!“

Tu nedovedl již Satan svoji radost opanovati, objímal učně,
tiskl ho na srdce. To jest Satanova největší radost, když může zni-
čiti, do záhuby uvrhnouti duše, které Bůh chce učiniti šťastnými.

Chvatně se vrátili oba ďáblové do pekla. Tam svolal Satan
všecky své sluhy, udělil přede všemi malému čertíkovi nejvyšší řád
pekelný a zvolal: „Ze všech ďáblů jest ďábel kořalky můj nejlepší
služebník! Od něho se všichni učte!“

Od té doby chodí ďábel kořalky se sklenicí světem a za ním
chvátá celé peklo. Napřed svedou člověka, aby pil málo, pivo nebo
jiné slabší nápoje, pak ho jistě na konec přivedou ku pití kořalky,
a pak jest docela jejich!

Vidíš, dítko moje, kdo stojí za sklenicí kořalky, za opojnými
nápoji? Za nimi přichází ďábel, a pak — nepřichází Pán! Nepřichází,
ale se smutnou tváří odchází, snad na vždy!

Vezmeš ještě, třeba jenom kapku lihových, opojných nápojů
do úst? — — —

Zprávy z království božího.

Co měl Jidáš učiniti. Ve škole vypravoval pan katecheta dětem, jak Jidáš zradil Pána Ježíše a jak špatně skončil život, oběsiv se na stromě. Pak tázal se kněz dítek: „Co měl Jidáš učiniti, místo aby se oběsil na stromě?“ Jeden žáček hned zdvilil ruku a dal neočekávanou, ale věru případnou a moudrou odpověď: „Jidáš měl se pověsiti na krk Pánu Ježíši!“ Ten malý Šalomon asi často se pověsil matičce neb tatínkovi na krk, jsa si vědom viny a věděl, že tak nejsnáze mu bude odpuštěno. — Když ti svědomí vyčítá, že se Pán Ježíš na tebe hněvá, pro tu neb onu nedobrou věc, jdi, pověs se Ježíškovi na krk — poklekní před oltářem nebo před křížem a rci: „Pane Ježíši, tys mému srděčku ze všech nejdražší! Odpusť mi. Budu již hodnější, abys mne měl rád!“ —

Obrázky z missií mezi pohany. 1. Missionář z Kalibie píše o křesťanských dítkách ve své missii: „Od prvního sv. přijímání ani jednoho dne moji malí, horliví křesťané nevynechali svatého přijímání. V zimě, přes nepříznivé počasí, vydávají se na cestu do missijního kostelíka, aby mohli býti na mši svaté a přijali Pána Ježíše; vycházejí z domu, když ještě všichni domácí odpočívají. V létě i v prázdninách již od tmy pracují s rodiči na poli. Po celodenní námaze mnohé dítky přicházejí k nám, často táhne již desátá v noci — a prosí o svaté přijímání. *Nedbali hladu; a co více jest v ohromném vedru, nedbaly kruté žízně; zůstaly beze všeho pokrmu a nápoje, jen aby mohly se potěšiti sladkou přítomností Pána Ježíše ve svých srdcích.* Jednou, v době největšího horka, přišel hoch z práce po jedné hodině odpolední, prosil o svaté přijímání, že dosud ničeho nepožil. Když kněz kladl hochovi na jazyk Tělo Páně, viděl, jak jest jazyk jeho horkem skoro seschlý. Taková převeliká touha, hrdinná obětavost dojala kněze až k slzám.“ — — Jest to přece jen nesmírně veliká, drahocenná věc, to častější sv. přijímání, když dovede nadchnouti k takovým obětem, když i dítko má sílu k takovému hrdinství, jakého by mnohý veliký nedokázal! A ty nemusíš ani tisící díl takové námahy podstoupiti, abys té radosti dosáhl! Jen třeba říci: *Velebný pane, prosím pěkně . . .* —

2. V obci čínské provincie Šantung bývalo často u svých příbuzných osmileté děvčátko, jehož rodiče bydleli v sousední provincii Celi. Do rodné obce toho děvčátka docházel missionář jenom asi osmkrát do roka, kdežto v obci jeho příbuzných byl skoro celý rok. To děvčátko přineslo jednou missionáři dárek pro chudé. Missionář táže se: „Půjdeš již brzy zpět k rodičům?“ — „Ne“ — „Což se ti více líbí zde než u rodičů?“ — „Ano, zde jest lépe!“ — „Pročpak?“ — „Protože zde mohu vždycky jíti ku svatému přijímání!“ — — Kde se více líbí Pánu Ježíši: v čínské vesnici, kde má takové věrné svoje dítky — nebo u nás, kde si na něho mnohé dítko jen tehdy vzpomene, když jest se školou posláno ke stolu Páně? — A co třeba vám činiti, aby se také u vás Pánu Ježíši více líbilo? —

3. Nedávno zemřelo děvčátko v africké missii, v níž jsou od ctilhodných sester ošetřování chudáci, stížení strašnou nemocí malomocenstvím. O něm vypravuje ctilhodná sestra ošetřovatelka: „Od té doby co byl vysvěcen nový kostel v naší obci malomocných, sedávalo nebo klečelo toto dítko skoro celý den v kostele před velebnou Svátostí. Ráno již vždy stálo přede dveřmi kostela, čekajíc až budou otevřeny; hned šlo před hlavní oltář, aby se klanělo božskému Příteli dítek. — A ty, milé dítko, jdeš tak často kolem kostela, ze školy, do školy atd. Napadne ti, abys vešlo dovnitř nebo pokleklo ke dveřím kostela a pomodlilo se aspoň malou modlitbičku: Pochválena a velebena budiž nejsvětější Svátost oltářní — ? Zkus to! —

Vtipná hlavička. Matka šla se svojí sedmiletou dceruškou na návštěvu do kláštera ctilhodných sester. Právě jedna sestra pekla hostie. Dívka přitočila se ke stolku s hostiemi, vzala uctivě jednu a vroucně ji políbila. „Dítě, copak děláš?“, táže se matka. — „Víte, mamínko, až do téhle hostie přijde Ježíšek, najde tam moje políbení, a bude mít radost!“ — A když ty jdeš kolem kostela, nebo když kdykoliv jindy řekneš si v srdci: „Můj Ježíši, miluji Tě více než koho jiného“, má Ježíšek radost, velikou radost.

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Víra, naděje a láska.

*Ježíši můj, věřím pevně,
že jsi ztajen na oltáři;
ač jen chléb lze zřítí zevně,
přece božství Tvoje září
pod způsobou hostie,
lásky Tvé to zázrak je.*

*Ježíši můj, doufám v Tebe
a v Tvá slova, jimiž kdysi
slibil's všem, že dojdou nebe
a že Tvoje moc je vzkřísi,
kdož Tvým Tělem živi jsou
a Tvou Krví přesvatou.*

*Ježíši můj, miluji Tě
nade vše v tom světě celém,
víc, než otce hodné dítě,
že nás krmíš vlastním Tělem.
Za to srdce své Ti dám,
v Srdci Tvém je uschovám.*

Nábožná modlitba.

Půjdeš letos poprvé ke svatému přijímání, dítko milé? — Přečti si pozorně tento článek! Zapamatujte si ho dobře i vy, které jste již byly u stolu Páně! Neboť dítko, jež smí přivítati Ježíška ve svém srdcečku, má se vyznamenávati velikou pobožností v modlitbě. Jest třeba připravit příbytek vzácnému hosti. Třeba jest ozdobiti duši. A první, nejpotřebnější ozdoba srdcečka jest pobožnost v modlitbě. Pobožná modlitba pak s pomocí boží usnadní ozdobení duše krásnými věcmi, o kterých si více povíme.

Tedy nejdříve se musíte velmi nábožně modliti. Hleďte, jak se jeden malý neposeďa učil pobožnosti při modlitbě.

Karel — čipera, někdy až bujný jako hříbátko — měl jíti k prvnímu svatému přijímání. Napjatě poslouchal výklady velebného pána ve svatém náboženství. Chtěl ochotně všecko splniti, co bylo kladeno na srdce jemů a jeho šťastným spolužákům. Jen jedna věc mu dělala nevýslovné obtíže. Bylo mu často do pláče, až do zoufalého pláče, když si na to vzpomněl.

Karlík se neuměl pozorně modliti! Sotva poklekl v kostele, hned mu napadlo, aby spočítal svíčky na oltáři, nebo aby zkusil, zda přečte něco ze sousedovy knížky, aniž by pohnul hlavou. Za chvíli zase měl sto chutí přečísti nazpět nápis křížové cesty. Pak byl nucen podívati se, jak se děvčata chovají, nebo se nemohl zdržeti, aby sousedovi nepošepal, že Frantík není řádně učen. — Kolikrát již vtiskl nosík hluboko do modlitební knížky, aby nic neviděl — ale již mu napadlo, že záhy dostane novou knížku — že ji koupí tatínek ve městě — tam co jest tolik krásných věcí — a bylo po modlitbě. Všecek nešťasten, zavíral křečovitě oči, aby docela nic neviděl — avšak již ho tahal soused za rukáv, aby nespál.

Karlík měl hrozné trápení. Jak si pomoci? Jednou večer přišel k matičce všecek smuten. Uchopil obě její ruce, schoval v nich svůj obličej, aby měl více odvahy a zpovídal se do drahých rukou mateřských: „Maminko, pomozte mi! Já se nemohu nábožně modliti. Bojím se, že Ježíšek nepůjde ke mně rád!“ Vypověděl svoje obtíže a matka těšila: „Zítřka je neděle — povím ti odpoledne, jak si pomůžes!“

V neděli po svatém požehnání šel Karel s matkou z kostela. U hřbitovních dveří došel jich pan farář. Karel dal křesťanské pozdravení a matka pojednou pravila se čtveráckým úsměvem: „Pane faráři, náš Karlík má veliké soužení! On se nemůže pobožně modliti!“

Duchovní správce rovněž s úsměvem řekl Karlovi: „Otaž se Josefa N. nebo Aničky P., jak oni to dělají, když se dovedou tak nábožně modliti!“

„Ptal jsem se již — ale oni nevědí nic — nic mi nemohli pověděti!“ smutně řekl Karel.

„Nezbývá tedy, než abych ti to pověděl já,“ mluvil pan farář. „Ale napřed sám zítra při mši svaté dávej pozor na Josefa N., když se modlí. Všimni si jeho očí, jeho hlavy, jeho úst, jeho rukou, jeho nohou; pozoruj všecko jeho chování. Odpoledne přijdeš ke mně a povíš mi, cos vypátral. Dej však dobrý pozor. rozumíš?“

Karlík cestou domů nepromluvil ani slova. Nemohl ani trochu pochopiti, proč dostal takový divný úkol. Ráno při mši svaté div že Josefa N. neuřkl, jak se upřeně díval na jeho chování při modlitbě. A když odpoledne přišel na faru, hned se pan farář vyptával: Nuže, Karle — co činil Josef N. s očima při modlitbě? — „Hleděl buď na oltář nebo do knížky.“ — A co s hlavou? „Ani jednou se neohlédl.“ — A s ústy? — „Nešeptal, ani se nesmál.“ — A ruce? — „Byly stále sepjaté.“ — A nohy? — „Měl vždy hezky u sebe klidně.“ — A celé jeho chování? Opíral se o zeď nebo o lavice? Přeshlapoval jako husa, nebo při klečení si pohodlně sedl? — „O ne! Stál rovně a pokojně, nebo klečel.“ — A kde byl? V zadu až pod varhanami, aby museli kolem něho ti, co přišli pozdě? — „Ne, ale v předu, blízko oltáře.“

„Hleďme Karlíka, jak dával pozor!“ chválil pan farář. „Dělej všecko tak jako Josef. A doma se ještě otaž maminky, na co ona myslí při modlitbě. Pak se chovej jako Josef a mysl při modlitbě na to, na co maminka myslí. Uvidíš, jak lehko se budeš nábožně modliti!“

Karel poděkoval panu faráři a spěchal, aby ostatní zvěděl od maminky. Matička mu pověděla:

„Když pokleknou k modlitbě, přivřu na chvíli oči. Pomyslím si, že nejsem na zemi, ale před trůnem Pána Boha v nebi. Nebo si pomyslím, jako bych klečela na hoře Kalvarii pod křížem Pána Ježíše. Jindy si představím, že jsem při poslední večeři, kde Pán Ježíš ustanovil nejsvětější Svátost oltářní. Pak snažím se mluvit s Pánem Bohem tak, jako s ním rozmlouvala Panna Maria, nebo sv. Petr a sv. Jan. Uctivě a pozorně říkám „Otče náš, jenž jsi na nebesích . . .“ a prosím za sebe, za tatínka, za tebe i za vše, čeho potřebuji. Oč té doby, co tak činím, jest mi modlitba milou a sladkou.“

Karlík poslouchal dychtivě. Umínil si, že to hned večer zkusí. Hlavně to s tou poslední večeří se mu líbilo. To by se pro něho zvláště hodilo, když má brzo již jíti ke stolu Páně.

Večer poklekl Karlík, poznamenal se svatým křížem, přivřel oči a myslil si: Nyní jsem ve večeřadle Pána Ježíše. Klečím v koutku a mám přijati velebnou Svátost z Jeho nejsvětějších rukou, jako svatí Apoštolové. Musím se pozorně modliti. — Pak se modlil, jakoby Pán Ježíš na něho hleděl. — A hle! Modlil se, pak ještě přidal Otčenášek, a ještě jeden, aby se dobře připravil na svaté přijímání! Tak se mu to pěkně modlilo, jako nikdy před tím! — Při mši svaté si pomyslil, že klečí pod křížem, na kterém

Pán Ježíš umírá za naše i za jeho hříchy. Při svatém požehnání zase si představoval, že jest v nebi a klaní se Pánu Bohu!

Za nějakou dobu tázala se maminka: „Karlíčku, jak jest to s tvoji modlitbou?“ „Ó, matinko,“ radostně odpovídal, „tak rád se modlím! Ani mi nenapadne, abych se staral o věci kolem sebe! Myslím, že nyní již Ježíškovi nebude smutno u mne!“ — —

Moji malí přátelé! Nevypravoval jsem vám o Karlíkovi proto, abyste dělali to, co dělá! Karel, když se ještě nedovedl nábožně modlití! Chci, abyste se tak modlili, jak naučil Karla pan farář a matička! Zkuste to! Přinese vám velikou radost taková modlitba. Přinese vám veliký užitek.

FRANTIŠEK STRÍZOVSKÝ:

S Pánem Bohem.

Bylo letní odpoledne. Slunko, které skoro celý týden se schovávalo pod šedivé mraky, plulo dnes po jasné obloze, jako zlatá labuť po modré hladině rybníka.

Pěkná pohoda vylákala babičku s dvěma vnoučaty, Václavem a Andělou, a s malou Aničkou v náručí, do zahrady pod košatou jabloň, kterou Pán Bůh obdařil letos hojnou úrodou.

Václav právě chytil pěkného motýla a složiv opatrně jeho pestře zbarvená křídélka, strkal jej do malé krabičky, aby jej odevzdal zítra panu učiteli. Ten měl velkou sbírku motýlů a vykládal jim, jak se který jmenuje. Andělce, která ještě do školy nechodila, zaleskly se v očích dvě malé slzičky při pohledu na zajatého motýla. Bylo jí líto krásného tvorečka a prosila bratra, aby jej pustil na svobodu.

V tom bylo slyšení hlas zvonku, kterým ministranti zvoní v kostele. V témže okamžiku uviděly děti skrze plot velebného pána bíle oděného, se štólou kolem krku, s hlavou obnaženou. Před ním kráčeí ministrant hořící svítilnou a zvonil. Šli s Pánem Bohem k nemocnému.

Jakmile byl kněz vzdálen několik krokův od dětí, babička s Václavem klekli do trávy a k nim přiklekla i Andělka. Všichni požehnali se svatým křížem a říkali s babičkou, třikrát se bijíce v prsa: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Babička připojila ještě: „Pochválena buď bez ustání nejsvětější velebná Svátost oltářní! Ježíši, Tobě žiji, Ježíši, Tobě umírám. Ježíši, Tvoje jsem v životě i v smrti. Amen.“

Sotva kněz zašel a v dálece dozněl hlas zvonku, zasypaly děti babičku otázkami.

Malá Andělka zvláště byla zvědavá: „Babičko, proč byl velebný pán oblečen jako v kostele, a co to nesl v rukou?“

„Jé, ona to neví!“ posmíval se Václav. „Velebný pán šel s Pánem Bohem k nemocnému!“

„A proč?“ vyzvíдалa Andělka.

Tu byl Václav v koncích. Slyšel sice o tom ve škole velebného pána vypravovati, ale že nedával vždy náležitého pozoru, zapomněl vše. Babička tedy dala sama Andělece vysvětlení.

„Drahé dítě,“ pravila, „ty’s ještě nebyla těžce nemocna. Děkuj za to Pánu Bohu dnes při večerní modlitbě. Na konci dědiny je malá chaloupka a v té bydlí hodná stařenka. Je stará a churavá. Nemůže sama přijíti do kostela, aby se vyzpovídala a přijala Tělo Páně. Proto jí Je nese velebný pán.“

„Musím se také, babičko, zpovídati?“ přerušila Andělka výklad.

„Až dorosteš a půjdeš do školy, také. Každý se musí zpovídati.“ —

„A proč, babičko?“

„Protože každý někdy uráží Pána Boha. Proto Jej musí odprostiti a slíbiti polepšení. Pak mu Pán Bůh hříchy odpustí.“

„A jak mu Pán Bůh ty hříchy odpustí?“

„K tomu ustanovil kněze. Velebný pán je také kněz. Kdo chce, aby mu Pán Bůh hříchy odpustil, musí jíti k velebnému pánovi ke zpovědi.“

„A co dělá u zpovědi?“ vyzvíдалa Andělka.

„Řekne všechny své hříchy, kterými Pána Boha urazil a prosí za odpuštění. Kněz mu udělí rozhřešení a Pán Bůh v nebi zapomene, že jej ten člověk urazil a má jej zase rád.“

„A přijde pak do nebe?“

„Ba že přijde, zůstane-li hodný.“

„Ta stařenka také přijde do nebe?“

„Také. Kdo přijímá Pána Ježíše, toho přijme kdysi i Pán Ježíš k sobě. On sám to slíbil. Proto jde k ní velebný pán a nese jí Tělo Páně.“

„Co je to „Tělo Páně“, babičko.“

Václav, který pozorně naslouchal, věděl opět odpověď a proto pravil hbitě:

„Tělo Páně je Pán Ježíš sám.“

„Co přichází o vánocích?“ ptala se Andělka.

„Ano,“ odpověděla babička. „Jenom že na vánoce přijde neviditelně do srdce, při svatém přijímání však Jej lze viděti.“

„A jak vypadá, babičko?“

„Jako krásný, bílý, kulatý lísteček.“

„A proč ne jako v nebi?“

„Protože by Jej pak nikdo se neodvážil přijati do svého srdce, děvče. V nebi je sama zář a veleba a proto se skryl do sv. Hostie, do bílého lístečku chleba, a tak Ho lidé přijímají.“

„Ach, kéž bych mohla také jíti ke svatému přijímání!“ vzdychla si Andělka.

„Heč, já půjdu letos na jaře. Velebný pán mi už říkal,“ chlubil se Václav.

„Vid, že mohu jít s tebou?“ zadonila Andělka.

„Jsi ještě malá. Až vyrosteš!“ chlácholila babička. „Zatím se k Ježíškovi zbožně modlívej, ráno časně vstávej a můžeš chodívat se mnou do kostela na mši svatou. Tam Ježíška uvidíš.“

„A když té stařence velebný pán podá Pána Boha, tož neumře?“ vzpomněla si Andělka.

„To já nevím, děvečko. To ví jen Pán Bůh sám. Myslím však, že umře, protože je už stará a těžce nemocna.“

„Proč tedy jde k svatému přijímání, když musí umřít?“

„Protože duše musí po smrti konat cestu do nebe. Aby nezahynula, přijímá nebeský Pokrm, samého Krista Pána. On sám ji povede do nebe, Pán Bůh se nad ní smiluje a nechá ji u sebe. To je veliká milost od Pána Boha, může-li člověk před smrtí se vyzpovídati a přijati Pána Ježíše. Takový člověk po smrti nezahyne. Proto se modlívej za šťastnou hodinku smrti, aby ti kdysi Pán Bůh tu milost udělil.“

Po těch slovech Andělka ztichla a se zamyslela. Myslela na to, zda i ona snad někdy onemocní a dokonce umře. Zdálo se jí to nemožno. Ale kdysi to přece bude.

Ráno chodívala s babičkou na mši svatou. Vroucně prosívala Ježíška, aby brzy přišel i do jejího srdce, aby si jí vzal k sobě do nebe až umře.

JOSEF OCETEK:

Spadlý květ.

Takové drobné děvčátko s červenou, usměvavou tváří byla Mařenka Š. Byla ve dvanáctém roce a první rok v páté třídě. Na jaře roku 1908 stonala osýpkami. Koncem dubna, kdy ještě bylo chladno, přišla zase do školy. Ale seděla tam v první lavici taková jakási pobledlá, utrápená, stopy osýpek bylo jí ještě viděti ve tváři.

„Děvče, už jsi tady a jsi zdráva?“ ptám se jí.

„Ano, jsem,“ odpověděla s trpkým úsměvem.

„Ale mně se zdá, že ještě ne, měla bys zůstat doma, až ti bude docela dobře.“

A zase nechodila do školy, a jednou, když jsem nebyl doma, narychlo zavolali velebného pána, aby jí zaopatřil. Ale nic s ní nepořídil, měla zápal mozku, jenom v bezvědomí jí udělil poslední pomazání. To byl následek, že první nemoci pořádně nevystonala a před časem vstala.

11. května skončilo její utrpení, zhasla, a za dva dni ji nesly bílé družičky v bílé rakvi do hrobu. Po obou stranách ulice stály mladé jabloně a hrušky v jarním šatě květů, ale už ty květy opadávaly. A růžové a bílé lístky květu jeden po druhém slétaly se zelených stromův na cestu, kudy do hrobu nesen za smutných zpěvů a modliteb předčasně zvadlý, spadlý mladý lidský květ.

Utěchou kněžím i rodičům bylo, že to bylo dítě hodné a že neodešla na věčnost nepřipravena. Než onemocněla, byla u sv. přijímání s jinými dětmi, které tu často ke stolu Páně chodí. Netušila, že to svaté přijímání bylo v životě jejím poslední a že bylo její přípravou na smrt. A že na smrtelném lůžku nemohla přijímati, v neděli potom šly školní dívky ke svatému přijímání a obětovaly je za zamřelou.

Milé děti, jste zdravé, mladé, snad někdy až bujné. A přece ani vy nevíte dne ani hodiny. Chodte jen často ke Kristu Pánu, snad i u leckterého z vás nebude poslední svaté přijímání na smrtelné posteli, nýbrž v kostele u mřížky oltární. A když přijde smrt i nenadále, najde Pána Boha a milost jeho v srdci vašem; a třeba hořekovati budou nad rakví vaší a předčasným hrobem rodiče, bratři a sestry, přece taková smrt v milosti boží bude pro vás smrtí šťastnou; člověk v milosti boží je člověkem svatým a Písmo svaté praví: „Vzácna před očima Páně jest smrt svatých jeho.“ —

A když umře některé dítě vaší školy, a smutné a prázdné zůstane jeho místo ve školní lavici, a smrt je utrhne jako mladý květ a uloží ve chladnou zemi, nezapomeňte na ně, jakmile zmizí ze školy, nebudiž u vás: „sejde s očí, sejde s mysli“; prokažte mu poslední a velikou službu lásky: obětujte za duši jeho svaté přijímání. Pán, který praví: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou“, vám tu lásku hojně odplatí.

Zprávy z království božího.

Dopis. Přišel pro vás dopis, moji čtenáři. Již minulý měsíc přišel, ale nebylo místa v časopise, proto si ho nyní přečtete: Milé dívky! Dostal jsem oznámení, že bude vycházeti časopis pro dívky a prosbu, abych tam pro vás také něco napsal. Já rád píši a zvláště rád pro děti. Budu-li co pěkného věděti, napiši vám to. Již po více let sám vydávám pro dívky „Ročenku díla sv. dětství Ježíšova“. Abyste věděly, co asi v ní je, otiskuji vám z posledního čísla článek „Chudáci za hrobem“. Kdo by chtěl blíže poznati ročenku, ať mi jenom napíše, a já vám jich za d a r m o pošlu. Kolik budete chtít. Ať vám třeba tatínek napíše adresu na korrespondenční lístek: Vldp. Josef Ocetek, farář v Hevlíně nad Dyjí, Morava. Váš v Kristu Pánu Josef Ocetek, farář. To je to psaní. A já vám, milé dívky, radím: Otázte se svého velebného pána, co jest „Dílo svatého božství Ježíšova“.

Poproste ho, aby ten spolek u vás zavedl. Uvidíte, jakou budete mít radost, až budete členy jeho a budete společně konati krásná cvičení tohoto dětského spolku!

Nejsem chudý. Jedenáctiletý hoch onemocněl těžce. Byl právě zaopatřen, přijal Pána Ježíše do srdce, když jeho matka přijela. Ve tváři hochově bylo zřetelně viděti, že trpí veliké bolesti, ale přece ležel tiše. Ustaraná matička pohlížela se slzami v očích na miláčka a veškeren soucit mateřského srdce vyslovila jedním slovem: „Chudinko!“ A co řekl nemocný? „Maminko, já nejsem chudinka; vždyť mám svého Spasitele u sebe!“ — Za krátko zemřel, aby přijal nesmírně bohatou odměnu za svoji viru a věrnost ke Spasiteli.

Dva konci. V jednom vídeňském kostele postavili uvnitř železnou mříž přes celou šíku kostela, aby tak mohl zůstatí kostel otevřen k rávětvám Pána Boha, by však lidé nemohli ničeho ukrásti nebo poškoditi. Jednoho dne pozoroval pan farář toto divadlo: Dvě jedenáctileté školačky vezly na prostém vozíku do kostela děvčátko, jež pro těžkou, tak zvanou anglickou nemoc nemohlo ani do školy, ani do kostela. „Kam jedete?“ táže se kněz. — „Do kostela, navštíviti Ježíše v nejsvětější Svátosti.“ — Když byly za to pochváleny, řekly dívky: „O, my jsme již často ji tak sem dovezly!“ — Tak máte i vy zváti své kamarády a přítelky, aby s vámi navštívily Spasitele.

Malá spisovatelka, Anička K. ze třetí třídy, posílá pozdrav všem čtenářům a vypisuje, jak ona si váží svatých svátostí, jež ve školním roce přijímá. Jest to velmi radostná zpráva z království božího. Přečtete si ji, a vzpomínejte, zdali si také tak vážíte svaté zpovědi a svatého přijímání. — Anička píše: Moje trojí radost. „Těším se z toho, když nám velebný pán ve škole oznámí, že půjdeme ke svaté zpovědi. Neboť duše má touží již po tom, by se zbavila hříchů, které na ni lpi. To očistění duše ze hříchů, děje se svatou zpovědí. Proto ráda spěchám do chrámu Páně, bych tam Pána Boha odprosila za to, čímž jsem ho urazila. A abych mohla Tělo Páně přijati, ráda přiklekám ke zpovědnici, bych se zpovědníkovi ze hříchů vyznala. tím duši svoji očistila a Bohu milou učinila. O velkonocích připomínáme si, co Pán Ježíš za nás vytrpěl, aby duši naši vykoupil. Ale my za všechno jeho dobrodiní, nám prokazané, odměňujeme se mu tím, že se stále hříchů dopouštíme a tím mu nové bolesti a rány způsobujeme. A proto musíme jej znova odprositi za to, čímž jsme ho urazili, bychom jej zase do srdce svého přijati směli, a jím k novému životu posilnění byli. Před prázdninami znova jej přijímáme, by nás přes prázdniny od hříchu uchránil. Ale přes všechny sliby, jimiž se mu zavazujeme, že se budeme hříchů co nejpečlivěji varovati, přece se hříchů dopouštíme. A proto po prázdninách zase Ježíška, jakožto posilu v novém školním roce do svého srdce přijímáme dle příslovi: „S Bohem začni každé dílo, podaří se ti až milo!“

A. K.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Ježíši můj!

*Ježíši můj, sladký Pane,
dej, ať srdce moje plane
láskou k Tobě denně víc,
ať má duše láskou hoří,
Tobě v Svátosti se koří,
jak andělů svatá líc.*

*Ježíši můj, sladký Pane,
dej, ať z hříchů ihned vstane,
v ně-li padne duše má;
nikdy abych hříchem Tebe
neurazil, došel nebe,
veď mě žitím ruka Tvá.*

*Vím, až budu umirati,
u lůžka Ty budeš státi,
k sobě přijmeš duši mou,
aby s myslí rozvroucňelou
s cherubiny věčnost celou
velebila lásku Tvou!*

Nejmilejší práce.

Jednou přišel Josef, 45 let starý muž, ke katolickému misionáři na ostrově Madagaskaru. Žádal, aby mu pan farář půjčil knihu.

„Co s knihou budeš dělat? Vždyť neznáš ani jediné písmenky!“ divil se kněz.

„Chej se naučiti čtení.“ — „A dokážeš to ještě? Nejsi již na to příliš starý?“ — „Doufám, že s pomocí Boží to půjde.“

Josef dostal nyní slabikář. Za několik neděl přinesl slabikář zpět, a chtěl „nějakou učenější“ knihu. Misionář půjčil Josefovi katechismus.

Brzy potom odcestoval misionář, aby navštívil vzdálenější osady. Když se vrátil asi za čtvrt roku — přišel k němu Josef se sedmi pohany, kteří se připravovali na svatý křest. „Otče, vyzkoušej nás všecky z katechismu!“ Misionář hned dal se do zkoušení. Zkoušel ze předu, od zadu, z prostřed katechismu a chválil všech osm velkých žáků: neboť na všecky otázky správně a hned odpovídali.

„Jen pokračuj, otče,“ pravil Josef; „zkoušej dále! My víme ještě více!“ — „Jak daleko jste došli?“ — „Uvidíš; jen zkoušej!“ A kněz zkoušel, zkoušel — jednu otázku za druhou — až došli na poslední otázku v katechismu. Černí žáci všecko uměli.

„Kdo pak vás tak vyučil?“ táže se kněz. — „Já,“ pravil skromně Josef; „nejdříve jsem se pro sebe naučil čísti z knih, které jsi mi dal. Pak jsem vyučoval katechismu ty ostatní, kteří nemají času, aby učili čísti.“

Jaký to horlivý černoeb! Měl doma plné ruce práce — a přece nedbal únavy! Učil se čísti, učil se znovu katechismu! To byla jeho nejmilejší práce. Proč se tolik namáhal? Proč i sedm jiných vyučoval? Snad proto, aby se mohl před velebným pánem pochlubit, jak jest pilný? Ó, nikoliv! On chtěl sám více věděti o Pánu Ježíši, kterého měl tolik rád! On chtěl také ostatním o něm vykládati.

Hádejte, moji malí čtenáři, hádejte, co bych nyní chtěl? — Chtěl bych mítí zase ten přístroj, na kterém jsme onedlů letěli do Betlema. Vyletěl bych na něm zase hodně vysoko — tak vysoko, abych vás všecky najednou viděl. — „A proč bys nás chtěl viděti? Máš nás tolik rád, že se ti po nás stýská?“ — Také proto bych vás chtěl viděti, zlaté hlavičky. Ale hlavně proto bych vás chtěl viděti, abych mohl pozorovati, která z těch hlaviček se červená studem a zahanbením, když slyšela, jak se černoeb Josef pilně a rád učil katechismu! — —

Četl jsem totiž kdesi, že prý jsou takové dítky, kterým jest nejprotivnější práci poslouchati ve škole; svaté náboženství, nebo se jemu doma učiti. Jsou prý takové dítky, které se učí svatému náboženství velmi nerady. Jsou prý dítky, které se

učí jen proto, aby se mohly pochlubit před velebným pánem a před svými spolužáky. Jsou takové hlavičky mezi vámi? -- To bych se za vás velmi styděl! Ale což já! Pohleďte na obrázek, jak Ježíšek vztahuje k vám ručky; slyšte, jak volá: „Pojďte ke mně!“

Avšak nikdo nemůže jíti k Ježíškovi, kdo Ho nezná! Ježíšek nejde rád k tomu dítěti, jež nezná Jeho velikou lásku k lidem, Jeho nesmírnou krásu, Jeho přikázání. A naopak: dítě, jež zná Pána Ježíše, ví dobře, jaký On jest dobrý, miloučký, krásný, mocný. To dítě má velmi rádo Ježíška. A Ježíšek po něm vztahuje ručky a zve je: Pojď ke mně! Tys moje milé dítě; já ti učiním velikou radost!

K tomu však jest třeba, abyste se učily katechismu. — Pán Ježíš přišel na svět a chtěl se dáti lidem za pokrm v Nejsvětější Svátosti. Avšak dříve po tři roky vyučoval lidi katechismu. Neměli sice tištěný katechismus jako vy — ale Pán Ježíš věděl všechno, co jest v katechismu, a ještě více. Teprve, když všechno

dobře uměli, pak ustanovil Pán Ježíš Nejsvětější Svátost. A dal ji jenom těm, kteří uměli všecko.

Tak tedy, milé dívky, i vy se máte rády učit katechismu. Zvláště vy, které půjdete letos poprvé ke svatému přijímání. Vaši nejmilejší prací má být učení se svatému náboženství. Tato nejmilejší práce vám přinese také nejlepší užitek. Pán Ježíš bude mít nejraději ty dívky, které se nejpilněji učily svatému náboženství.

Učte se pilně, abyste dobře znali Ježíška, jenž bude vaším hostem! — Proto, dítko:

1. Nezanedbávej nikdy vyučování svatému náboženství.
2. Uč se pilně a pozorně všemu.
3. Buď pozorným: při vyučování.
4. Po vyučování neskotač, ale jdi pokojně domů, a opakuj si v duchu, cos ve škole slyšelo.
5. Doma pros tatínka nebo matičku, aby tě přezkoušeli z toho, čemu jsi se ze svatého náboženství naučilo.

To jest druhá ozdoba, kterou třeba, abyste opatřily duši. moji milí! Pilnost ve svatém náboženství. Pak budete znáti Ježíška, budete vědět všecko, co se Jemu líbí. Pak budete Jemu s radostí sloužiti. Pak Ježíšek bude se také těšiti na tu chvíli, kdy k vám přijde, aby vás potěšil.

Fialka nejsvětější Svátosti.

„Helenka, miláček Boží, fialka Nejsvětější Svátosti“. Tak jest nadepsána knížečka, vypravující o malém děvčátku a jeho lásce k Pánu Ježíši v Nejsvětější Svátosti.

Měl bych velmi velikou radost, moje dívky, kdyby každé z vás mělo tuto knížečku. Aspoň vy si ji kupte, kterým cosi rachotí v pokladničce. Ať vám ji třeba velebný pán objedná. Posílá ji za 90 haléřů „Mariánská družina učitelek“ v Praze II., Ječná ulice č. 2.

Abyste již napřed poznaly, jaké jest v té knížce krásné čtení, opsal jsem vám do našeho časopisu tři kousky.

Jakou výměnu chtěla Helenka učiniti s Ježíškem.

Helenka začala brzy s Ježíškem důvěrně se stýkati. V jedné světnici stála socha Panny Marie s Jezulátkem na ruce. Kterýsi den přistoupila k soše Matky Boží s Ježíškem, dotkla se zeměkoule, kterou Ježíšek v ruce držel a pravila: „Dáš-li mi ten míč, dám ti svoje stěvičky“

„Ale, Helenko“ — pravila opatrovnice — „ten přece nemůžeš dostat.“

„Ale On mi jej přece může dáti, bude-li chtít!“ — zněla odpověď nevinného dítěte, plná víry a důvěry.

Jak hořce plakala Helenka nad „ubohým svatým Bohem“ na kříži.

Někdy modlívala se opatrovnice její, Miss Hall, křížovou cestu, a nosila při tom Helenku na ruce. Dítě hledělo s vážným obdivem na obrazy utrpení Páně. Když jednou došla opatrovnice ke skupině ukřižování, jevila Helenka nepokoj.

„Proč jen tohle učinili?“ — ptala se chvějícím hláskem v dětské prostotě. Krátce vysvětlila jí opatrovnice, že Spasitel chtěl trpěti za naše hříchy.

„Ale proč si dal udělati bolest?“ dotazovalo se útrpné dítě dále. „Vždyť mohl všecky zahrnati!“

Miss Hall vzala dítě v ústraní a vysvětlila mu prostě tajemství velké lásky Kristovy k nám. Vyprávěla Helence, co všechno vytrpěl Spasitel pro nás při svém umučení.

Helenka naslouchala s vřelou účastí, a když zbožná opatrovnice skončila smutný příběh o Kalvarii, propuklo útlocitné dítě v pláč a vzlykajíc volalo: „Ubohý svatý Bůh! Ubohý svatý Bůh!“

Jakého utišujícího prostředku užívala Helenka při svých velkých bolestech.

Helenka činila na své mládí úžasné pokroky v náboženských vědomostech. Uměla z paměti ranní a večerní modlitby, vzbuzení víry, naděje a lásky. znala hlavní tajemství svatého náboženství a mnoho příběhů ze života Pána Ježíše.

Ještě podivnější byl vzrůst její svatosti.

Dávala na jevo vroucí pobožnost k utrpení Páně. Jsouc povzbuzena, aby bolesti svoje spojila s bolestmi Spasitelovými, ujala se horlivě této myšlenky a hned byla ochotna přinésti hrdinnou oběť a snášeti bez nářku i sebe krutější bolest.

Měla vedle sebe na lůžku křížek. Stávaly-li se bolesti její nesnesitelnými, brávala křížek do ruček, zahleděla se na Spasitele a šeptala: „Ubohý svatý Bože!“

Mezi dnem často se modlívala: její vážnost při tom a soustředěnost mysli byla dojemná. Modlívala se za všecky své drahé, za sestry, za biskupa, za opatrovnici a za své malé družky, a denně vznášela se k nebesům její prosba za blaho církve Kristovy a zástupce Jeho na zemi.

JOSEF OCETEK:

Předtucha smrti.

Dne 30. prosince r. 1911 vyprovázela naše škola ke hrobu 13letého žáka V. třídy, Františka F. Zemřel náhle, ochrnutím srdce, nezaopatřen. Taková náhlá smrt, kdy nestál u lůžka nemocného kněz, aby ho připravil na cestu do věčnosti, kdy nemocný neumírá s Kristem Pánem v srdci, bývá smutná, pře-smutna pro domácí, a bývá smutna i pro kněze, jemuž každý osadník tak blízký; jeť každá osada duchovní rodinou, jejímž otcem. plným lásky, jest duchovní pastýř.

Ale tato smrt byla zmírněna velikou útěchou. František byl žákem V. třídy chlapecké. Víte, jak bývá v takové škole, kde je 50—80 hochů, z nichž někteří už jsou tak velcí jako katecheta nebo učitel, kde už ti hoši nosí do školy hodinky i karty, a kdyby jim tak někdy vyprázdnil kapsy, našla by se hromada roztočivného zboží, které do školy naprosto nepatří. A zvláště živí jsou „úleváci“, kteří přišli z panského od volův a koní. Učení odvykli, přes léto ve volné přírodě ztvrdla jim hlava, je tvrda na učení, ale za to bystrá na nezbednosti a rozvelosti, kterými souží kněze i učitele.

Také František byl „úlevákem“, byl chudobný, také chodil v létě na panské, u leckterých spolužáků moc dobrého příkladu neviděl, ale seděl tam ten poslední podzimek v lavici u okna jako úkropek, takový vážný a smutný, a když byl vyvolán, všecko uměl. A kolem vánoc do školy nepřišel a ulehl, a brzo potom donesl otec úmrtní lístek, který ohlašoval jeho náhlou smrt. Mohl jsem mu na útěchu říci, aby neměl starosti o jeho věčnost, že byl tak hodný ten poslední rok a nedávno u svatého přijímání. Bylo poslední v jeho životě, přípravou na blízkou smrt. —

Snad anděl strážný sám už ho na tu smrt připravoval...

Zprávy z království božího.

Zdvořilý ministrant. Jenak uměl velmi pěkně ministrovat. Ale za to neuměl dobře vylézati z postýlky. Leckdy se mu stalo, že přiběhl do kostela teprve v poslední chvíli — a na jeho vlasech bylo znáti, že měl velmi řídký hřeben při česání; že se totiž česal deseti prsty. Jednou také přiběhl do kostela, když již velebný pán vyhlížel ze sakristie, kdy Jeníček přijde. Jeník honem ještě v kostele přidal do kroku. Před hlavním oltářem jenom poklekl na jedno koleno, pokřižoval se vážně po ministrantsku a vklouzl do sakristie. Tam ale již čekal velebný pán s pokáráním: „Ty nezdvořilý Jeníku, nevíš, co se patří, když přijdeš do kostela? Nevíš, že máš slušně pozdraviti Pána Ježíše?“ — „Prosím, velebný pane, vždyť já jsem to udělal!“ — „Tak? A jak pak?“ — „Prosím, já jsem musel chvátat a proto jsem jen poklekl, udělal kříž a řekl: Pochválen buď Pán Ježíš Kristus! Prosím, já musím utíkat ministrovat!“ — „Jak děláš ty, když přijdeš do kostela? Poklekneš, biješ se v prsa a pak honem hledíš, kdo jest v kostele, prohlížíš si všecko možné? To by bylo právě tak, jako bys Pánu Ježíši řeklo: Prosím já se nechej modlit, ani býti u Vás, Pane Ježíši! Já mám jiné starosti!“ — Tak to ale hodné dítě nedělá! —

Živé svícný. V jedné horské vesnici žila chudá rodina. Otec prací svých rukou živil svoji rodinu, skrovně sice, ale poctivě. Všichni byli spokojeni a šťastni. Náhle však otec těžce onemocněl a chtěl býti zapatřen svatými svátostmi. Matka hned poslala pro velebného pána a chystala, čeho bylo třeba pro příchod Pána Boha. Postavila k lůžku malý stolek, na který prostřela běloučkový ubrus. Na stolek postavila kříž, skleničku se svíceou vodou a ještě jednu skleničku s obyčejnou vodou a lžičkou. „Nyní jest vše pohromadě,“ pomyslíla si. Ale ne — ještě scházejí dva svícný se svíčkami. Svíčky našla hned, ale svícnu neměla — pro chudobu nemohla jich dosud koupiti. — Jak to honem zařídit? Spěšně oblekla matka dvě své nejmladší děti, čtyřletou Mařenku a pětiletou Josefku do svátečních šatečků, postavila každou s jedné strany stoiku a dala jim do ruček po hořící svíci. — Když za chvíli přišel Pán Ježíš, měl jistě daleko větší radost z těchto dvou živých svícnu, než kdyby byly stály na stole svícný zlaté, ozdobené drahým kamením. Bylo to, jakoby byli dva andělíci přišli s Pánem Ježíšem s nebe. Jsi také takový andělíček, když stojíš před Pánem Ježíšem?

Obětavá láska. Cetty jste nedávno, děti milé, jak křesťané v pohanských misijích často celý den ničeho nejí ani nepijí, aby jen mohli přijati Ježíška. U nás má Pán Ježíš též takové hodné děti. Jsou v jednom velkém městě v Čechách — škoda, že je nesmím jmenovati! Tam si umínily mladé dívky, že budou častěji choditi ke svatému přijímání. Ale mohou jenom v neděli, a to ještě mají od 8 do 12 hodin školu. Jak to udělaly? Jdou v 7 hodin ke svatému přijímání, pak přímo do školy; ničeho nejí, až do 12 hodin. Ty mají rády Ježíška — pravda. — A vy? Požádaly jste již velebného Pána, abyste směly častěji jíti ke svatému přijímání? Ci se dáte tak snadno zahanbiti? —

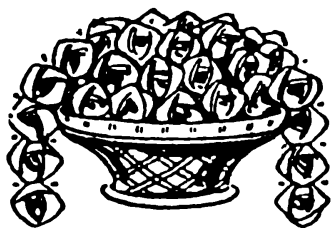

Pro hrdiny.

Tento koutek časopisu bude od tohoto čísla vždy vyhrazen — pro hrdiny mezi vámi, milí čtenáři. Chcete vědět, pro jaké hrdiny to bude? Nejdříve vám vysvětlím obrázek, abyste mu rozuměli. — Hleďte: Na levé straně vzadu vidíte velký černý, mrak. Z něho šlehají hrozné blesky. Dvě děti rozcuchané víchem, unavené, utíkají před bouří. Ale zabloudily do krajiny plné propastí. Z jedné takové propasti ještě se na ně obořil obrovský drak, aby je pohltil. Než v pravý čas objevil se zachránce. Anděl Strážný jednou rukou srazil draka do propasti a druhou uchopil děti. Ukázal jim cestu k Pánu Ježíši. Ten již na ně volá, aby k němu šly, že jim bude u Něho dobře, jako těm dvěma, jež se k Němu radostně tulí. — Dobře si ten obrázek zapamatujte! A nyní vám povím, co ten obrázek znamená.

Mračna — blesky, které zabíjejí lidi a ničí příbytky — šeredný a zuřivý drak — hluboké propasti — znamenají jednoho hrozného nepřítele všech lidí. Tento nepřítel zvláště mnoho tisíc dítek zkažil. Co jest to za nepřítele? To jsou lihové napoje — kořalka, pivo, víno atd.! I odhodlali se zmužili lidé, že vytáhnou do pole proti tomu nepříteli. V pravém rohu obrázku vidíte štít, na kterém jest namalován kříž. To jest znak spolku, který ti lidé dohromady utvořili, aby spojenými silami mohli bojovat. Jsou v něm velcí lidé — jsou v něm i děti. Spolek velkých lidí se jmenuje „Křížový spolek“, a spolek dítek se jmenuje „Družina anděla strážce“. Německých dítek jest již v tom spolku na sto tisíc! A žádné z nich nikdy nepije lihových nápojů. Také slovinské děti v Krajině již jsou členy této hrdinné armády. Ale u nás jest ještě málo takových hrdinů. Proto budu vám na tomto místě vždy vypravovati, jakým zlým škůdcem jsou lihové nápoje. Doufám, že pak i vy, milé děti, budete záhy členy té veliké armády.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Strážovský.

Malý máme kosteliček.

*Malý máme kosteliček,
maličký, přec rád jej mám,
a přec s pýchou, když jej vidím,
věřte, naň se zadívám.*

*Malý je a přece nebe
na oltáři celé má,
Ježíš s kůry cherubinů
v Svátosti tam přebývá.*

*Ježíš s Otcem, Duchem svatým
i Panenka Marie
žehnají nám, k nebi kynou:
Pojďte děti rozmilé!*

*Pokloňme se Ježíškovi
v Nejsvětější Svátosti,
za odměnu si nás vezme
do nebeské radosti.*

Skromná fialinka.

Jako pro dospělého, tak i pro dítě nic není horšího, nebezpečnějšího, nežli pýcha. Ta je kořenem, z něhož vyrůstají všechny hříchy, proto církev sv. klade pýchu na první místo mezi hlavními hříchy.

Pyšným je dítě to, které se nad jiné vynáší, které myslí o sobě víc, nežli je a se tedy přeceňuje.

U kluziště v Praze stál kolovrátkář a hrál. Najednou prudce jedoucí 10leté děvče vrazilo do něho a porazilo jej k zemi. Kolovrátkář vstal a mírně pravil: „Dala přece pozor a nejezdila tak prudce.“

A 10leté děvče odpovědělo: „Pane, já nejsem žádná ona, já jsem slečna.“

Moji malí čtenáři, slyšíte často ve škole o pokoře a skromnosti. Dotvrďte mi, že to dítě nemělo skromnosti a pokory. Dotvrďte mi, že jen pyšné dítě mohlo tak nehezky odpovědět na slova starcova.

Máte pokoru vy, moji malí? Nevyvyšujete se nad jiné? Nechlubíte se svými šaty, svými vědomostmi?

Dítě přec jen toho málo ví — a i na to málo bývá za našich časů pyšným. Největší mudrc za starých časů říkával: vím o sobě, že nic nevím. On tušil, že, co ví, je jen kapka — a čeho neví, že je jako velké moře. Proto tak mluvil o sobě. A mnohé dítě je dnes tak neskromné, že myslí o sobě, jakoby všecko už vědělo, jakoby všemu už rozumělo. Nedá se poučovati a vésti od jiných. A jak už to bývá, takové dítě, které se nedá vésti od upřímných přátel, přichází na scesti, které vede do záhuby. Pýcha zavedla dítě do záhuby, přivedla dítě ku pádu.

Líbí se vám, děti milé, vonná fialinka? Ta je odznakem skromnosti a pokory. Má krásnou barvu, líbezně voní a přec nejraději roste v ústraní, u plotu. Člověku se zdá, jakoby se chtěla ukryti před ním. A ona přec by mohla na první místo, k chodníku, k cestě, aby se jí všichni podívovali a ji chválili.

Dítě má býti jako ta fialinka. Má se vždy snažiti, aby vynikalo a mnoho vědělo. Má se tedy pilně učiti a má vydávati libou vůni ctností. Při tom však má býti skromným, nemá se honositi a pyšniti.

Moji malí čtenáři! Slovo pokora pochází od pokořiti se. Víte, že nejvíce se pokořil Pán Ježíš — až k smrti kříže, jež tenkrát byla největší potupou; co je u nás šibenice, to byl tenkrát kříž. Pokořuje se Pán Ježíš, pravý Bůh, když vstupuje do nepatrné hostie, v níž bývá tak často urážen od lidí nevděčných. Protože Pán Ježíš se nejvíce pokořil, má největší pokoru. On mohl říci: Učte se ode mne, jsem pokorný srdcem.

U každého sv. přijímání máte se, moji malí, učiti pokoře od Pána Ježíše, jehož přijímáte, máte mu slíbiti: Můj Ježíši, budu dítkem pokorným, skromným. Skromné dítě je každému milé. Skromné, pokorné dítě je zvláště milé nejpokornějšímu Pánu Ježíši.

Pilnému pomůže Bůh.

Isidorek sedí u okna, rozpálenou, unavenou hlavu podpíraje rukou. Začala příprava ku sv. přijímání, on se učí katechismu. Ach, jaká jest to těžká práce! Jeho slabá paměť jest jako sítko, v němž nic nezůstane. Právě to nejlepší mu hned uteče z hlavy. Po dlouhém namáhání umí konečně odpověděti na všechny otázky.

Kdosi prudce zatloukl na okno. To Karel, syn sousedův, divoch divoký, křičí se smíchem na Isidorka: „Ty se jen pořád učíš, jako kdybys chtěl se státi papežem nebo učitelem církevním! Pojď, zahrajeme si; dostal jsem nový gumový míč!“ Isidor nesměle nadhodil Karlovi: „Umíš již katechismus?“ — „Ale co“ — prohodil Karel bezstarostně — „to já se naučím cestou do školy, nebo až ve škole. Co vlastně máme uloženo pro zítřek?“

S úžasem hleděl Isidor na svého druha. Což tomu je dobře — ale já! — —

Druhého dne v jedenáct hodin vstoupil pan farář do třídy. Byl teprve čtrnáct dní farářem v té osadě a proto neznal ještě schopností svých žáků. První byl vyvolán Isidor. To však Isidorka popletlo docela. Po chvíli se zarazil a nemohl dále. Pan farář zavolal Karla na pomoc. Karel spustil; odříkal všecko tak klidně a bez přetržení — jako když malý potůček chvátá a bublá lučinou. Dostalo se mu pochvaly — dokonce dal ho pan farář Isidorkovi za příklad.

Isidorek chtěl se omluviti, že se učil, jak nejlépe dovede — ale hořký pláč zavřel mu ústa. Ostatně, Karlovi při té chvále též nebylo volno. V srdci mu cosi šeptalo, že on si té chvály nejméně zasloužil.

Doma vyplakal se Isidorek ještě jednou u matičky. Její laskavé povzbuzování ho zase potěšilo a učil se nové úloze ještě více, než jindy. Avšak ve škole dařilo se mu mnohem hůře než posledně. Pan farář mu docela řekl, že je lenivý a že se bude učiti po škole, čemu se doma nechtěl naučiti.

Nesmírná hořkost rozlila se v srdci Isidorkově. To že má za všecku svoji námahu. Jen kárání a trest nespravedlivý. Když se nebude nic učiti, hůře se mu již nemůže státi. Jest to všecko jedno! — Ke všemu tomu ještě určil pan farář Karla, aby na Isidorka dával pozor, zdali se učí.

Nyní již se nemohl Karel zdržeti. Byl sice divoký, lehkomyslný někdy, ale srdce měl dobré a spravedlivé. Skromně pověděl panu faráři, že Isidor se doma skoro celý den učí, že ani mezi hochy si nezaskočí. Ze však ráno skorem nic neví z toho, co večer uměl do slovíčka.

Toto odvážné zakročení pro nevinně trpícího kamaráda líbilo se velice panu faráři. Laskavě těšil nařikajícího Isidorka — a přesvědčil se, že hoch skutečně se pilně učil. Ve své otcovské lásce k dětem přemýšlel, jak by dodal odvahy a chuti všem těm, kteří mají takové obtíže s učením jako Isidor. Příští hodinu pak vypravoval dětem tento příběh:

Byl jednou jeden hoch jménem Isidor. Tomu šlo učení velmi těžko. Často byl docela pokleslé mysli, když něčemu nemohl porozumět nebo když se tomu nemohl naučit. Když jednou zase byl tak smutný, poslal ho pan učitel, aby přinesl ze studny do školního džbánu čisté vody. Když Isidor spouštěl okov do studny, upozoroval, jak provaz, na kterém visel okov, ustavičným třením vydlabal rýhu do kamenné obruby studně. S radostným překvapením zadíval se Isidor na tuto rýhu a zvolal: „Můj Bože! Když jest možno, aby měkký provaz ustavičnou prací vydlabal takovou rýhu do tvrdého mramoru - jak by mohlo být nemožným, abych ustavičnou pilností nevryl si do paměti vědomosti ze školy?“ — Potěšen chvátal do školy s vodou. Pracoval neumavně, ničím se nedal odstrašit — až se stal jedním z nejlepších žáků. Později stal se z něho slavný církevní učitel — sv. Isidor.“

Příběh tento líbil se dětem, zvláště našemu Isidorkovi. Příklad jeho svatého patrona dal mu novou odvalu i radost při práci. Zároveň pak poznal, že mu nechtěl pan farář ublížit: viděl, jak dobře to s ním myslí. Rázem spadl s něho veškerý strach při zkoušení. Odpovídal brzy zrovna tak dobře jako chytrý Karel.

Tak ulehčilo i ostatním slabším hlavičkám toto vypravování pana faráře. Všecky učily se pilně — a šlo vše jak na drátkách. A když je pan farář všecky vedl ku sv. přijímání, mohl s pýchou ukázat celé osadě, jak se na dítkách vyplnilo přísloví: *P i l n ě m u p o m ů ž e B ů h.*

Varuj se blízké příležitosti.

Antonínovi bylo 12 let a byl sirotek. Otec jeho býval pohnutým, zchladil se při namáhavé službě a zemřel. Ovdovělá matka Antonínova vynaložila všecky svoje síly, aby uživila pět svých sirotek. Její rodiče chtěli jí ulehčit a vzali k sobě Antonína, nejstaršího z dětí. Od nich šel Antonín po prvé ku sv. přijímání. Připravil se velmi svědomitě a zůstal neobyčejně hodným po prvním sv. přijímání. Chodíval i o větších svátcích sám od sebe ke sv. zpovědi a ku sv. přijímání.

Zítřa začnou prázdniny a Toník se má vrátiti k matce. Stojí nyní před pokojem pana kaplana a klepe na dvéře, vstupuje s křesťanským pozdravením.

„Co mi asi nese milý Toník?“, tázal se laskavě kněz. Toník sklopil oči a řekl tiše: „Já bych rád prosil, abyste mi poradil, velebný pane!“ Kněz povzbuzuje ho, aby jen pověděl, co má na srdci. V jasných očích hochových vidí, že má asi velikou starost.

Toník vypravoval: „Vedle nás bydlí rodina dělníka v továrně, jež chodívá často na návštěvu k mamince. Mají hocha stejného stáří se mnou. Proto chtějí i jeho rodiče i moje maminka, abychom spolu kamarádili. Já však jsem si umínil při svém prvním svatém přijímání: s tím nebudeš nikdy kamaráditi!“

„Proč?“ táže se kněz.

„Protože často začínal mluvit škaredé řeči a klet. A já to nechci nikdy ani slyšet. Proto jsem si to umínil pevně při sv. přijímání, že s ním nic nechci mít.“

„Dobře máš --- ale k čemu potřebuješ mé rady?“

„Když nyní s ním nebude choditi, všimne si toho maminka; já však nevím, jak bych jí to vyložil.“

„Byl snad ten hoch s tebou u sv. přijímání?“, tázal se dále kněz.

„Nebyl. Jeho rodiče odpadli od víry a nechodí nikdy do kostela.“

I řekl kněz: „Až zase k tobě přijde tvůj bývalý kamarád, řekni mu přímo: Ty, my se k sobě nehodíme. Já nechci tvoje řeči poslouchat. Jdi kam chceš a já půjdu také kam chce. — A matce řekni, kdyby se tě tázala proč spolu nechodíte: „My se k sobě nehodíme.“ ---

Antonínovi spadl kámer se srdce. Učinil tak a zůstal hodným.

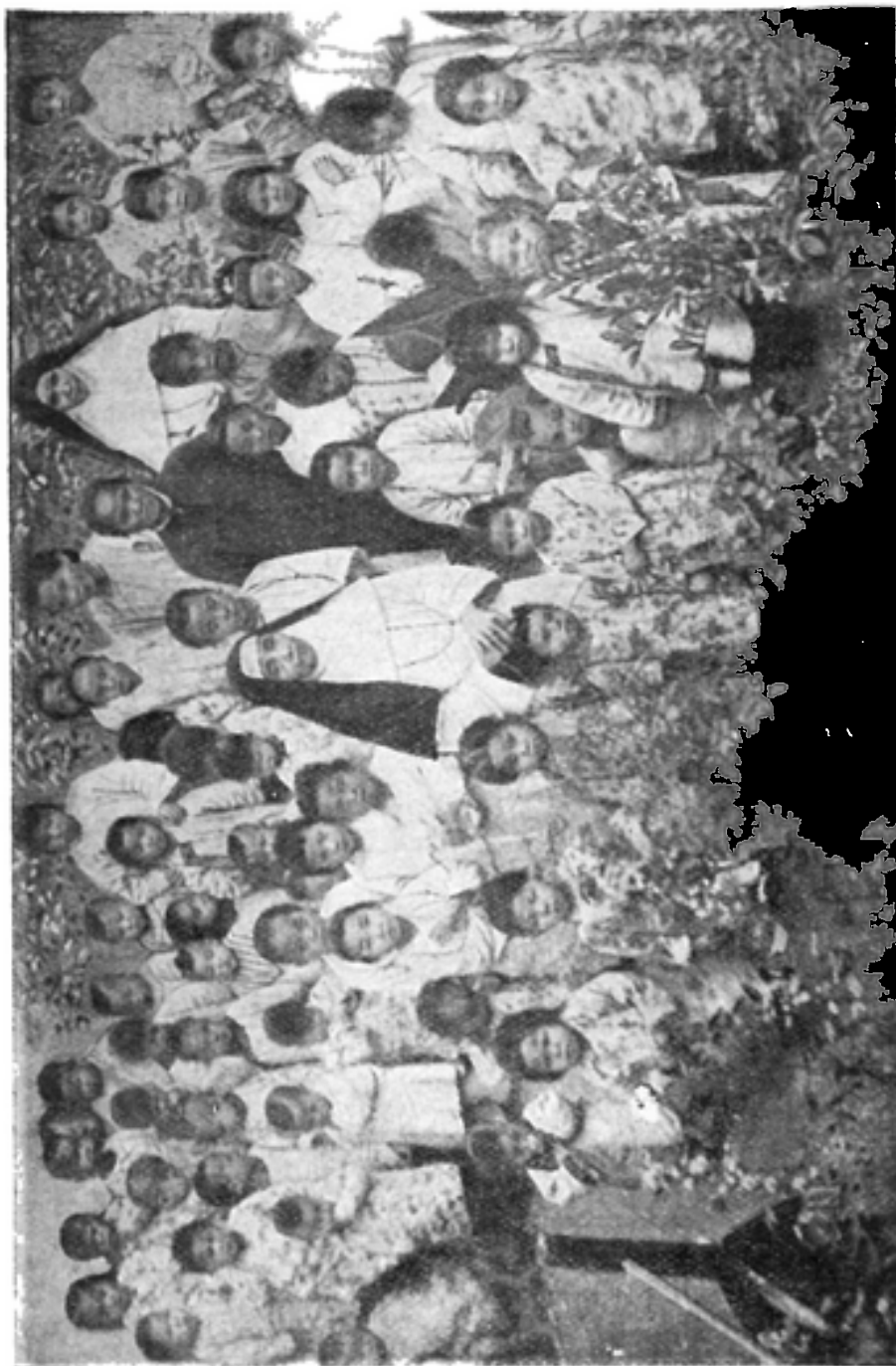
— — — — —
Když ty se vždy vyhneš špatným kamarádům a zlým kamarádkám, zůstaneš také vždy hodným dítětem Ježíškovým.

Zprávy z království božího.

Horlivá a pozorná čtenářka našeho časopisu jest žákyně 4. třídy M. V. z L. Velmi dobře si pamatuje vše, co čte v „Pánu přichází“. To poznáte nejlépe z několika řádků, jež nám napsala. Tak to máte dělat všechny, moje milé děti! Nesmíte jen podívat se na obrázky, přečísti si vypravování. Ale pozorně si máte vždy přečísti celý časopis a dobře si zapamatovati poučení, jež vám podává --- tak jako Mařenka, které nyní udělíme slovo:

„Největší radost mám, že přijmu Tělo Pána Ježíše. Nejprve musím ve sv. zpovědi očistiti duši ode všech nehezkých skvrn

Mali Čiňané v nalezinci sester Dominikánek ve Fo-kien.

hříchu. Vždyt připravuji pokojíček pro Boha svého nejkrásnějšího a nejvyššího. Ve sv. přijímání ke mně přijde dobrý Pán, který mne velice miluje, jakož i já ho. Nechce býti na oltáři opuštěn, nýbrž chce ke mně přijíti, chce mne vzíti za ruku a býti mým vůdcem, abych bezpečně dosáhla krásného nebe, chce mne živiti posilniti, abych překonala nepřátele. Budu udržovati srdce v pořádku a čistotě, aby ve mně Pán Ježíš rád přebýval.“ — M. V. z L.

O našem obrázku. Dvě ctihodné sestry Dominikánky a kolem nich zástup malých Čínanů — chudáčků. To jsou samí sirotci, ačkoliv mají otce i matku. Ale rodiče se nechtěli o ně starati. Proto je zahodili! Tak to dělají pohanští Čínané — protože neznají Pána Ježíše, který tolik poroučel, aby všichni lidé milovali dítky. Ctihodné sestry však sbírají tato ubohá nemluvnátka, vychovávají je. Učí je znáti a milovati Pána Ježíše. Příště vám ukáží některé z nich ve svátečním úboru, po prvním svatém přijímání. A jak těší čínské dítky na svaté přijímání! Často již šestileté dítky učí se katechismu od starších. Když všecko umějí, přiběhnou k velebnému pánovi a prosí, aby je vyzkoušel a pustil ku svatému přijímání. — Když vlastní rodiče je opustili — vyuhraďi Ježíšek těmto dítkám stonásobně otce i matku.

Pozorně se modlila čtyřletá Johanka večer před spaním. Její bratříček, sotva tříletý Jeník, viděl, jak tiše klečí, má ručky nábožně sepjaté a hledí na svatý kříž. Využil této vzácné příležitosti a škádlil ji co mohl. Johanka se po několik minut namáhala, aby zůstala klidnou. Nechtěla se dáti vyrušiti z modlitby od malého neposedy. Ale na konec již to nemohla vydržeti. Proto přerušila modlitbu a hledíc stále na svatý kříž, pravila: „Milý Ježíšku, počkej jen minutku; já musím dáti Jeníkovi facku — on mne pořád tahá za vlasy.“ — Že Johanka dala bratříčkovi facku, za to nebyla hodná. Ale za to byla hodná, že tak dobře věděla, co jest modlitba. Věděla, když se modlí, že rozmlouvá s Ježíškem. Proto nechtěla si ničeho všimati. A když nemohla se již pozorně modliti, omluvila se a slíbila, že se hned zase bude dobře modliti. — A ty, když se modlíš? —

Zbytečná starost. Malý Edmund byl poprvé u svaté zpovědi. Když se vrátil domů z kostela, tázala se ho matička: „Pověděl jsi na sebe všecko? Nezapomněl's něco říci?“ „Ne, maminko, ale...“ — „Co, ale...?“ — „Ale, maminko, co budu říkati při druhé svaté zpovědi, když jsem nyní všecko řekl?“ — Měl to zbytečné starosti, ten Edmund - že ano? - Když jdeš ku sv. zpovědi, dobře si vzpomínej na všecko, cos kdy provedlo méně pěkného, milé dítko. Pak nemysli: Co řeknu příště? Ale myslí si: Nyní budu se tak krásně chovati, aby si Pán Ježíš nemohl na mne stěžovati. Budu prositi Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti každý den, aby ze mne udělal hodné dítko.

Pro hrdiny.

Proč jsou lihové nápoje tak hrozným nepřítelem lidstva? Protože jest v nich lih, čili tak zvaný alkohol. Tento alkohol jest tekutina bezbarvá jako voda. Ale jest velmi prudký jed. Kdybyste kapku čistého alkoholu dali na lístek květinčky, hned by sežloutl. Alkohol spálil lístek a zničil jeho život. A kdybyste do květináče nalili třeba piva nebo kořalky, květinčka by záhy přestala se zelenati. Uvadla by — zemřela. Z toho vidíte, že alkohol škodí životu květiny. Nemí to tedy docela nic divného, když i lidem škodí. Chápete, že v pívě, víně, kořalce obsažený alkohol zvláště škodí dítkám, těmto útlým lidským květinčkám? — Proto, dítky drahé, nepijte nikdy ani piva, ani kořalky, ani všelijakých sladkých „likérů“. Tím se jen otravujete! Tak dělejte, jako hrdinové ze Slezska, o nichž vám napsal zprávu jejich pan farář, který je vede hlavně svým dobrým příkladem. Těm, kdož se naprosto odřekli pítí lihových nápojů, říká se „abstinenti“, t. j. „zdržující se“ totiž lihových nápojů.

Z Litultovic ve Slezsku. Te naše družina maličkých abstinentů a abstinentek už dávno vypovížděla boj draku — alkoholu. — Ó, kdybyste věděli, malí čtenáři, jak jsou ty naše děti statečny v boji tom a jak jsou hrdy na ten čestný štít „abstinentství“. — Povím vám jen jeden případ. Bylo to na dračkách. Je zvykem u nás pohostiti dračky čajem s rumem... Také před naši členku dali hrníček. Děkuji, ó, to já nebudu pít. Já jsem abstinentka, s hrdostí pravila 12letá M. A kdybyste těm našim malým členkám a členkám řekli, troška že neškodí, kdybyste jim řekli: liznout přece neškodí, odbudem vás krátce: i ti největší pijáci nezačali s litrem ani se čtvrtákem, začali lizáním. Začali troškou a za sebe nikdo nemůže ručiti, zda po letech spokojil by se s troškou. Ostatně vím dobře, že i ta troška škodí. V družině naší je ze 54 dětí (tolik je ve II. třídě) 50 hochů a děvčat. Poslední dobou jedna žačka podlehla pokušení, pila pivo; nejbližší hoďianu přišla ní oznámit, abych ji vyškrtnul z družiny — (k takovému oznámení každé dítě čestným slovem se zaváže.) Řekla to tak bolestně, že mi jí bylo líto. Proto, když se opět zavázala čestným slovem, že nebude pítí lihovin, byla zase přijata. Hoši jsou statečnější od přirozenosti ve všem, jsou též statečnějšími abstinenty. — Moji malí čtenáři! Nedáte se i vy do boje proti tomu draku — lihovinám — alkoholu? Když chcete, tož se spojte, jako děti u nás. To se vám bude lépe bojovat, když vás bude více, utvořte družinu abstinentů a abstinentek. dejte velebnému pánevi nebo panu učiteli čestné slovo, že nebudete pítí ani piva, ani vína, ani kořalky

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Po sv. přijímání.

*Archandělů ve průvodu
v moje srdce přišel's, Pane,
od nebeských vstal jsem hodů
a v mé duši posud plane
Tvoje sladká přítomnost,
božský je v ní s nebes Host!*

*Na tvář padám s cherubiny
před velebou Tvého líce,
prchly z duše hříchů stíny
a mé srdce, jak ta svíce,
Tobě, Bože, hoří vstříc —
ó kéž denně září víc!*

*Lilie svou bílou hlavu
k slunci jen a k nebi zvedá —
duše má v svém bílém hávu
kéž jen Tebe zrakem hledá,
v Tvém vždy světle kráčí tmou
po cestách, kde vlci jsou!*

*Nespustím se ruky Tvoji,
Ježiši můj, Tvé jsem dítě!
Hřích nás nikdy nerozdvojí,
peklo marně stře své síť!
Ty's mé blaho nejvyšší,
Tvůj jsem, Tvůj, můj Ježiši!*

U Ježíška.

Miloucká pověst vypravuje: Když se pastýři poklonili Jezulátku v jesličkách, spěchali domů a vypravovali o svém radostném překvapení. Nemohli nalézt konce výkladu, jak hezoučké je to děťátko, jak se na ně líbezně usmívalo.

Od té chvíle nedalo to pokoje dítkám pastýřů. Ony chtěly také viděti to děťátko. Vyžebialy si na matičkách dárky pro božské dítko. Jedno neslo hrnek mléka, druhé máslo, třetí trochu medu; jeden hoch vzal dokonce svoji malou ovečku na ramena. Jenom chudé děvčátko neneslo ničeho; jeho rodiče byli tak chudobni, že skoro neměli co jísti. A právě ono dítko nejvíce si přálo spatřiti Ježíška.

Tak běžely dítky k jeskyni, kde ležel Vykupitel světa v chudičkových jeslích. Přece však se zarazily u jeskyně a ostýchaly se vejíti dále. Panna Maria pobízela je: „Jen pojdte, milé dítky!“ A Ježíšek na ně tak pěkně pohlédl, že se tlačily až k samým jesličkám a s velikánskou radostí dívaly se na nejsvětější dítko. Dárky daly Matce Boží.

Nesměle přiblížilo se i chudobné děvčátko; bylo mu do pláce, že nemělo dárku pro Ježíška. Když bylo již docela blízko u jesliček, položilo prstík na své srdečko a šeptalo: „Já dám ti svoje srdce — já tě mám ráda!“ — A hle — Jezulátko vztáhlo po ní své malé ručky, jako kdyby chtělo jíti ku chudobnému dítku. Když to uviděla Panna Maria, zdvihla Ježíška a dala jej děvčátku do náruče. Nemůžete si ani pomyslit, jakou radost mělo děvče. Vroucně tisklo Ježíška na své srdečko, a stále jen opakovalo: „Já tě mám ráda — já tě mám ráda!“ —

Nechtěla ani Ježíška dáti zpět, a hořce plakala, když musila s ostatními dítkami odejíti. Od té doby stále vzpomínala na Ježíška; kdykoli mohla, vždy odběhla na chvílku k Ježíškovi. Na celém světě nikoho neměla tak ráda, jako Ježíška.

Pověsti nám vypravují příběhy, které se obyčejně nestaly. Ale každá pověst skrývá v sobě napomenutí pro ty, kteří ji poslouchají. Nyní jsi četlo pověst, milé dítko, a ona také obsahuje velmi dobrou radu pro tebe.

V tomto měsíci půjdeš k Ježíškovi, přijmeš Ježíška do srdečka — snad poprvé! Těšíš se na tu krásnou chvílku? Hleď — všimni si dobře chudého děvčátka! Až půjdeš ku svatému přijímání, učiň všecko tak, jak ono — třeba že jsi hoch! I hoši i dívky mají býti stejně hodnými!

Dítky sháněly se po dárcích pro Ježíška — a on si dárků ani nevšimnul, tak že je musely dáti Panně Marii. Chudé děvčátko nepřineslo ničeho, a přece Ježíšek po něm vztahoval ručky. Proč? Co se jemu tak líbilo u děvčátka? Že ho měla ráda! Dala Ježíškovi své srdečko. Těšila se tolik na Ježíška!

Chceš-li, aby s takovou radostí k tobě Ježíšek přišel, dej

mu i ty své srděčko. Jak ale? Takto: Všecko dej pryč ze své duše, co se Pánu Ježíši nelíbí. Řekni při svaté zpovědi: Ježíšku, velice jest mi líto, že byly různé hříchy v srdci mém! Od této chvíle však si dám pozor, aby se tam ani jeden nedostal! — Kdybys, dítko moje, mělo šaty drahé, kdyby tvoje svíčka se leskla zlatem a hedvábím — toho si Ježíšek ani nevšimne. On jen na tvoje srděčko se podívá. A jen když bude čisté — vztáhne i tobě ručky vstříc. S radostí dá se nésti od kněze k tobě, tak jako žádal Pannu Marii, aby jej podala chudému děvčátku.

Co učníš, až ti podá kněz Ježíška? Budeš se nábožně bítí v prsa, odejdeš pokojně na své místo a budeš se modlití z knížky — že ano? — Ale, hle!; nejdříve musíš učiniti, co učinilo děvčátko, když mělo Ježíška u sebe. Když poklekneš zase na své místo, sepní zbožně ruce a řekni: „Můj Ježíšku — já tě mám rád!“ „Můj Ježíšku — já tě mám ráda!“ A řekni to třeba vícekrát za sebou — tak vroucně, jako když bráváš za krk svoji matičku a tiskneš svoji hlavičku k její hlavě, abys jí ukázalo, jak ji máš rád! —

A potom ještě přidej: „Můj Ježíšku — já ti dávám nyní celé svoje srdce. Vezmi si je! Učiň ze mne hodné dítko! Učiň ze mne zbožné dítko! Učiň ze mne mravné dítko! Já tě nikdy nepustím! Já ti budu vždycky věrně sloužiti!“ — —

Nezapomeň na to! — A potom teprve se modli z knížky.

Chudé děvčátko často se vracelo ku jesličkám, kde smělo chovati Ježíška. . . . I ty nezapomeň po svatém přijímání na onu krásnou chvíli. Raduj se z dáreků, dostaneš-li jaké. Ale pamatuj, že všechny poklady světa nic nejsou proti daru, který jsi dostalo v kostele! Když máš volnou chvíli, zaběhni si do kostela, poklekni a znovu děkuj Ježíškovi!

A také v ostatní dny zajdi si aspoň na chvíli do kostelíčka, pokloniti se Ježíškovi, potěšiti se s ním! — —

Ó, zlaté dítko! Dobře se připrav na svaté přijímání! Když se dobře připravíš, bude tento den pro tebe nejkrásnějším a nejradostnějším z celého života!

A nezapomeň se pomodlití za nás všechny, kteří čítáme tyto listy. Řekni: „Pane Ježíši, požehnej také našemu časopisu, aby hodně dětských srdcí Tobě zachoval!“ — —

Celý svět můj kdyby byl . . .

„Irmo, miláčku, hleď, co jsem ti přivezl!“ — volal pan Šťastný, vcházeje do nádherně zařízeného pokojíku své jediné dcerušky, která seděla u stolku a četla. Otevřel velikou krabici, ze které hleděla na Irmu nádherná panna, oblečená jako Sněženka.

„Ach, ta je krásná! Docela jako v pohádce! Zlatý tatičku — ty mi vždycky dáváš takové krásné věci“ — a jedenáctiletá

Irma pověsila se na krk otci. On však přece pozoroval, že jaksi divně na něho pohlédla při radostném výkřiku. Proto tázal se žertovně: „Což pak? — Nejsi snad ještě spokojena?“

„Ó ano, tatínku — jenom...“

„Jenom...? Co ti schází, holubičko? Pověz, čeho si přeješ! Náš miloušek musí se hezky vesele dívat!“

„Ach, tatíčku... já... já bych tak ráda šla letos k prvnímu svatému přijímání s ostatními dívkami!“ — Tak nesměle prosila Irma, hledíc úzkostně na otce. Ač byla mladé děvče, přece již dávno vycítila, že její milí, dobří rodičové nedbají mnoho na Boha a na náboženství. V bohatém, vznešeném domě nikde nebylo ani kříže, ani svatého obrazu. Nikdo nepromluvil k ní slůvka o Pánu Ježíši. A do školy nechodila, protože měli doma pro ni zvláštní vychovatelku a učitelku, která jí také nesměla mluvit o Pánu Ježíši.

„Cože?“ zvolal otec hněvivě; „kdo ti tohle nasadil do hlavy?“

„Nikdo, tatínku — ale já bych tak ráda na bílou neděli přijala Pána Ježíše!“

Pan Šťastný zahleděl se zamračeně do prázdna. On a jeho paní považovali náboženství za zbytečnou věc. Proto vzali Irmu po dvou letech ze školy a vydržovali pro ni učitelku. Měli všeho nadbytek a pomýšleli jen na zábavy a různé pohodlnosti, jakoby život byl věčné posvácení. Dlouhá léta již nevčkročili do kostela — a nyní jejich ječínáček, Irma, přijde s takovým nápadem!

Snažil se proto Irmu přivést na jiné myšlenky. Sliboval zábavy, hračky atd. Konečně pravil, že jest dosti času na takové věci — matička že byla až ve 14 roce u prvního sv. přijímání.

Ale Irma řekla: „Tatínku, nyní jest to jinak. Svatý Otec dovolil, že již i v sedmi letech mohou dívky jít ku sv. přijímání. Pepi mi to řekla.“

Otec povstal a řekl netrpělivě: „Já však to nedovolím! Nemluv více o tom!“ — A aby jí uklidnil, přislíbil, že si Irma může k vánocům napsati na velký arch papíru čeho by si přála; že všechno dostane, aby jen byla veselá. — —

Irma nebyla veselá. Pohlížela chvíli na krásnou pannu; pak ji tiše odložila a sáhla po knize, kterou odstrčila, když otec vstoupil. Byl to — katechismus. Dala se do čtení, ale jedna slzička za druhou padala na knihu, když četla o sv. přijímání.

Ach, jak by ráda šla ke stolu Páně. Tak ráda má přece svého Vykupitele! Dříve ovšem málo o něm věděla. Ale když přede dvěma roky matička po těžké nemoci byla delší dobu v Itálii, ztrávila Irma tři měsíce u svých příbuzných. Zde viděla i slyšela věci, po kterých doma nebylo ani památky. Celá rodina chodila v neděli společně do kostela, před jídlem, po jídle, ráno i večer se všichni společně modlili a chodili na všechny větší svátky ku svatým svátostem.

Irma byla jako u vidění. Tetička ovšem záhy zpozorovala, že dítěku schází to nejlepší a nejsvětější — ona proto učila Irmu znáti Pána Boha, modliti se k němu a milovati jej. Dovolila jí také, aby chodila na svatě náboženství společně se sestřenkami, které se připravovaly na první svatě přijímání. A slova velebného pána i tetičky padla na dobrou půdu. Záhy zahořela v srdečku Irmy vroucí láska k Ježíškovi. Od tetičky též dostala katechismus, ze kterého se pilně učila — ovšem tajně, aby jí v tom zase nebránili.

Byla chudinka, ta bohatá Irma! Rodičové ji sice zahrnovali pohodlím, láskou, každé její přání vyplnili. Ale zapomněli, že d u š e jejich dítěta lačněla a žíznila po čemsi vyšším. Zapomněli, že žádné poklady světa nedovedou ukojiti srdce, jež touží po Pánu Ježíši.

A Irma tolik toužila po božském Spasiteli! Často a často se modlívala duchovní svatě přijímání, kterému se naučila od své sestřenky. Neboť sestřenka pravila, že se Pánu Ježíši velmi líbí dítě, které vroucřě touží po svatém přijímání. Zvláště dva veršiky si často opakovala, protože se tak dobře na ni hodily:

„Celý svět můj kdyby byl
přec by srdce nezkojil;
Tvá jen láska, Ježíši,
moje tužby utiší.

Proto přijď, ó nemeškej,
u sebe mně místa přej!
Srdce své Ti celé dám,
Ty jen věčně kraluj tam...

Ach, celý svět nepomůže — žádná radost, ani dary, ani cesty neučiní ji šťastnou, když musí postrádati toho nejvyššího štěstí. Dítě sluhy jejího otce, Pepi a Jena, smějí na bílou neděli přijati Tělo Páně — i ty nejchudší děti se těší na ten „veliký den“. Jen Irma — bohaté dítě — nesmí přistoupiti ke stolu Pána Ježíše! — —

A Irma sklonila hlavičku na stůl. — Plakala — plakala horké slzy. — —

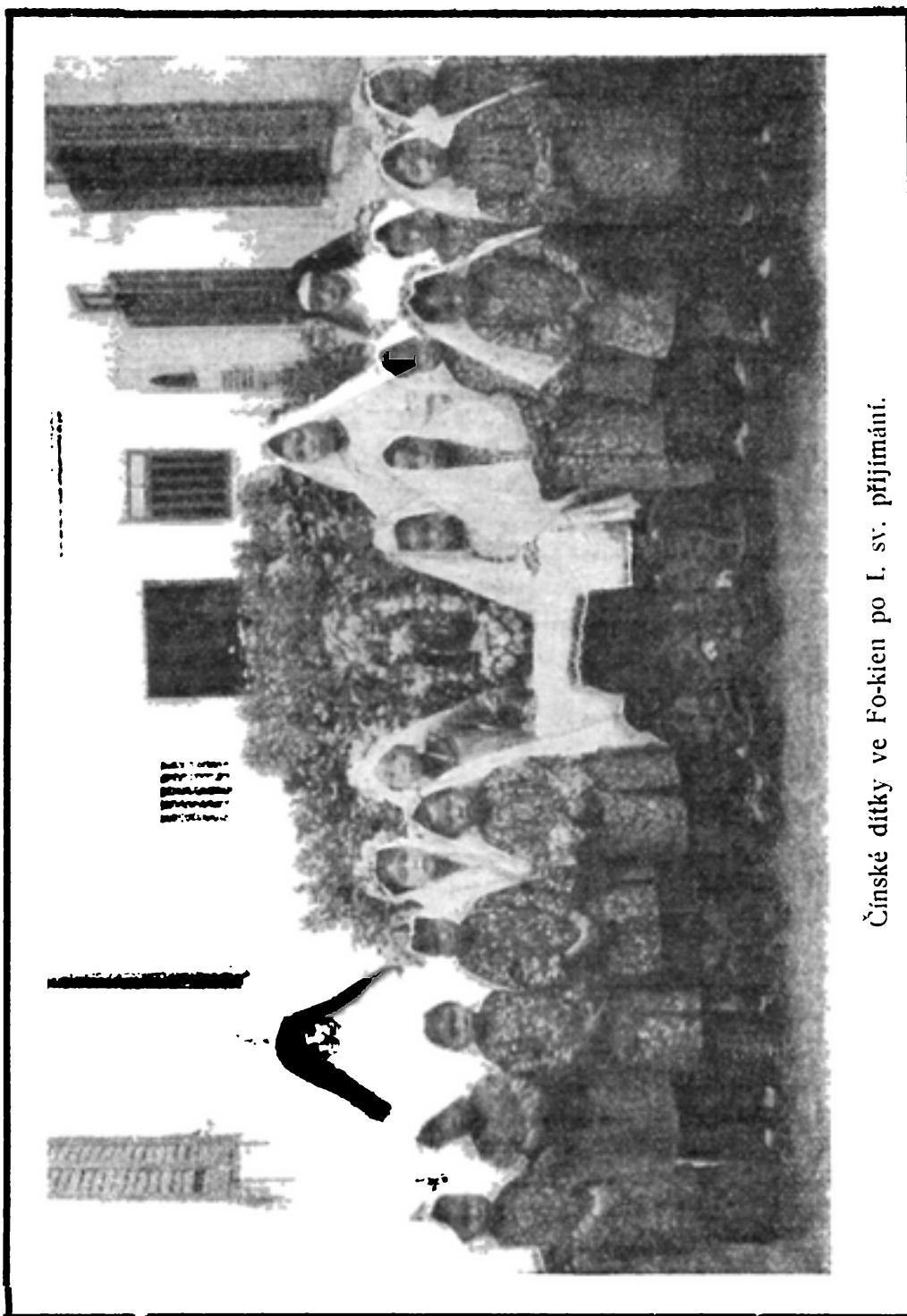
Druhého dne vrátila se matička z cesty a přivezla nádherné věci pro svého miláčka. Irma děkovala jak nejlépe dovedla, snažila se, aby ukázala co největší radost. — Ale — večer, v lůžku, nikým nepozorována, modlila se vroucně, s pláčem: Celý svět můj kdyby byl... Proto přijď, ó nemeškej!...

Rodiče domnívali se, že Irma již dávno zapomněla na své „podivné“ přání. Zvědavě otvírali papír, na který před vánoce dítě psávalo svá přání. Ale jak užasli, když na archu nebylo nic, kromě těchto slov: „Mé jediné přání jest, abych směla na bílou neděli jíti ku prvnímu svatému přijímání.“ —

Zase to děvče rozmlouvali a mysleli, že ji upokojí, když pro ni pod stromečkem připravili celý kopec darů a dárků. — Mysleli, že na takové věci má dosti, dosti času! — —

Chudinka Irma nemluvila již o svém přání, ale její dřívější veselost ji jaksi opouštěla. V masopustě rodina Šťastných navštěvovala všechny zábavy a plesy. Irmu vzali také na několik

Čínské dívky ve Fo-kien po I. sv. přijímání.

tak zvaných (ošklivých) „dětských plesů“. — Než v její duši stále zněla slova: „Celý svět můj kdyby byl... Tvá jen láska, Ježíši, moje tužby utiší.“

Poslední masopustní dny nadešly. Rodiče odjeli na ples, služebnictvo se vytratilo za nimi. Irma byla sama ve svém přepychovém pokojíku. Chvilu dívala se na pustý rej na ulici.

Náhle sebou trhla. Vzpomněla si, jak si služky vypravovaly, že v kostele v sousední ulici, několik kroků od jejich domu, jest vystavena Nejsvětější Svátost na usmíření hříchů v masopustě páchaných

Tam tedy jest vystavena svatá Hostie — pomyslíla si Irma s tlukoucím srdcem. Tam by mohla aspoň viděti božského Spasitele — a pověděti mu, jak po něm touží. Svatá touha ji zachvátila. — Za několik chvil vkročila do kostela.

V moři světél a květin zářil oltář. Nahoře uprostřed zlatá monstrance s bílou hostií, v níž jest skryt Pán.

Dva roky již Irma neviděla bělostnou Hostii, schránku Boha nejvyššího. A nyní div její srdéčko se nerozskočilo převelikou touhou a láskou. Poklekla do lavice, oči ani neodvrátila od svaté Hostie — upřeně a toužebně hleděla na svatou Hostii, a po tvářích se jí řinuly dva proudy horkých slzí. — Co všecko měla Ježíškovi pověděti — postěžovati si! Prosila, aby obměkčil srdce rodičů, aby utišil její touhu. „Celý svět můj kdyby byl... usebe mně místa přej...“ — znovu a znovu opakovala svoji nejmilejší modlitbičku.

Přes hodinu tak Irma klečela, ani se nemohla odtrhnouti od oltáře. Ale nezvyklým dlouhým klečením, modlitbou, pláčem byla všecka vysílena. Vyšla ven.

Sotva však učinila na ulici několik kroků, vrazil do ní surově opilec, takže upadla hlavičkou na kovový sloup svítilny — a omdlela. Šťastnou náhodou naškytl se lékař, vzal Irmu do náruče a zanesl do blízké nemocnice. — —

Druhý den ráno stojí u lůžka Irmy zdrcený otec a plačící matka. Ctihodná sestra je těší, že Irma neutrpěla poranění, že se záhy zotaví. A přidala: „Vaše hodná dceruška se jistě horlivě připravuje na svaté přijímání. V noci blouznila, mluvila ze sna — a jen o svátostánku, o svaté Hostii; tak dojemně se modlíla duchovní svaté přijímání: Celý svět můj kdyby byl, přec by srdce nezkojil... Jakou radost vám asi působí to dobré dítě!“

Otec propukl v usedavý pláč — matka sklonila se nad miláčkem a líbala jeho rozpálené čilko. — —

Irma procitla. „Ó, matičko — odpust mi — já jsem byla u Ježíška... chtěla jsem jej aspoň uviděti a navštívit — když uesmím jeho...“

Otec, hluboce rozrušen, sklání se nad dceruškou a praví: „Miláčku, ještě tolik toužíš po svatém přijímání?“

Irma nepromluvila slova. Jenom pozdvihla sepjaté ruce k otcí...

„Nuže, tvoje přání bude vyplněno — že ano, matinko?“ řekl otec, a matka dodala: „Ano, moje srdéčko — a my ti pomůžeme, abys se dobře připravila.“ — —

„Ó, tatíčku.. ó, matičko!.. Já?.. Ó, jak vám děkuji..

— a se zářící tváří, všecka šťastna, líbala Irma otce, matku, matku, otce. — —

Jako andělíček připravovala se a těšila se Irma na bílou neděli.

Přišla bílá neděle — a u andělské hostiny, u stolu Páně byla Irma. — S ní však i její rodiče, zase po dlouhé době, a slibovali věrnost Ježíškovi. A Irma — šťastím zářící, modlila se vroucně:

... Srdce své Ti celé dám —
Ty jen věčně kraluj tam! ...

Zprávy z království Božího.

Obrázek vám ukazuje čínské sirotky po prvním svatém přijímání. Vidíte, jak moudře a vážně hledí?

Nejkrásnější den. Mocný císař Napoleon dobyl stkvělého vítězství a oslavoval je velikou hostinou v kruhu svých přátel a vysokých důstojníků vojenských. Jeden mladý důstojník navrhl, aby každý pověděl, který den byl v jeho životě nejkrásnější. Jmenovali různé dny, kdy dostalo se jim vyznamenání nebo štěstí. Přišla řada na samého Napoleona, jenž tehdy byl v celém světě ctěn a obáván. On však neřekl hned, který den byl nejkrásnější v celém jeho životě. Zamyslel se, a konečně pravil: „Nejkrásnějším dnem mého života byl den mého prvního svatého přijímání.“ — Hádejte proč? — —

Kde jest Pán Bůh? (Rozmluva synáčka s otcem): „Tatínku, víte kde všude jest Pán Bůh?“ — „Vím, synáčku.“ — „Kde tedy, na příklad?“ — „Tam vysoko ve svém krásném nebi; zde dole, ve svém chrámě.“ — „A kde ještě, tatínku?“ — „Dej pozor; pověz mi: jsi hodný?“ — „Jsem, tatínku.“ — „Kdo ti to řekl?“ — „Maminka.“ — „A což, kdyby ti toho nebyla pověděla, věděl bys také?“ — „Ano, tatínku.“ — „A kterak?“ — „Večer, když jsem dopsal svoje úkoly, když jsem byl pilný, dobře poslušný, když jsem se pomodlil za všechny, které mám rád — tu slyším jakýsi hlas, který mne chváí, že jsem byl hodný.“ — „Kde pak slyšíš ten hlas?“ — „Ve svém srdečku.“ — „Vidíš, můj drahý, tam jest zvláště Bůh!“ — A po svatém přijímání jest tam ještě zvláště. Pochvální tě také Ježíšek, až přijde do tvého srdečka? — —

Odměna zbožnosti. František již v útlém mládí ztratil otce i matku. Přišel mezi cizí lidi, kteří se o něho nestarali, a tak se stalo, že devítiletý hoch se ještě neuměl ani „Otčeláš“ pomodliti. A přece by se byl rád modlil. V neděli musel hlídati úbytek, ač tak rád by byl šel s ostatními dětmi do kostela. Když slyšel zvony, poklekl na kolena, sepal ruce; ale — co se mám modlit? Ach, co! Pán Bůh bude jistě se mnou spokojen, když odříkám, co jsem se nejlepšího naučil. Tak si myslil František ve své dětské prostotě, a spustil hlasitě: „A, B, C, D, E, F... Z“ — a zas od začátku. V tom slyší za sebou hlas: „Co děláš, hochu?“ to byl lékař, jenž spěchal od nemocného do kostela. — „Modlím se,“ odpovídá František. — „Ale, proč pak opakuješ jenom: A, B, C, D...?“ — „Protože neumím žádnou modlitbu, a myslím si, že se to bude také Pánu Bohu líbiti.“ — Lékař tak dojala tato prostá, dětinná mysl, že vzal si Františka na starost. Za 15 let slavil František první svoji mši svatou. — Vidíte, moji drazi: Nezáleží na tom, zda při modlitbě, po svatém přijímání říkáte pěkná slova. Ale tak povězte Ježíškovi všecko, jak vám to napadne. „Ježíšku, já jsem hněvivý, udělej ze mně tichého chlapečka.“ — „Ježíšku, já jsem mlsná, prosím tě, pomoz mi, abych si to odvykla.“ Uvidíte, že vám Ježíšek také pomůže, jako Františkovi.

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Maria, pomoz!

(Z německého.)

Ó Panno, Matko Boží má!
Tvým, jenom Tvým chci býti já!
Tvůj v životě i v smrti Tvůj,
Tvůj v neštěstí, ó při mně stůj!
Tvůj v kříži, žalu, úzkosti,
Tvůj celou dobu věčnosti!
Ó Panno, Matko Boží má!
Tvým, jenom Tvým chci býti já!

Matko! Ty's má naděj jediná!	Ty můžeš pomoci, ó Panno mocná!
Matko! K Tobě volá úzkost má!	Ty chceš vždy pomoci, ó Matko dobrá!
Matko dobrá! Při nás vždycky stůj!	Ty musíš pomoci, ó Panno věrná!
Matko mocná! Za nás oroduj!	Ty jistě pomůžeš, ó dobrotivá!
Ó Maticko! Mně pomoz zbožným být!	Ó matko milosti! Ty's věrná Stráž,
Ó Maticko! Buď v boji mocný štít!	všech Útočiště, spásu v moci máš!
Ó Maticko! Buď v botu těch svít!	Jsi slavná nebes Královna,
Ó Maticko! Svůj neopouštěj tíd!	kdo z duchů se Ti vyrovná?

Jsi v boji našem Prapor vítězný, nás vedeš životem v Stan nadhvězdný!	A proto v kříži volají mé rty: „Maria pomůže, jak pomáhala vždy!“
Jsi naděj slzavého údolí, jen u Tebe nám srdce nebojí!	A volám, smrti zavane-li dech: „Maria pomůže, věř, ve všech úzkostech!“
Kdo marně Tebe vzýval kdy? Vzdech každý slyšíš modlitby.	A za tu viru umřít volím hned: „Maria pomůže ti v nebe doletět!“

Ó Panno, Matko Boží má,
Tvým, jenom Tvým chci býti já!
Tvůj v životě i v smrti Tvůj!
Tvůj v neštěstí, ó při mně stůj!
Tvůj v kříži, žalu, úzkosti,
Tvůj po celý čas věčnosti!
Ó Panno, Matko Boží má,
Tvým, jenom Tvým chci býti já!

Matička.

Slavný D. de la Perie velmi ctil Pannu Marii. Nazýval ji svojí „laskavou matičkou“. Když slyšel nebo četl jméno „Maria“, vždy uctivě sklonil hlavu. Ani jednoho dne nevynechal modlitbu „Anděl Páně“. Když šel kolem obrazu Panny Marie, vždy pobožně smekl klobouk; na všechny svátky mariánské přijal svátost pokání a přistoupil ke stolu Páně; každou sobotu si odepřel něco, buď v jídle, nebo nějakou jinou radost — z lásky

k Panně Marii. V měsíci květnu modlil se každý den několik „Zdrávas Maria“ více než jindy, aby prokázal větší úctu Panně Marii v měsíci zvláště jí posvěceném.

V těžké nemoci modlil se denně modlitbičku „Pod ochranu Tvou se utíkáme“, doporučuje se Té, která jest „uzdravení nemocných“. Na den Nanebevzetí Panny Marie zemřel. Před smrtí tázal se kdosi nemocného, zda jest připraven na smrt. „Jsem“ — odpověděl — „modlete se k Marii Panně, aby přišla

pro mne.“ I modlili se domácí jeho loretánskou litanii; když se modlili „Bráno nebeská, oroduj za nás,“ vydechl nemocný duši. Jako po celý život ctíl Pannu Marii, tak si jej Maria vzala do nebe na den, kdy slaví se památka jejího příchodu do nebe. —

Moje dítky, hleďte na obrázek! Kdo to sladce dřímá na loktech Panny Marie? Jest to její božské děťátko — Ježíšek. Ale, což. kdybych řekl, že jsi to ty, milé dítě — bylo by to pravda?

Ano, bylo by to pravda. Neboť i ty jsi dítko Panny Marie, a Matička Boží jest i tvoje matička pečlivá. I ty můžeš nazývati Pannu Marii „laskavou matičkou“, jako muž, o kterém jsi četlo. Když Pán Ježíš umíral na kříži za naše hříchy, odevzdal Panně Marii všechny lidi, jako dítky matce. Řekl Panně Marii: Hle, syn tvůj — totiž sv. Jan, a všichni lidé vůbec. A sv. Janovi pravil: Synu, hle matka tvoje! — Tak odevzdal Pán Ježíš i tebe pod ochranu Panny Marie.

Jste bratři a sestry Pána Ježíše, dítky křesťanské. Pán Ježíš vás vlastní krví zachránil od trestů, které Bůh uvalil na lidstvo pro hřích, a tak jste pokrevní příbuzní jeho. Pán Ježíš přichází k vám ve svatém přijímání. Při svatém přijímání se spojil Pán Ježíš s vámi tak úzce, že jste jemu od té doby obzvláště milými. A jako jest Panna Maria matkou Pána Ježíše, tak jest i vaší matičkou.

Pán Ježíš miluje svoji Matičku a chce, abyste i vy ji měly rády, dítky milé. Kdo nemiluje Panny Marie a neuctívá jí, toho ani Pán Ježíš nemá rád. A když Matka Boží za tebe prosí u trůnu Pána Ježíše, nic jí nebude odepřeno.

A Panna Maria prosí za tebe neustále. Ó, kdybys jen vědělo, dítko zlaté, kolikrát již za tebe prosila Panna Maria, aby tě Pán Bůh chránil, aby tě vedl po dobrých cestách! Jako Jezulátko na loktech Boží Matičky, tak i ty sladce odpočíváš ve svaté ochraně Panny Marie, tvé nebeské, milující matičky. Žádný nepřítel ti neublíží, ani zlý ďábel, ani zlý svět ničeho nesvede proti tobě, když jsi pod ochranou Panny Marie! Proto miluj svoji Matičku Pannu Marii.

Kam jde hodné dítko, když má strach z něčeho? Komu vypravuje všechny svoje bolesti a radosti? Kam se ukrývá před nepřáteli? Ku své matičce. Na klíně matičky se nejlépe vypláče každá bolest; tam jest dítko nejlépe ukryto proti všem nepřítelům.

A když má hodné dítko nějakou krásnou věc, třeba i zlatou — komu ji svěří? Komu dá opatrovati poklady svého dětství? Komu jinému, než starostlivé matičce? Prosíš, aby její oko bdělo nad tvými poklady.

Tobě, dítko milé, svěřil Pán Bůh veliký, drahocenný poklad. Jest to křestní roucho nevinosti. Mnoho nepřítelů útočí a bude ještě více útočiti na tebe, aby tě připravili o tento poklad.

Proto ukryj se před nepřáteli na mateřské, věrné srdce Matičky Boží a tvé nejlepší Matičky, Panny Marie! Pros denně Pannu Marii, aby chránila ti poklad nevinnosti, abys vždy bylo hodným dítětem. --

Pamatuj si dobře, jak uctíval Pannu Marii muž, o němž jsi právě četlo — a číň podobně. Nikdy nezapomeň modlití se „Anděl Páně“. Když jdeš kolem obrazu nebo sochy Panny Marie, udělej kříž a pomodli se tiše aspoň „Zdravas“. Nyní v květnu modlívej se často k Panně Marii — zvláště s v a t ý r ů ž e n e c. Tato modlitba jest tvé nebeské Matičce nejmilejší. Svátý růženec vymůže ti zvláštní lásku a ochranu Panny Marie.

Milujte Pannu Marii, modlete se ku své nebeské Matičce každý den!

Maria pomohla.

Dle starého zvyku putovaly dívky z farnosti N... ke kapli Panny Marie, aby si vyprosily pomoc Matky Boží ku přípravě na první svaté přijímání.

Čiperně, ale pobožně ubíral se zástup hochů a děvčat ku poutnímu místu, modle se zbožně svátý růženec. Jeden však z hochů seházel — a právě jeho by rádi měli všichni mezi sebou. Frantík Tuhý byl velmi oblíben u všech spolužáků pro svoji přívětivost, úslužnost a tichost.

Ale proč nebyl Frantík na pouti? Ach, příčina velmi smutná byla, že nemohl s ostatními putovati.

Ještě před několika lety byl jeho otec jedním z nejlepších nejspokojenějších dělníků v blízkých uhelných dolech. Pak ale jej špatná společnost svedla na zlé cesty. Pořádě mu namlouvali: Proč mají jiní lidé býti bohatí a my chudí? Proč máme my se dřítí a jiní chodí na procházku? Proč my máme býti otroky a ti druzí pány? Nadávali na světskou i duchovní vrchnost, chtěli se o všecko dělití se všemi lidmi. Tak a podobně mluvili v hospodě, místo co by se snažili, aby opravdovou prací a spori-
vostí si zlepšili svoje postavení.

Otec Frantíkův časem stal se skoro zuřivějším, než všichni ostatní z této společnosti. Dobrá matka napomínala, prosila otce, aby se vzpamatoval, ale brzo přestala. Svedený muž od posměchu přešel ku zlostným hrozbám. Proto mlčela. Snažila se aspoň dívky dobře vychovávatí, aby na ně zhoubně nepůsobily bezbožné řeči otcovy. Avšak spokojenosti a štěstí nebylo v domku.

Když blížila se doba prvního svatého přijímání, jen stěží, po hrubém reptání, dovolil otec Frantíkovi, aby šel s ostatními dětmi. Co chvilu hrozil mu, že mu to zakáže. Tak radostné dny

přípravy na svaté přijímání byly pro Frantíka skoro jen dny úzkosti a trápení. Ale všecko trpěl z lásky ku Pánu Ježíši, na kterého se tolik těšil. Ještě jednu však měl útěchu. V rodině měli krásný obraz bolestné Panny Marie. Dříve býval ten obraz na čestném místě ve světnici, ale v poslední době musela jej matka ukryti do komůrky před otcem, aby ho nezničil. Před tento obraz častěji Frantík poklekl, modlil se často modlitbičku „Pod ochranu tvou se utíkáme“ a prosil o pomoc ve svém soužení. A vzdychy s novou radostí odcházel po své práci.

Dnes však přišel otec zvláště rozčilen z hostince, kde celé nedělní dopoledne pil se soudruhy. A když Frantík poprosil o dovolení k odpolední pouti s ostatními dětmi, rozpálil se otec velmi. Jal se tlouci věci ve světnici a zakázal Frantíkovi nejenom pout, ale i účast na prvním svatém přijímání. Potom znovu odešel do hostince, aby se pochlubil svým hrdinstvím soudruhům. Od nich poštván, došel i na faru, kde hrubým způsobem oznamoval duchovnímu správci svoje rozhodnutí.

Můžete si pomyslet, jak hořce plakal Frantík, jak s ním i dobrá matka plakala. Ale nezůstali při pláči. Obrátili se na otcovské srdce Boží a zvolili si za orodovnici Pannu Marii, kterou jeden svatý muž nazval „orodující všemohoucnost“. Frantík s matičkou začali devítidenní pobožnost k Panně Marii. Když odešel otec do práce, přenesli do světnice obraz bolest. P. Marie, rozsvítili svíci před ním a Frantík vroucně volal k Matce Boží modlitbičku, kterou mu matka složila: „O Matko bolestná, trpěla's převeliké bolesti, když Tobě brali Pána Ježíše. A mně též chtějí vzít Ježíše, nesmím ku svatému přijímání. Pro Tvoji lásku k Ježíši Tě prosím, obměkči srdce otcovo, aby mi dal dovolení.“ – A přidali ještě jeden desátek bolestného růžence.

Osm dní pobožnosti uplynulo, nadešel devátý den pobožnosti, a otcovo smýšlení se nezměnilo. Což nádharmo se utíkal Frantík ku Matce Boží? Ano, zdálo se tak, neboť devátý den uvrhl ještě neštěstí na celou rodinu.

Před polednem se rozhlásilo krajem, že v dolech stalo se veliké neštěstí. Voda se provalila do dolu, ve kterém pracoval Tuhý ještě se třemi dělníky. Jsou prý ztraceni. Matka a děti spínaly doma ruce k obrazu Matky Boží...

V dolech zatím s hukotem drala se voda dovnitř; kus skály se utřhl a zasypal našim čtyřem dělníkům zpáteční cestu. Ve smrtelných úzkostech šplhali se na vyšší místa. Ale marně; kalné vody valily se za nimi a již tři oběti byly pohlceny vlnami. Ještě v čas podařilo se Tuhému vysekati v kamení schod, na který se postavil. Než i zde již mu sahal dravý živel až pod paže. Kahane: pověsil si Tuhý ke krku a pln bolestných a temných myšlenek očekával svoji poslední chvíli. Zvláště jedna vzpomínka jej zachvátila a nechtěla zaniknouti: vzpomínka na ro-

dinu. Styděl se za svoje jednání, hlavně vůči Frantíkovi. Ať byl sám, přece sklopil hlavu studem.

V tom — ó, sladká naděje! — zdálo se mu, že voda přestává stoupati. Ano, nemýlil se. Viděl zřetelně, že nastal klid, ani již neslyšel hukotu vln, deroucích se do chodby. Za nadějných myšlenek na záchranu, těkal zrak Tuhého po protější stěně. Tam upozoroval malý, asi třicet centimetrů vysoký výklenek. Staré vzpomínky přišly mu na mysl. Vzpomněl si, jak asi před deseti roky na onom místě pracoval; jak vlastní rukou vydlabal onen výklenek; jak tam postavil malou sošku Panny Marie, aby při práci v nebezpečném dole často prosil Rodičku Boží za ochranu. Jeho zbožná manželka mu darovala onu sošku Panny Marie, kterou sama tak vroucně uctívala. — A nyní snad doma před obrazem Matky Sedmiboletné oplakává manžela co mrtvého! —

Vážné myšlenky táhly hlavou muže zasypaného hluboko pod zemí. A nyní svatou přísahu složil Bohu a jeho svaté Matce, že vyvázne-li zdrav, zase bude takovým, jakým byl v oněch šťastných dnech, kdy neznal svých nynějších soudruhů. K Marii, jejíž uhlím začernalá soška stála, obracel prosebně zraky, aby vyslyšela jeho prosby. A jeho manželka s dětmi prosila před obrazem Matky Páně o záchranu živitele rodiny. Maria pomohla skutečně! Po dvou dnech horníci našli Tuhého — úplně vysíleného, ale přece živého. Na kolenou klečel, poněvadž nemohl již státi — a modlil se jeden Zdrávas po druhém, celou cestu domů. Obětavá péče rodiny záhy vrátila mu všechny síly, a první jeho cesta byla — do kostela.

Není třeba ani dodávati, že Frantík šel ku svatému přijímání s ostatními dětmi. Třeba však dodat, že s ním klečela u svatého přijímání nejen matka, ale i otec. Od té doby byl otec Tuhý jako vyměněn. Nedbal na posměch dřívějších svých soudruhů a držel se Boha. A nejednou vypravuje, jak zase našel pravou cestu, a dodává: „To zmohla modlitba mé rodiny a přimluva blahoslavené Panny Marie.“

Zprávy z království Božího.

„Anděl Páně“ na divadle. Na oslavu jednoho věhlasného profesora bylo uspořádáno divadelní představení. Opona byla vytažena, a první vystoupilo na jeviště děvčátko asi desetileté. Sotva však vystoupilo, ozval se s blízké věže zvon, znějící na památku Vtělení Syna Božího, když anděl Páně zvěstoval poselství Marii Panně a ona počala z Ducha svatého. Malá herečka se zarazila. Obrátila se ku posluchačům a pravila: „Nepomodlíme se napřed „Anděl Páně?“ — Poklekla, jasným hláskem se pomodlila celou modlitbu „Anděl Páně“ a pokračovala ve hře. Po divadle dal si učenec dívku zavolat a řekl jí: „Buď vždy tak zbožnou a Bůh bude s tebou; a když Bůh bude s tebou, bude ti vždycky dobře.“ — A když vy slyšíte zvonití, i vy máte nechat všeho a pomodlit se; také s vámi pak bude Bůh.

Kde jest cesta do nebe? Při jedné zkoušce z náboženství tázal se pan biskup dítě: „Pověz mi, dítě, kde jest cesta do nebe!“ — „Cesta do nebe jest všude, Vaše Milosti.“ — „Jakže, dítě moje? Všude? Co jest to, cesta do nebe?“ — Dítě: „Cesta do nebe jest dobrý a zbožný život, a ten můžeme všude vésti.“ — — Slyšíš, dítě milé? Když jsi hodně, zbožné, poslušné, — jsi na dobré cestě do krásného nebe! —

Malý velebný pán. Protestantská paní přivedla nedávno do katolické klášterní školy svého šestiletého hocha, aby se inohl vyučiti katolickému náboženství; že pak společně se vrátí ku katolickému náboženství. A hned, bez vybízení, vypravovala, jak se k tomu kroku odhodlala. — Matka tázala se kdysi hocha, zda má někoho více rád než maminku. — „Mám,“ odpovídá hošík. — „Kdo pak jest to?“ — „Pán Bůh.“ „Ale, po Pánu Bohu přijdu hned já,“ vyzvídá matka. — „Ó ne, matičko; ještě jest někdo před tebou.“ — „A kdo?“ — „Pán Ježíš, jenž pro mne trpěl a umřel.“ — Po Pánu Ježíši však jistě přijde tvoje matička.“ — „Nepřijde; mám také rád Pannu Marii, matku Pána Ježíše. A vy, matičko, přijdete hned po Panně Marii v mém srděčku.“ — — Protestanté neuctívají Pannu Marii, a proto se matka tázala hocha, kdo mu ty krásné věci pověděl. — Byl to sousedův hoch, katolík. A matka pak se sama snažila poznati dobře katolické náboženství; zalíbilo se jí velmi a poznala, že ono jest jediné pravé náboženství. — Vidíte, jak hodní byli tito dva hoši. Vykládali si o svatém náboženství, a ten sousedův hoch byl jako malý velebný Pán. Vyučoval svatému náboženství. — O čem vy mluvíte při svých hrách a pracích? —

Hrdina. V roce 1909 psal misionář z Afriky o malém Habešanu: Jednoho dne byl hoch chycen od arabských lupičů. Přivedli ho před náčelníka, jenž se otázal: „Jak se jmenuješ?“ — „Jmenuji se Guebre Mariam (Dítě Mariino),“ odpovídá hoch. — „Ty jsi křesťan?“ — „Ano,“ dí hoch; „vždyť vidíš křížek na mém krku.“ — „Budeš nyní mohamedánem a nikoliv křesťanem.“ — „Nikdy!“ praví rozhodně hoch. Náčelník: „Dám tě zabít!“ Hoch: „Můžeš, chceš-li.“ — Náčelník dal znamení, jeden voják přistoupil, strhl kříž hochovi z krku a hodil jej na zem. Náčelník rozhněván poroučí: „Nyní šlápněš na tento kříž, nebo ti dám useknouti obě ruce.“ — Než hoch vytrhl šavly z ruky nejbližšího vojáka, usekl si levou ruku, hodil ji k nohám náčelníka řka: „Hle, zde máš jednu ruku, abys věděl, že za nic nebudu hanobiti svatý kříž; druhou ruku můžeš sám useknouti!“ — Neměl si usekávati sám ruku, ten malý hrdina — ale on to jinak nevěděl, protože byl ještě na polo divoch. Ale jeho příklad vám ukazuje, že se nikdy nemáte stydět za svoji svatou víru. Když jdete kolem kostela, kolem kříže, smekněte, pokřičujte se. A kdyby se vám někdo smál, pomyslete si: Kdo se směje naposled, směje se nejlépe! Já za nic na světě nebudu se stydět za Pána Ježíše na kříži, ani za jeho svaté náboženství.

Pro hrdiny.

Proč byl Jan hloupý a škaredý. Byl jednou — a jest dosud — jeden hoch, a ten nemohl se ve škole ničemu naučiti. Ustavičně sedával v „oslí“ lavici. Zkusil chudera velice od svých spolužáků a nikdo s ním nechtěl hrát. Neboť svojí neobratností každou hru pokazil. Ani ho neměl nikdo příliš rád, protože byl hrozně škaredý. Měl slaboučké tělíčko, ale za to velmi, velmi velikou hlavu. Jeho obličej vypadal skoro jako obličej zamračeného pudlíka. -- Od jeho spolužáků to sice nebylo hezké, že s ním tak špatně zacházeli -- ale pomozte si, když to jinak nejde!

Jednoho dne dostal Jan kašel a musel k lékaři. Pan doktor jej prohlédl, vyptával se na to a ono. A tak vyšlo na jevo, proč byl Jan hloupý a škaredý. On pil lihové nápoje. To se stalo takto: Jako malé dítě byl Jan hrozný křikloun. Často tak křičival v kolébce, že ho bylo až za lunna slyšet. Jednou zase konejšila matka křiklouna, a že neměla právě nic jiného, po ruce, nakapala mu do mléka několik kapek kořalky (to je velmi silná kořalka). A hle, Janíček vypil mléko, ztichl a spal jako dudek celý den. „Hleďte,“ pomyslíla si matka, „to jest výborný prostředek proti křiku.“ Od té doby vždycky nakapala Janíčkovi do mléka trochu kořalky. Matka nevěděla, že tím činí Jan: nešťastného pro celý život — to by byla nikdy tak neučinila. — Každá kořalka totiž obsahuje jed, který zvláště dětem škodí; tento jed jest také v pive a vině. Jmenuje se alkohol, to již víte. Tento jed stoupá člověku do hlavy, tak že ho trochu omráčí. Že Janíček přestal křičeti, to bylo tedy proto, že ho maminka omráčila jedem. A protože ho často tak omráčila, nemohl se jeho rozum dobře vyvinovati, Jan stal se hloupým a zůstal hloupým. — Také škaredým učinil Jana jed, alkohol, protože ho učinil hloupým. Hloupý člověk nemá pěkné, živé a čisté oko, nemá pěkný obličej. On se stará jen o jídlo a pítí. O to se zvířátko také stará. A tak se stane, že kdo pije hodně cizích nápojů, má škaredý, zvířecí obličej.

Na to všecko nemyslila nešťastná matka Janova. A nyní ještě řekl pan doktor, že i ten kašel pochází od pití alkoholu; že prý také není od něho pomoci, neboť tělo Janovo bylo ve vnitřku jako spálené od alkoholu. — Přísloví praví: „Co se nenaučil Honzíček, to se Honza nenaučí“, když je obrátíte, zní: „Co se naučil Honzíček, to bude dělati Honza také.“ A to platilo u Jana. Navykl si již v kolébce na kořalku. Potom často chodil potajmu na kořalku do skříně, na pivo do sklepa. Když viděl, že někdo pije, hned byl u něho a nehnul se, dokud nedostal též napítí. Tak se stalo, že byl čím dál hloupější a škaredší, až onemocněl. —

Dám vám dobrou radu, moji zlatí: Kdo z vás chce býti hloupý a škaredý — ať pije pivo, víno, likéry, kořalku, kdy jen je dostane! — Kdo z vás však chce býti čiperný, pěkný a chytrý — ať nikdy ani kapku lihových nápojů nevezme do úst!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

Grantišek Strážovský.

Zůstaň věrným Ježíši!

*Své kdyby svět mi sliboval
vše poklady a zlato,
a kdyby, co má, vše mi dal
a jenom žádal za to:*

*Bych přestal Tebe milovat,
ó Ježíši můj milý,
bych hříchem znectil v duši šat,
šat nevinnosti bílý,*

*bych Tebe zradil a Tvůj kříž,
byl víry svaté zrádce —
o Ježíši můj, Ty to víš,
to řekl bych mu krátce:*

*„Si zlato svoje ponech jen,
své poklady i řády:
Než Jidášů býti podoben,
rač umřít volím hlady!*

*Mně slza Páně jediná
a krůpěj Krve jedna
je dražší nad vše, svět co má
i země tato bédná.*

*Mou duši Ježíš vykoupil,
ji vlastním Tělem sytí,
a proto Jemu ze všech sil
chci sloužiti a žíti!“*

Král srdcí.

Byl takový malý synáček, říkali mu Augustin. Připravoval se na první svaté přijímání. A co mu nenapadlo! Udělal si malý sešítek a napsal na jeho desku: Zapisník, jak jsem se připravoval na svaté přijímání. ---

Mám před sebou kousek toho zápisníku a prozradím vám, co si Augustínek zapisoval. Snad se proto na mne nerozhněvá.
1. února. Dnes budu zvláště pokojným a nábožným v kostele.

4. února. Dnes mči jsem bonbon, ale nejedl jsem ho.

5. února. Nechtělo se mi pověsiti ručník kam patřil, ale já jsem jej přece pověsil. Ráno se mi nechtělo z lůžka, ale já jsem přece vyskočil jako srnec.

15. února. Dnes dám si hodně záležeti na školních úlohách. Když jsme šli ze školy, chtěl jsem natlouci jednomu klukovi, ale já jsem mu nenabil a odpustil jsem mu atd.

Není to divné? Proč to dělal Augustinek? On chtěl se dobře připraviti na svaté přijímání. Věděl, že přijde k němu Pán Ježíš, který tolik přikazoval lidem, aby přemáhali všechny zlé návyky a náklonnosti. Proto již napřed se připravoval a cvičil, aby se později vždycky dovedl přemoci.

Augustin učinil Ježíška králem svého srdce.

Co jest král ve své říši? Jest nejvyšším pánem, který poddaným rozkazuje, jak mají se chovati. Všichni řádní lidé poslechnou krále, neboť vědí, že on chce jim prospěti svými rozkazy. Dobrý král miluje všechny své poddané, oni pak zase jeho ctí a rozkazy krále plní. Pohleď nyní na obrázek, dítě milé! Nahoře uprostřed andělů stojí Pán Ježíš. On jest králem celého světa. Proto dole se mu klanějí lidé ze všech končin světa. Pán Ježíš se stal králem světa, když za všechny lidi zemřel, aby mohli všichni přijiti do nebe. Andělé drží nástroje umučení Páně, aby naznačili, že proto jest Pán Ježíš králem naším, že nás svojí smrtí vykoupil.

A dále viz. Pán Ježíš vztahuje ruce k těm, kteří dole klečí a na prsou jeho jest zářící srdce. Pán Ježíš jest nejlepším králem: neboť nikdy tolik neměl král rád své poddané, jako má rád Ježíš své věřící. Králové, aby zachránili své poddané, posílají vojáky do boje. Na bojišti mnoho vojáků ztratí život za vlast. Ale Pán Ježíš učinil, co nikdo před ním, ani po něm: aby nás vysvobodil z moci ďábla, sám svůj vlastní život obětoval. A ještě neměl dosti na tom. Skryl se v malé hostii, dává se nám za pokrm, abychom vždycky snadno přemohli pokušení. V nejsvětější Svátosti často trápí znovu Ježíška zlí lidé. Jsou neuctiví v kostele, a ještě hůře urážejí Pána Ježíše.

Řekni, dítě moje, nezaslouží za tu velikou lásku Pán Ježíš, abys Jej učinilo též králem svého srdce? — Ano, učin Ježíška králem svého srdcečka! Pak ale musíš Pána Ježíše míti více rádo, než cokoliv jiného. Jako každý král, tak i Pán Ježíš dal svým poddaným zákony. Dal jich jen málo — deset božích přikázání a pět církevních. Ty však hodně dítě plní dobře, aby ve všem bylo poslušno krále svého srdce.

Až ti bude někdy obtížným plnění rozkazů Pána Ježíše, vzpomeň si na Augustinka. Řekni si: Králem mého srdcečka jest Pán Ježíš. On tam poroučí a ne ledajaká zlost, nebo lenost nebo pýcha!

A jako na obrázku celý svět se klaní Pánu Ježíši, tak i ty poklekní před oltář ve vašem kostele a řekni zbožně: Ježíšku, ty jsi králem srdce mého — jen tebe budu poslouchati.

V. ZAPLETAL, katecheta:

Poslední sv. přijímání.

(Dle skutečné události.)

V útulné kapličece většího vychovávacího ústavu v Paříži klečel na bílou neděli r. 1892 bleďoučký chlapec, ponořen ve zbožnou modlitbu. Připravoval se k prvnímu sv. přijímání. Otec i matka byli velmi zbožni, pečovali o svého synáčka, zbožného Ondřeje, jak jen mohli; než přes všechno úsilí lékařské chlapec častěji churavěl. Když přiblížil se den prvního sv. přijímání, jenom horoucí láska k milovanému dítěti to byla, která dovolila synáčku povstati z lůžka, na něž jej nemoc poutala. Nechtěli kaziti dítěti radost v den, na který se tolik těšilo.

Když kněz pronášel slova „Ejhle beránek Boží...“, Ondřej upíral své černé oči na sv. hostii s veškerou zaníceností dětské duše. Když přijal nejsvětější Svátost, klečel tak tiše a nepohnutě, že budil všeobecnou pozornost přítomných. Co se dalo asi v duši malého Ondřeje? „Milý Spasiteli,“ končí hošík své modlitbičky, „nedej mi umřítí bez sv. svátostí!“

Minula leta, chlapec vzrůstal, nadešla doba voliti si povolání. Srdce pudilo hoča ku stavu kněžskému. Než rodiče obávali se pro přirozenou slabost jeho dlouhých studií, jichž vyžaduje kněžské povolání. Na domluvu duchovního otce v ústavu zvolil si konečně Ondřej stav vojenský, jak si toho přál i otec jeho, jenž svou svědomitostí ve službě vojenské získal si mnoha vyznamenání. „Viz svého otce,“ pravil duchovní k Ondřejovi, „není-liž ozdobou vojenského stavu a zároveň sv. náboženství?“

Po letech vzrostl jímoch v statného muže, tělesná vojenská cvičení nezůstala bez blahodárného vlivu na jeho zdraví. Mladý voják byl pro svou svědomitost milován od svých představených a vyznamenáván dle zásluhy. Než i ve stavu vojenském zůstalo srdce jeho zbožné, a neuplynulo dne, aby mladý muž nepomodlil se večer za šťastnou hodinku smrti „Zdrávas Maria!“

Jednou jako mladý důstojník Ondřej vrátil se unaven z polního cvičení do svého bytu, a vrhnuv se na lůžko, usnul tvrdě. O půlnoci zdálo se mu, jakoby slyšel někoho volati: „Ondřeji, vstaň a nezapomeň na svou obvyklou modlitbu!“ I vstal rychle, aby pomodlil se andělské pozdravení. Od toho dne — až do smrti své zvyk svůj svědomitě zachovával.

Nastaly brzo na to nepřátelské poměry mezi Francií a Marokkem. Ondřej, který mezi tím povýšen byl na majora, s vojenským oddílem poslán byl do Marokka, aby tam hájil zájmů své vlasti. V krvavé bitvě byl smrtelně zraněn. Bez vědomí přenesen byl do vojenské nemocnice. Když po dlouhém spánku otevřel oči, tázal se: „Co se to se mnou stalo?“ „Byl jste raněn v bitvě, ale upokojte se,“ odpověděl lékař. Nyní teprv major Ondřej vzpomněl si na tuhý boj — a ucítil palčivou bolest na prsou. Jako věřící katolík ihned se připravoval na smrt. Byl přesvědčen, že se více nepozdraví. „Pane, jak dlouho mohu býti ještě živ,“ tázal se major překvapeného lékaře. nebo posud nikdo z nemocných netázal se ho po hodině smrti. I hleděl raněného muže chlácholiti, než tento upřímně pokračoval v řeči své: „Pane, velmi se mi zavděčíte, když mi řeknete přímo pravdu; vím, jak se mnou jest, a rád bych ještě naposled sv. svátosti přijal!“ S úsměvem a upjatě pohlížel nemocný lékaři v tvář. Tento drže nemocného za levou ruku, cítil jen slabý tepot krve a zarmoucen pravil: „Pane majore, jenom ještě několik hodin: ovšem vševědoucími my lékaři nejsme . . .“ „Děkuji vám srdečně,“ přerušil řeč nemocný, „a nyní rychle pro kněze!“

Všichni přítomni bezradně pohlíželi na sebe, neboť široko daleko nebylo žádného kněze, a nejbližší město bylo tak vzdáleno, že by kněz teprve čtvrtého dne na koni dostaviti se mohl. Zdrčen a s žalostí vypravil nemocný ze sebe slova: „Umíratí není těžké, ale těžké jest umřítí bez kněze a bez sv. svátostí!“ Nemocný začal tiše modliti se růženec, bolestí přibývalo. „O Matko milostivá, zůstane má každodenní modlitba nevyslyšena? Necháš ctitele svého bez pomoci v poslední hodině? O nikoliv, věrná a dobrá Matko má, ty to neučiníš, Ty my jistě pomůžeš!“ Po těch slovech nemocný klidně připravoval se k sv. přijímání, a zdálo se, že nechce ničeho o světě věděti, tak byl ponořen ve svou pobožnost.

Najednou vztýčil se prudce nemocný na lůžku svém a silným hlasem vzkřikl k lékaři: „Pane, již mi přinášejí Spasitele!“ Lékař domnívaje se, že nemocný mluví v horečce, tišil jej, než nemocný pokračoval: „Nikoliv, jistě přijde ke mně; Maria Panna je věrná a neopouští svých!“ — — — Za chvíli bylo slyšeti nad nemocnicí šelest, lomoz, hlasité výkřiky. Lékař vyšel ven a co vidí? Létací stroj snášel se právě k zemi. V něm seděl důstojník a kněz, přinášející nejsvětější Svátost. Dojemný byl poněkud na přítomné vojíny; na kolenou vítali božského Spasitele, který přicházel v poslední hodině posilnutí jejich statečného, milovaného vůdce. Důstojník, který kněze přivezl, miloval majora jako svého otce; uslyšev o nebezpečném poranění jeho, nelenil, nečekal; byl vůdcem oddělení pro vzduchoplavbu. Jako Duchem sv. osvícen, vsedl ihned do létacího stroje a v rychlosti největší hleděl dostati

se do města, 200 km. vzdáleného. Vyhledav kněze oznámil mu krátce, o co se jedná. „Nemějte strachu,“ pravil důstojník k mladému knězi, „a vstupte se mnou klidně do aeroplanu!“ „Nikoliv, nebojím se,“ odvětil kněz, „s Bohem svým na prsou, kde jedná se o spásu duše, neznám bázně před ničím.“

Nemocný major se vyzpovídal, přijal nejsvětější Svátost a poslední pomazání. Po obřadech naklonil se major k odváznému důstojníku a potřásáje mu rukou, pravil: „Děkuji vám, mladý a šlechetný příteli! Maria moji modlitbu vyslyšela!“ A obrátiv se ke knězi, pravil: „Skutek váš zapíše vám Maria Panna do knihy života!“ Ještě jednou zašeptaly rty nemocného jména „Maria, Ježíš“, a duše jeho vznesla se do nadzemských výšin, do přístavu věčnosti, a jistě blažené věčnosti. — Tak odměnila nebeská Matka svého ctitele za jediné „Zdrávas Maria“, kterým ji zbožně denně pozdravoval. — —

Není radno Bohu se posmívati.

Prudce zacinkal zvonek u farní budovy. Venku stál muž, a těžce vydechuje, vyrazil ze sebe slova: „Ulice X. č. 20 — řezník Ocílka — mrtvice!“ A pak běžel pro lékaře.

Kněz vydal se hned na cestu, aby umírajícího posílil Chlebem života na poslední cestu. Z mimojdoucích někteří poklekli, jiní jenom se pokřižovali. Tam jde jemně oblečený pán a kouří doutník. Když spatřil průvod, kostelníka, ministranta a kněze, vypustil oblak dýmu z úst, narovnal si skřípec na nose, zadíval se posměšně na kněze a pravil: „To je pěkná maškaráda!“ V téže chvíli jel kolem důstojník na koni. Narovnal se v sedle jak svíčka, po vojensku pozdravil Pána Boha, jehož nesl kněz. Náš pán se dohněval: Tak tedy i vzdělaní lidé ještě věří těmto hloupostem? I důstojník prokazuje knězi vojenskou čest? To by se mělo zakázati! — S těmi myšlenkami šel zamračen svou cestou. Náš průvod šel tiše dále a zahnul do jiné ulice. Nyní blížil se houfec mladíků, jdoucích na noční práci do blízké továrny. Mladíci křičeli, smáli se a posmívali se mimojdoucí. Když spatřili kněze s Pánem Bohem, tropili ještě větší hluk. Posmívali se knězi — až jeden z mladíků přiběhl, vyplivl na zem před knězem a pronesl rouhavá slova, která vám ani nemohu pověděti. Zarmoucen nad takovou surovostí a pohanou, jaké se dostalo Božskému Spasiteli v Nejsvětější Svátosti, šel kněz svou cestou. Přišel ještě v čas. Nemocný při úplném vědomí přijal svaté svátosti a odevzdán do vůle Boží, klidně hleděl smrti a nebi vstříc. — Potěšen, že připravil duši cestu do nebe, ubíral se kněz domů.

Ve tři hodiny v noci byl vyburcován ze spánku. Sluha z nemocnice hlásil: „Hned račte přijíti — byl nám dodán těžce

zraněný mladík“. — Za několik minut stál kněz u lůžka mladíka, kterého při práci zachytil stroj v továrně a hrozně zmrzačil. Napětím všech sil vyhrkl nešťastník: „Odpuštění — odpuštění — večera večer...“ Kněz nerozuměl co mladík chce. Ale když déle hleděl na ubožáka, vzpomněl si, že jest to mladík, který večer tak hrozně se rouhal Pánu Ježíši v Nejsv. Svátosti.

„Odpuštění — Bůh — mne — potrestal — zpovídat—“ vzdychal nešťastník. S upřímnou lítostí se vyzpovídal za pomoci kněze. Přijal ku potěše své duše téhož Ježíše, kterému se před krátkým časem posmíval. Pak zavřel oči ku věčnému spánku.

Moje děti! Nemí radno Bohu se posmívat. Často Bůh na místě potrestá zločin tak hrozný. Ale i kdyby na místě netrestal, trestu božímu neujde nikdo. Vy jste se jistě nikdy neposmívaly ani svatému kříži ani svatým věcem. Ale, pamatujte, že i to jest zneuctívání Pána Boha, když třeba ve chrámu Páně šeptáte, smějete se, ohlížíte se, a ledajaké hlouposti tropíte! Vzpomeňte, jak se chováte v kostele — a slibte Pánu Bohu, že budete vždy uctivými v kostele.

Zprávy z království Božího.

Horlivost. Z malé vesničky chodívaly dívky přes hodinu cesty do školy. Pět hochů vyšlo vždy časně z rána. Cestou se modlili růženec jako přípravu na svaté přijímání. Byli na mši svaté, při které jim velebný pán podal svaté přijímání. Když se zbožně pomodlili, šli do blízkého domu, kde posnídali, co si z domova přinesli, a šli do školy. Tak činili ti hodní hoši každý den!

Čiperně odpověděl jeden chlapec v horách nevěreckému pocestnému. Byl večer před svátkem Božího těla, a hoch shledával květiny na věnečky. Pocestný se táže hocha, proč sbírá květiny, a pak posměšně pravil: „Myslíš, že může býti Pán Ježíš v takové malé hostii?“ — A hoch odsekl: „Váš rozum bude asi stlačeno ještě v menším místečku, když nevíte, že Bůh všecko může učiniti.“

Do ústavu, ve kterém jsou vychovávání hoši na misionáře pro pohanské země, přišel jednou urozený pán. Vešel též do kostela, usedl do lavice vedle jednoho hocha. Za chvíli se ho táže: „Povězte mi, čemu jste se učil na tomto ústavě?“ Hoch mlčí. Pán myslí, že hoch neslyšel, proto ještě dvakrát opakuje svoji otázku. A na třetí otázku odpovídá hoch: „My jsme se naučili mlčeti v kostele...“ Umíte? —

Docela blízko u svatostánku. Farář v malé osadě pozoroval, jak jedno děvčátko přichází často do kostela, otevře mřížku před hlavním oltářem. Pokleklo pak na nejvyšší stupeň oltáře a modlilo se pobožně. Jednoho dne zavolal si farář děvčátko a pravil, že není zvykem, aby lidé chodili až nahoru na stupně oltáře; ať dívenka zůstane v lavici, a tam se modlí. Dívenka odpovídá: „Pane faráři, já toho mám tolik Ježíškovi pověděti, že nejraději jdu až k malým dvířkám, za kterými jest Ježíšek, aby spíše mne zpozoroval.“ —

Proč jest jeden Bůh. Ku knězi přiběhlo děvčátko a chtělo obrázek. Kněz praví: „Dostaneš obrázek; ale pověz mi napřed, kolik jest Bohů?“ — „Jeden jenom.“ — „A víš to zcela jistě?“ — „Ano; vždyť jest v katechismu, že Pán Bůh jest všude přítomen — a kdyby byl ještě jiný Pán Bůh, neměl by kde býti.“ — Maličká dostala podle zásluhy obrázek.

Pro hrdiny.

Několik malých hrdinů mi poslalo psaní, v němž vypisují, co má hodné dítě vědět o lihových nápojích. Jeden takový dopis vám zde opíší, abyste se o tom poučily, milé dívky. Jest od jedné hrdinky z Litultovic. „Alkoholik jest člověk, jenž pravidelně (denně) a nemírně požívá lihových nápojů, jako piva, vína, kořalky nebo jiných lihovin. Střídmý člověk jest ten, který mírně a nepravidelně (jednou za týden, za měsíc) pije lihové nápoje. Abstinent je ten, kdo vůbec nepožívá piva, vína, kořalky, jenom jako lék. Alkohol je prudký jed. Že otravuje, poznáme v následujících větech. Namočíme do alkoholu vejce a dejme je pod slepici; kuřátko se buď nevylihne, nebo je zakrnělé. Zrno, namočené do vody, vzklíčí, zrno, namočené do alkoholu, nevyklíčí. Malému psíčkovi dejme trochu kořalky, a zakrní nám. Dáme-li mu asi 5 lžic prostředně silné kořalky, pojde. Požije-li dítě 30 kg. těžké litr kořalky, zemře. Z toho poznáme, že když 1 litr kořalky usmrtí dítě, že také i menší částka škodí. Neškodí 3—5 gramů alkoholu. Ale já vím, že z malé jiskřičky velký oheň bývá, a z toho, kdo za mládí jen málo lihovin požívá, může se stát i velký opilec, a proto ani toho mála nebudu požívati, abych nepřivykala. Alkohol škodí zvláště mozku, plicím, žaludku, srdci a ledvinám. V mozku jsou jemné blány, ty alkohol zapaluje a ničí. Následkem toho učiní konec životu mrtvice. Souchotinářů-alkoholiků jest čtyřikrát více, než střídmých a abstinentů. V žaludku se nachází růžová blána, která vydává kyselinu žaludeční, bez níž nemůže člověk žíti. Tato blána, zvaná sliznice, pitím alkoholu nejprve zčervená, později zhnědne. Tím přestane vydávati kyselinu žaludeční a člověk ten musí umřít. Alkohol je bič na srdce. Stále je pohání, aby prudčeji bilo. Srdce alkoholem tuční. Alkoholem opuchají také ledviny. Děti, které pijí lihoviny, dostávají spíše nakažlivé nemoci, než děti, které nepijí. Zvláště škodí alkohol dětem; čím menší dítě, tím více mu alkohol škodí. Lidé však říkají, že alkohol zahřívá. To není pravda. Cestovatelé k točnám nám to dosvědčují. Ve svých spisech psali, že kdyby pil lihoviny, nevydrželi by té zimy. Lidé si myslí, že alkohol tráví. To teprve není pravda. Kdo požívá lihoviny, má zkažený žaludek. Mravy kazí též alkohol. Opilec stává se hrubým, spílá, nadává, stává se zlotřilým. 80% všech zločinů spáchali opilci. Ani mor, hlad a válka dohromady neškodí tak, jako alkohol. Proto každé rozumné dítě varuje se alkoholu a je abstinentem nebo abstinentkou. Já chci se vždy chrániti alkoholem.“ A. L. — A hrdina Isidor poznamenal: „Bože, já se budu štítit alkoholem, zůstanu abstinentem.“ A takoví jsou všichni ti slezští hrdinové a hrdinky. Tomu je naučil pan farář. A co vy?

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Ranní modlitba:

*Již prchla tma za vzešel den,
buď, Pane Bože, pochválen!
Že chránil jsi mne celou noc,
buď velebena tvoje moc!
Své požehnání dej mi k dítu,
dej zdraví, spokojenost, sílu,
bých peklu v těžky neupaď,
šel bez hříchu dnes večer spát.
Čin každý, slovo, myšlenka,
necht' čisty jsou jak jitřenka,
je zasvěcují Tvé cti, choá'e,
Ti sloužití chci neustále.
A kdysi kéž den poslední
v Tvém nebi se mi rozedni!*

Večerní modlitba:

*Křížem žehnám čelo svoje,
konec dnešního je boje,
po práci jdu na své lože,
děkuji Ti, Pane Bože,
že's mě chránil celý den,
budiž věčně veleben!
Za vše dary dík máj měj,
mista kdysi v nebi přej!
Mat'ra Boží v hlavách stůj,
Anděl strážný opatruj!
Pro svatých pět svojích Ran
Kéž je milostiv mi Pán,
poslední až přijde noc,
bých zřel jeho slávu, moc.*

Na shledanou.

Před desíti měsíci zaklepal na vaše srdečka nový přítel, časopis „Pán přichází“. — Pravil, že má trochu strach před vámi — zda jej přijmete. Ale vy jste jej přijaly, dobré dětičky, a nový přítel se dověděl, že se vaše srdečka dokořán jemu otevřela; že se těšíváte, kdy zase přijde. Ani nevíte, jakou má z toho radost, ten váš papírový přítelíček.

Než, jest mu přece dnes jaksi smutno. Hned by plakal, kdyby se nebál, že si pokazí šatečky papírové, které nesnesou vlhkosti.

Proč že chceš plakati, přítelíčku papírový? — Ach, budou prázdniny — a já budu zavřen do stolku na celé dva měsíce. Nesmím ku svým milým druhům a družkám, až za dlouhých šedesát dní. Jak mi bude teskno!

Hleďte, dušinky, již celý školní rok jsme byli spolu. Vyprávěli jsme si o Ježíškovi, o hodných i nezbedných dítkách. Časopis vás poučoval, radil vám — a vy jistě jste se snažily, abyste byly hodné dítky Ježíškovy.

Měli jsme se rádi — že ano? Proto nyní, když se na prázdniny loučíme, volám k vám. „Na shledanou!“ — Děkuji vám, děti, že jste pilně četly svůj časopis, že jste si ho nedaly vzít. Pán Ježíš vám odplatí tu věrnost.

Když vaši milí rodičové odcházejí z domu, říkávají vašim starším sourozencům: Dejte pozor na děti, ochraňujte je. Tak bych i vás rád dal někomu pod ochranu přes prázdniny, aby po prázdninách našel papírový přítel zase samé hodné děti. Komu vás mám svěřiti?

Sv. Petr kázal jednou tato slova: Vám poslal Bůh svého Syna, aby vám požehnal. Ano, dítě moje, nikdo neochrání tebe tak dobře, jako Pán Ježíš. Do mocné ochrany Pána Ježíše vás poručím všechny, a každého zvláště.

Obrázek v tomto čísle vám to vždycky připomene, kdykoli naň pohlédnete. Děti na obrázku se tulí k Pánu Ježíši. A on nad nimi drží svoji ruku, jako by chtěl říci: To jsou moje děti — nikdo jim nesmí ublížiti. Tak se utíkejte k Ježíškovi.

Děti na obrázku pak vám ukazují, jak máte hledati ochrany u Ježíška. Hleďte, jak mají zbožně sepnuté ručky, očka sklopená. — V modlitbě hleďte Pána Ježíše.

O prázdninách máte více volného času. Nuže, máte i více času na modlitbu. Máte-li kostelíček ve svém rodišti — zaskočte si každý den na mši svatou. Jděte i v prázdninách navštívit někdy Ježíška, aby nebylo jemu po vás teskno.

Konečně andělé na obrázku vám vykládají, kde nejspíše naleznete Ježíška. Jeden anděl drží v rukou svatou Hostii a druhý svatý kalich s nejdražší krví Pána Ježíše. Tak, děti Ježíškovy. — Nezapomeňte o prázdninách, že v kostelíčku na oltáři čeká Ježíšek na vás. Jakou bude mít radost, když někdy si zaskočíte na návštěvu k Pánu Ježíši a třeba jenom Otčenášek se pomodlíte, aby vás chránil. A což teprve zaplesá radostí Jeho svaté srdce, když o prázdninách někdy samy půjdete ke svatému přijímání! —

Svatý Tomáš Aquinský často se znamenával svatým křížem, a říkal při tom zbožně: Ejhle, kříž Páně — na útěk ať se obrátí všichni nepřátelé. — A když bude sám Pán Ježíš ve vašem srdcečku, pak vám nikdo nezkazí čistou dušičku. Když budete tak jednati, jak jsem nyní napsal, shledáme se šťastně po prázdninách. Vy budete zase hodné, nezkazené dětičky — a váš kamarádek s radostí k vám poběží, že jeho papírový kabátek jen bude ve vzduchu poletovati.

Na shledanou, zlaté hlavičky!

Boží oko.

Nebylo pro maíou Elišku větší radosti, jako když směla navštívití svoji stařenku. Stařenka měla tolik vzácných a zvláštních věcí, jakých ani matička neměla. — Na okně stál porcelánový Číňan, který uměl kývatí hlavou velmi směšně; na dřevěné skřínce tancovala divně oblečená dáma — a mnoho jiných nádherných věcí.

Ze všeho nejdivnějši byl obraz nad stařenčíným lůžkem. Byla to namalovaná hlava Krista Pána s dlouhým, kadeřavým vlasem a s velkýma, jasnýma očima. „Hleď, Eliško,“ řekla stařenka, když po prvé dívence ukazovala obraz, „ať se postaviš kam chceš, Pán Ježíš vždy na tebe upírá své krásné oči! Jdi tam do kouta — hledí na tebe Ježíšek?“ — „Ano, stařenko, zrovna do očí ní hledí.“ — „A běž k oknu, ke dveřím ... Že se dívá za tebou?“ Skutečně, a Elišce bylo z toho úzko. Schoulila hlavičku do klína stařenky a pravila plačtivě: „Ať se na mne Ježíšek pořáde nedívá!“

Stařenka laskavě hladila kučeravou hlavinku miláčkovu a pravila: „I ano, Elinko moje, Pán Ježíš vždycky smí na tebe pohlížeti. Jen musíš býti hodná! Víš, on nevidí jenom tvoji hlavičku, ale též vidí do tvého srdečka, a raduje se, je-li zbožné a čisté od hřícha. Kdybys učinila něco zlého, ó, pak měla bys se ukrýti před Jeho zrakem, jen kdybys mohla! Ale nemohla bys. Všude by viděl tebe a ošklivou skvrnu na srdečku. Ach, pak by byl smuten, tak velice smuten, protože by nemohl míti tebe rád!“

Elinka pohlédla po očku na obraz nad lůžkem a tázala se: „A zůstane tak vždycky smutný? Nebudu ho moci rozveseliti?“ — „Ovšem že mužeš,“ ujišťuje stařenka; „musíš na sebe povědět, cos provedla, a poprosití Spasitele za odpuštění. Pak bude ošklivá skvrna smazána, všecko bude zase dobře.“ — „Ó, stařenko, to vždycky hned udělám.“ — —

Od té doby prudčeji zatukalo Eliščíno srdečko, kdykoliv spatřila obraz nad stařenčíným lůžkem. Vždycky jí hned napadlo, zda byla hodná. Když si mohla říci „ano“, pak směle se usmála na obraz božského Spasitele. Ale když si musela vzpomenouti, že misala, že byla neposlušnou, honem se dívala jinam, a hleděla, aby již byla venku ze stařenčiny ložnice. Ale nedalo jí to pokoje, až večer přiběhla za stařenkou, ukryla hlavičku v jejích šatech a stydlivě šeptala: „Stařenko, vždyť já jsem dneš nebyla hodná. Pojď, povíme to Ježíškovi.“ — Potom klekly obě před obraz, Elinka pověděla, jak nebyla hodná, prosila za odpuštění, a již zajásala: „Hleď, jak se usmívá! Zare mne má rád!“

Přešla leta. Elinka byla již skoro „slečna Eliška“. Vždyť již jí bylo málem deset let — a byla téměř tak veliká, jako sta-

řenka. Ale do ložnice stařenčiny se přece bála jíti, když měla špatné svědomí. — —

O prázdninách směla čtrnáct dní bydlet u stařenky. Jaká radost! Jednoho odpoledne odešla stařenka na návštěvu. Eliška zůstala doma, a za nedlouho byla jí dlouhá chvíle. Aj, pomyslíla si — prohlédnu si stařenčiny krásné věci. A již stojí u okna a prohlíží si Čiňánka z porcelánu. Ten drží hlavu rovně, jakoby jakživ ani nezakývi. „Tak přece kývej, ty jeden,“ domlouvá Eli, ale copatý pán nedbal. Ach, Eli ví, že třeba maličko prstem fuknouti do figurky, aby kývla hlavou — ale to ona nesmí. „Na všecko se můžeš podívat, Elinko, jen ničeho neber do rukou. Slyšíš? To ti přísně zakazuji,“ řekla stařenka. — Eli vzdychla. Proč právě tohle stařenka zakázala! — Ale, vždyť Eli nechce bráti Čiňana do ruky — jen trošinku fukne do něho. — „To je stejné,“ šeptá anděl strážce. „Ale co, jen trošinku fuknout — vždyť toho nikdo nevidí,“ namlouvá pokušitel. — Nikdo toho nevidí? — Ó, Elinko! — —

A Eliška již nese k oknu nízkou stoličku, již stojí na ní, vystupuje až na špičky prstů — natahuje ručku na hlavičku Čiňana. V tom — ó běda! Snad příliš se natahovala Elinka — ztratila rovnováhu — zamávala ručkou ve vzduchu — ne, chtěla se zachytiti Čiňánka, aby nespadla — ten si to nedal libiti, uklouzl, a — eililink — sto střepin z Čiňana leží na zemi! Poděšena hledí Elinka na zříceniny! Ó — co řekne stařenka! — —

Dveře se otvírají a stařenka vidí, co se stalo. Elince chvějí se nožky strachem. „Hleď, babi,“ volá, a neví skoro ani, co mluví — „hleď, kočka! oknem skočila do světnice a shodila Čiňana!“ Stařenka pohlédla na zavřené okno, zahleděla se vážně na Elišku: „Skutečně, Elinko? Kočka?“ a více neřekla. Jako těžký kámen padla na srdce myšlenka: „Tys lhala! Napřed bylas neposlušna a pak jsi lhala! — Ale ne, stařenka to nesmí vědět, že že jsem taková hříšnice; nic by mne neměla ráda! A horlivě znovu odpovídá na otázku stařenčiny, aby si to rozmýšlíla, zda to opravdu byla kočka: „Jistě, ano — kočka, stařenko!“

„Dítě, dítě, což kdybys neřekla pravdu! Vzpomeň si, že Ježíš všecko viděl!“ — Ó, jak se Eliška ještě více lekla! Na to si ani nevzpomněla. Nyní se musí přiznati. Ale ne — ne — ne — co by si babi pomyslíla! —

U stolu večer byla Eliška samá řeč a veselost, jen aby stařenka ničeho nepoznala. Ale srdcečko stále upomínalo: Přiznej se — pověz všecko! Nebylo však dosti odvahy v Elince, až byl čas ke spaní. Již nasvěcuje stařenka svíci: „Pojď, Elinko.“ Se sklopenou hlavičkou jde za ní Eli. Ach, ten obraz, ten obraz! Zrovna proti němu postavila stařenka svíci, a všecko světlo se od něho odráží. Jest tak jasný, a — skutečně — tak smutný!

„Stařenko,“ vyhrkne Eliška, „prošim tě, zakryj Ježíška zástěrou, ať se tak na mne nedívá! Mne od toho bolí — oči!“ Stařenka praví vážně: „Ó ne, Elinko, oči Pána Ježíše nepůsobí bolesti tomu, kdo má dobré svědomí. Což nemáš čisté svědomí, Elinko?“ — „Ach, proč bych neměla?“ usmála se nuceně Eli, ale hledí upřeně na zem. — „Eli, proč hledíš na zem? Nesneseš pohledu očí Spasitelových?“ — „Jak divně se tážeš, stařenko!“ a Eli se pokusila zdvihnouti zrak k obrazu. Ach, vidí ty oči jasné, tak smutné, tak vyčítavě hledící. Ne, toho Eli skutečně nesnese! Skok — a již měla hlavičku zavrtanou hluboko v peřinách. Nic, docela nic nechce viděti. Zavírá křečovitě oči, až jí víčka bolí — ale stále vidí ty oči jasné, smutné — co? — nebyla to slza, jež nyní skanula z těch vyčítavých očí? ... Ježíšek pláče — pláče nad zlou Eliškou! Dítě se chvěje, hoří jako v horečce. Ježíšek, milý Ježíšek pláče! Pláče nad lhářkou Eliškou! ... — „Stařenko!“ vykřikla Eli v duševních mukách — a honem zase ukryla hlavinku do peřin. Ale již stojí stařenka u lůžka. „Chceš mi něco říci. Elinko?“ táže se její milý hlas. A již vyskočila Eli, křečovitě chytila stařenku za krk oběma rukama, a se slzami a vzlykáním pověděla celou pravdu, jak velice nebyla dnes hodná!

Stařenka jí neplísnila, nezlobila se; má dále Elinku ráda, to dítě dobře cítilo. Jen jest smutná, jak mohl její miláček takovou bolest způsobiti Pánu Ježíši. — Ach, Eliška jest ještě smutnější. Klečí před obrazem se stařenkou a slibuje upřímně, že již nikdy nebude tak zlou. — —

„Pohleď, babi,“ volá ještě z lůžka, „již není Ježíšek smutný; zase hledí na mne laskavě!“ — Stařenka se usmála: „Tys přece jen moje zlatá Elinka. — Ale nezapomeň nikdy:

„Kamkoli se kroky moje točí,
všude hledí na mne Ježíškovy oči!“

Eliška od té doby si každý den opakovala při modlitbě tento veršik, a již byla hodná, nikdy nelhala, aniž co zlého provedla.

Dítko, pamatuj si i ty dobře ten veršik i celou příhodu Eliščinu!

Zprávy z království Božího.

Kostelník. Pro zasmání si přečtete úlohu jednoho žáčka o kostelníkovi. — Kostelník patří k nejužitečnějším lidem, protože ráno v 5 hodin zvoní, aby velcí páni věděli, že mohou ještě 2 hodiny spát. Ve dvanáct hodin zase zvoní, aby dělníci na poli věděli, že mají hlad. Večer zvoní kostelník klekání a potom malé děti dostávají bití, když nejdou hned domů. Někdy může býti kostelník také škodlivý, zvláště, když zvoní

v noci a někde hoří. Kostelník živí se křty, svatými mrtvými. Na mrtvých vydělává nejvíce, proto je rád, když ho někdo jdi umřc. Kostelníci žijí velmi dlouho, protože musejí vésti sporádaný život.

Zase jeden hrdina. Ve Francii rozruřil se před několika lety velký boj proti katolickému náboženství. Protože lidem zlým jest protivné každé znamení katolické víry, brali ve Francii katolíkům kostely, řičili kříže, sochy atd. Tak i ze školních světlic vyházeli všecky kříže. Ti zlí a nesvědomití lidé chtěli, aby ubohé děti nemyslily na Pána Ježíše, aby v něho nevěřily, ani se nemodlily. Ale co se nestalo. Když ze školy v H. byly odstraněny všecky kříže, přišly děti do školy, a každé mělo na hrdle pověšený maličký křížek. Nevěřec učitel se nad tím velice rozhněval a poručil, aby ihned všecky křížky zmizely. Děti poslechly až na jednoho chlapečka. Ten však za trest musel opsati veliký kus ze své čítanky. Druhého dne přinesl hořík svůj trest, ale zároveň milý křížek se lekl na jeho hrdle. Můžete si pomysliti, jak se nevěrec rozlobil! Uložil hočovi dvojnásobný trest — hoch opisoval, ale nosil dále svůj křížek — až konečně učitel jej nechal a hoch klidně nosil svůj křížek. — — Ano, milé děti! Všecko raději trpěti, než si dáti vzíti Ježíška! — —

Po prvním svatém přijímání. Děti vrátily se právě z kostela do klášterní školy. Všechny jsou v bílých a čistých šatech, jako ta jejich duše. Byly u prvního svatého přijímání. Z očí svítí jim štěstí. Jsou veselé, ale při tom tiche. Jistě cítí, že Pán Ježíš jest ještě u nich. Jsou za to vděčné. Ihned po svatém přijímání poděkovaly Pánu Ježíši za to, že k nim přišel, a nyní děkují i velebnému pánu: „Náš velebný pane!“ oslovují svého katechetu dvě z nich:

„Jaká radost! Jaký ples!
Ježíška nám dal jste dnes.
Ježíšek je tu!

— — — — —
Vaší péčí Maličký,
přišel v tyto jesličky.
Ježíšku, buď tu!

— — — — —
Přijměte náš vřelý dík,
za krásný ten okamžik.
Ježíšku, přijď zas!

Hodné děti! Ježíšek jest ve vašem srdíčku. To jsou ty jesličky. Bude u vás rád, když ho nebudete hříchy urážet a znovu zarmucovati. A přijde k vám zase, budete-li jenom chtít. Jděte jen brzy zase ke svatému přijímání a modlete se často: Přijď, Pane Ježíši! J. E.

Dětský spolek pro denní svaté přijímání, utvořily si děti horlivé, a za jedinou povinnost v tomto spolku si uložily, že budou denně choditi ke svatému přijímání. Jest jich v tom spolku na čtyři tisíce, hochů i děvčec. Myslite, že je nemá Ježíšek zvláště rád za to? — Jak by to bylo krásné, kdyby i u nás bylo hodně tak horlivých dětských duší!

Pro hrdiny.

Proti proudu. Umiš plavati? Představ si — hlavně ty malý hrdino představ si, že plaveš v řece. Voda teče rychle a silným proudem. Kdy budeš snáze plavati — když plaveš stejným směrem s vodou, čili po vodě — nebo, když plaveš proti vodě, proti proudu? Proti vodě jest mnohem hůře plavati, než plavati po vodě a nechati se nésti proudem vody. — Právě tak jest v lidském životě. Velmi lehké jest dělati, co všichni lidé dělají a k čemu sami cítíme náklonnost. Lehké jest v životě lidském takto plouti po vodě, plouti dle proudu. Jest však velmi těžko konati dobrou věc, když většina lidí činí pravý opak! K tomu jest třeba veliké síly, jako potřebuje síly, kdo v řece chce plouti proti proudu. — Chcete zkusiti, zda jste silnými, malí hrdinové? Zkuste vykonati dobrou věc, které většina lidí kolem vás nekoná. Řekněme, že by se více spolužáků nebo spolužaček umluvilo, že provedou jakousi neplechu. Ale ty řekneš proti všem: „Já s vámi nechci nic mítí v této věci,“ a zůstaneš při svém rozhodnutí, i kdyby tobě vyhrožovali, bili tě, nebo nechtěli tě připustiti ku tvé nejmilejší hře. — To bys bylo silné, hrdinné dítě, kdyby: zde šlo proti proudu! — Avšak v jedné věci má každé hodné dítě jíti proti proudu. — Ille: všichni skoro lidé pijí lihové nápoje. Dali se strhnouti proudem zalíbení v lihovinách. A tento proud žene každý rok tisíce lidí do záhuby. V mocnářství Rakousko-Uherském každý rok zemře padesát tisíc lidí v nejlepším věku jen proto, že se otrávilí pitím lihových nápojů. Mnoho tisíc lidí se ročně zblázní z pití piva, vína, kořalky atd. A lidé, jako kdyby nic o tom nevěděli, jdou s proudem pijáků; pijí dále tyto nebezpečné nápoje. — Zde třeba silných lidí, kteří by šli proti zhoubnému proudu. Třeba jest lidí, kteří by udatně řekli, když všichni pijí: Já nechci! Děkuji, já nebudu pít ten škodlivý nápoj! — Kdo to z vás dovede? Zkusili jste již někdy, udatní hrdinové a nebojácné hrdinky? — Kdo dovede tak říci, ten ukáže, jak jest silný. Kdo vždycky tak řekne a nikdy nebude pít lihovin, ten jest věru přeudatný hrdina a hrdinka silnější, než udatný bojovník. Tedy, do boje! Vzhůru proti proudu!

Nepijte lihové nápoje! Proč? Na policejních úřadech v Rakousko-Uherském mocnářství jest zapsáno tři sta tisíc opileců. Ti propijí všechny své peníze a ještě bývají zavřeni ve vězení pro přestupky, které spáchali v opilosti. Z těchto opileců jest většina otců rodin. V takových nešťastných rodinách žije skoro celý milion dětí! — Co zkusí ta ubožátka — co hladu, co zimy, co trýznění! — A když vy nebudete pít lihovin, budete dávat všem lidem dobrý příklad, aby tolik se neopíjeli. Nenavykejte si na lihoviny. Až budete velcí lidé, nebudete také pít, ale zachráníte mnohé z těch opileců; učiníte z nich řádné lidi. Potom budou se radovati i ty ubohé děti, že již nemají opilého otce, že zase jest dobře v jejich rodině.